

Susreti sa Nagualom

Knjiga Armanda Toresa

*Želeo bih da izrazim svoju zahvalnost svima koji su pomogli na mom putu,
a posebno Karlosu Kastanedi što je doneo osećaj
za lepotu i svrhu u moj život.
Posvećujem ovu knjigu svima onima koji znaju o čemu govorim.*

Armando Tores

Sadržaj:

Predgovor

Uvod

PRVI DEO: ROMANSA SA ZNANJEM

1. **Revolucija Čarobnjaka**
2. **Samovažnost**
3. **Put Ratnika**
4. **Svesnost Smrti**
5. **Energetsko Iscrpljivanje**
6. **Rekapitulacija**
7. **Prag Tišine**

DRUGI DEO: RATNIČKI RAZGOVORI

1. **Prezasićenost pojmovima**
2. **Minimalna šansa**
3. **Biljke Moći**
4. **Učenje Umetnosti Prikradanja**
5. **Opažajno Usklađivanje**
6. **Opstanak Skupne Tačke**
7. **Vidovnjaci Drevnog Meksika**
8. **Verifikacija Naquala**
9. **Novo Razdoblje Znanja**
10. **Kraj Loze**

TREĆI DEO: PRAVILO TROZUBOG NAGUALA

ČETVRTI DEO: SVET STARIH ČAROBNJAKA DANAS

Predgovor

Prvi put sam upoznao Armanda Toresa kada smo se slučajno sreli na jednom mestu moći u planinama centralnog Meksika. Osetili smo trenutno i spontano međusobno prijateljstvo, a tema razgovora koji je usledio me je nadahnula da mu kažem kako imam privilegiju da poznajem Karlosa Kastanedu. Armando mi je rekao da ga je on takođe upoznao i da piše knjigu o njegovim učenjima.

Postao sam veoma radoznao i zamolio ga da mi kaže nešto više o tome. On je izgledao nezainteresovano, govoreći kako sada nije pravi trenutak za to. Nisam navaljivao jer smo se tek upoznali.

Za vreme našeg dugogodišnjeg prijateljstva, spomenuo je tu temu nekoliko puta, ali uvek u vezi sa nekim drugim stvarima o kojima smo raspravljali. Čak i kada sam stekao prijatelje među "onima koji šetaju tamo", do sada nisam imao pristup u njegov rad.

Kada sam prvi put pročitao rukopis, postao sam duboko uzbuđen, jer mi je to omogućilo da shvatim jednu od najneshvatljivijih premisa u Karlosovom učenju – ono što je on nazvao "deo pravila koje se odnosi na trozubog naguala", zadatak obnove tradicionalnog znanja na globalnom nivou.

Ubedio me je kako ga je Karlos odredio da objavi ovu informaciju, i zamolio me je da ga podržim u izvršenju tog zadatka. Međutim, pošto je rukopis bio veoma kratak (nekih tridesetak stranica), predložio sam mu da ga dopuni sa opisima nekih od brojnih kastanedinih lekcija, i Armando je to prihvatio.

Slažući se sa mojim predlogom, napravio je izbor pouka koje mu je Karlos predstavio, kako u javnim predavanjima tako i u privatnim razgovorima. Kako bi ih učinio lakšim za čitanje, radije ih je grupisao prema sadržaju nego da ih prikaže hronološkim redom. U nekim slučajevima, morao je da rekonstruiše razgovore. Karlos je imao veoma energičan način govora i većinu informacija je prenosio kroz gestove i izraze lica, i uživao je u mešanju ličnih priča i različitih uglova posmatranja dok je sprovodio podučavanje.

Kao neočekivani poklon, Armando je na kraju knjige dodao kratak prikaz vlastitog iskustva sa jednom drugom grupom praktičara čarobnjaštva.

Zbog jednostavnosti i iskrenosti njegovog pripovedanja, ova knjiga ima moć koju nisam našao ni u jednom drugom radu koji se bavi ovom tematikom. Iz tog razloga, veliko mi je zadovoljstvo što mogu da pomognem Armandu u zadataku njenog objavljivanja. Siguran sam da će to biti veoma cenjeno od svih onih koji vole rad Karlosa Kastanede.

Huan Jolilictli

Uvod

Moje ime je Armando Tores. Napisao sam ovu knjigu kako bih dovršio zadatak koji mi je dodeljen mnogo godina ranije.

Oktobra 1984, dok sam još bio vrlo mlad, upoznao sam Karlosa Kastanedu, kontroverznog antropologa i pisca o temi čarobnjaštva. U mojoj potrazi za odgovorima, ispitivao sam različita duhovna učenja i želeo sam da pronađem učitelja. Ali, od samog početka, Kastaneda je bio vrlo jasan:

“Ne obećavam ništa,” rekao je. “Ja nisam guru. Sloboda je lični izbor, i svako od nas mora da preuzme odgovornost povodom borbe za nju.”

U jednom od prvih govora koje sam slušao, žestoko je kritikovao tu vrstu ljudske idolatrije koja nas navodi da sledimo druge, i iščekujemo gotove odgovore od njih. Rekao je da je ta sklonost zaostatak našeg mentaliteta čopora.

Onome ko iskreno želi da uđe u znanje čarobnjaka nije potrebno vođstvo. Dovoljno je imati stvarno interesovanje – i stomak od čelika. On je, kako kaže, našao sve što mu je potrebno pomoću “nepokolebljive namere.”

To je sve što se tiče pravila na kojima je naš odnos bio zasnovan. Prema tome, morao sam da se zadovoljim isključivo sa time da ja nisam karlosov učenik, u bilo kom formalnom smislu te reči. Sve što sam činio je da sam razgovarao s njim s vremena na vreme. I pored toga, to je bilo dovoljno da me ubedi kako se istinski put zasniva na našoj odluci da budemo besprekorni.

Glavni razlog za objavljivanje nekih iskustava koje mi je pružio je zahvalnost. Karlos je bio veličanstven za svakoga ko je imao sreću da ga poznaje, jer je priroda naguala da daruje poklone moći. Biti pored njega je značilo primati izobilje inspiracije i bogatstvo pripovesti, savete i podučavanje svake vrste. Bilo bi sebično od nekoga ko je primio tolike poklone da ih čuva sakrivene kada je i sam Karlos, kao istinski ratnik totalne slobode, delio apsolutno sve sa onima koji su ga okruživali.

Jednom mi je rekao kako sedi svake noći pišući fragmente onoga što je naučio od naguala Huana Matusa, starog vrača iz plemena Jaki u severnom Meksiku, i od svog dobročinitelja don Henara Floresa, moćnog Mazatek indijanca koji je bio član grupe ljudi od znanja vođene od don Huana. Dodao je da je pisanje važan aspekt njegove rekapitulacije i da bi i ja trebalo da učinim isto sa svime što čujem tokom njegovih govora.

“A šta ako zaboravim?”

“U tom slučaju, znanje nije za tebe. Koncentriši se na ono čega se sećaš.” Objasnio je kako svrha ovog saveta nije samo da mi pomogne u povraćaju informacija koje bi mogle biti korisne u budućnosti. Važna stvar je da dostignem početni nivo discipline kako bih kasnije mogao preduzeti istinske čarobnjačke akcije.

Opisao je cilj čarobnjaka kao "vrhunski podvig" : Izvesti ljudsko biće izvan njegovih opazajnih ograničenja kako bi povratilo kontrolu nad svojom svešću, i omogućiti mu da stupi na put čuvanja energije.

Karlos je tvrdio da sve što ratnik čini treba biti prožeto praktičnim osećanjem hitnosti. Izraženo drugim rečima, on treba da poseduje nepokolebljivu usredsređenost na stvarnu svrhu ljudskih bića: slobodu.

"Ratnik nema vremena za gubljenje jer je izazov svesnosti totalan i zahteva maksimalnu pažnju dvadeset četiri sata dnevno."

Kontaktirajući sa njim i sa drugim ljudima od znanja, osvedočio sam se u dešavanja koja se sa racionalne tačke gledišta mogu nazvati jedino - natprirodnim. Međutim, za čarobnjake su stvari kao što je viđenje na daljinu, znanje događaja pre nego što se dogode ili putovanje u paralelne svetove, sasvim normalna iskustva koja se javljaju dok izvršavaju svoje zadatke.

Dokle god smo neposobni da ih lično potvrdimo, mi ih neizbežno svrstavamo u fantazije, ili, u najboljem slučaju u metafore.

Takva je priroda čarobnjačkog znanja; uzmite ili ostavite. Ne možete ga shvatiti razumom; nije ga moguće "dokazati" intelektualno. Jedina stvar koju možemo učiniti je da se bacimo u praksu, istražujući izvanredne mogućnosti koje postoje unutar našeg bića.

Armando Tores

PRVI DEO: ROMANSA SA ZNANJEM

1. Revolucija Čarobnjaka

Sakupili smo se na drugom spratu kako bi smo saslušali slavnog predavača. Bili smo grupa od dvanaest ljudi. Nisam nikoga poznavao izuzev prijatelja koji me je pozvao. Dok smo čekali, neobavezno smo ćaskali među sobom. Na licima ljudi su počeli da se primećuju znaci dosade.

Prošlo je skoro dva sata a naš gost nije stigao. Neki su očajavali i otišli. U jednom trenutku, osetio sam poriv da se nagnem kroz prozor. Video sam ga kako dolazi, i naši pogledi su se sreli.

Iznenada je jak vetar ušao u sobu, čineći da se papiri razlete na sve strane. Kada je Karlos ušao, neki ljudi su se još uvek borili da zatvore prozore.

Nije izgledao onako kako sam očekivao. Bio je nizak ali čvrste građe, prosed i tamne kože koja je počela da se ispunjava borama. Bio je neformalno obučen što je činilo da izgleda deset godina mlađi. Njegovo lice veselo i puno živosti, zračilo je šarmom. Izgledao je veoma srećan što je sa nama, i bilo je pravo zadovoljstvo biti pored njega.

Pozdravio je svakog od nas rukovanjem i rekao da moramo dobro da iskoristimo naše vreme zato što ga očekuju negde drugde kasnije te večeri. Onda se zavalio u fotelju i upitao: "O čemu želite da razgovarate?" Ali, pre nego što smo stigli da mu odgovorimo, on je preuzeo inicijativu i obasuo nas pričama. Njegov govor je bio direktan i veoma zanimljiv, začinjen šalama koje je naglašavao pokretima.

Tokom izlaganja, govorio je o nagualizmu kao skupu praksi i ideja, govoreći o njegovom istorijskom razvoju i trvdio je kako je savremenom čoveku poklonjena neverovatna šansa preko otkrića čarobnjaka. Kasnije je pričao o složenom manevru svesti kome se posvećuju vidovnjaci, o pomeranju skupne tačke. Ta tema je bila sasvim nova za mene, tako da sam se ograničio na slušanje i hvatanje beleški. Na sreću, Karlos je imao naviku da ponavlja glavne ideje i to mi je olakšalo da ga pratim.

Na kraju se složio da odgovori na neka pitanja. Jedna od prisutnih osoba je želela da sazna kako čarobnjaci gledaju na pitanje rata.

Izgledalo je kao da je Karlos u neprilici.

"Šta bi želeli da kažem?" upitao je. "Da su oni pacifisti?" Pa, nisu! Naša sudbina kao običnih ljudi ih uopšte ne zanima! Trebalo bi da to shvatite jednom za svagda! Ratnik je stvoren za borbu. Kada je u ratu on se oseća ugodno."

Sudeći prema njegovoj reakciji, izgledalo je da je to pitanje dodirnulo osetljivo mesto. Objasnio je da za razliku od ništavnih ratova koje mi kao ljudska bića stalno vodimo zbog socijalnih, religijskih ili ekonomskih razloga, rat čarobnjaka nije usmeren protiv drugih ljudi, već protiv njihovih sopstvenih slabosti. Prema tome, njihov mir nije mirenje sa situacijom na šta je savremeni čovek ograničen; pre će biti da je on neosporno stanje unutrašnje tišine i discipline.

"Pasivnost," reče, "je nasilje nad našom prirodom, zato što smo svi mi u svojoj suštini strahoviti borci. Svako ljudsko biće je po urođenom pravu vojnik koji ostvaruje svoje mesto na svetu kroz borbu života i smrti."

"Gledajte to na ovaj način: Bar jednom, kao spermatozoid, svako od nas je vodio bitku za život - jedinstven okršaj protiv miliona suparnika i - pobedili smo! A bitka se nastavlja i dalje dokle god smo uhvaćeni silama u svetu. Jedan deo nas se bori da se raspadne i umre, dok drugi pokušava da sačuva život i svesnost po svaku cenu. Ne postoji mir! Ratnik to shvata i koristi kao svoju prednost. Njegov stalni cilj je da dosegne ono što je nadahnulo iskru života koja ga je stvorila: pristup u novi nivo svesnosti."

Nastavio je govoreći da kada smo postali socijalizovani (kada je nastao društveni poredak, kultura, prim.prev), ljudska bića su ukroćena, baš kao što su životinje pripitomljene, pomoću moći nagrade i kazne.

"Mi smo izdresirani da živimo i umremo ponizni, sledeći neprirodna pravila ponašanja koja nas omekšavaju i čine da izgubimo taj pokretački impuls, dok naš duh ne postane teško primetan. Mi smo rođeni kao rezultat borbe. Poricanjem naših osnovnih sklonosti, društvo u kojem živimo uništava borbenu nasleđe koje nas pretvara u magična bića."

Dodao je kako je jedini dostupan način za promenu ako prihvatimo sebe baš onakve kakvi jesmo i da delujemo odatle.

“Ratnik zna da on živi u grabljivom univerzumu. On se nikada ne predaje. Gde god da pogleda, on vidi neprekidnu borbu i zna da ona zaslužuje njegovo poštovanje, zato što je to borba do smrti. Don Huan je uvek bio u pokretu, dolazeći ili odlazeći, podržavajući ovo ili odbacujući ono, provocirajući napetosti ili oslobađajući ih u eksploziji, prizivajući svoju nameru ili ostajući u tišini; čineći nešto. Bio je živahan i njegov život je odražavao kretanja i tokove univerzuma.”

“Rekao mi je da od trenutka kada se dogodila eksplozija koja nas je začela pa do trenutka smrti, mi živimo unutar toka. Te dve epizode su jedinstvene jer nas pripremaju za susret sa onim što se nalazi pred nama. A šta nas usmerava unutar tog toka? Neprekidna borba, koju jedino ratnik prihvata. Radi toga, on živi u potpunoj harmoniji sa svime.”

“Za ratnika, biti u harmoniji znači biti fluidan a ne zaustaviti se usred bujice i pokušavati da se načini mesto lažnog i nemogućeg mira. On zna da može samo da daje sve najbolje od sebe pod uslovima najveće napregnutosti. Iz tog razloga, on nastoji da porazi neprijatelja na način kako to čine borbeni petlovi – sa strašću, sa radošću, znajući da je sledeći korak odlučujući.

Njegov protivnik nije drugi čovek, već njegove sopstvene vezanosti i slabosti i najveći izazov za njega je da sabije slojeve vlastite energije tako da se ne razlete kada se njegov život završi, tako da njegova svesnost ne umre.”

“Postavite sebi ova pitanja: Šta ja činim sa svojim životom? Da li on ima svrhu? Da li je dovoljno ispunjen? Ratnik prihvata svoju sudbinu, kakva god da je. Međutim, on se bori da promeni stvari i čini nešto izvanredno na svom zemaljskom putovanju. On ojačava svoju volju na takav način da ništa ne može da ga odvrati od njegovog cilja.”

Jedan od prisutnih je podigao ruku i upitao kako čarobnjaci uspevaju da usklade principe ratničkog puta sa svojim obavezama prema društvu. On je odgovorio:

“Čarobnjaci su slobodni, oni ne prihvataju društvene dogovore. Odgovornost je na pojedincu, ne na drugima. Da li znate zašto vam je data moć opažanja? Da li ste otkrili kojoj svrsi služi vaš život? Da li će te poništiti vašu životinjsku sudbinu? To su čarobnjačka pitanja, jedina koja mogu bilo šta zaista promeniti. Ako vas interesuju druga pitanja, onda odgovorite prvo na ova!”

“Ratnik zna da je ono što daje smisao njegovom životu – izazov smrti, a smrt je lična stvar. To je izazov za svakog od nas i za onog ko zaista iskreno prihvata način ratnika. Gledano iz tog ugla, brige običnih ljudi su samo izraz njihove egomanije.”

Karlos je tvrdio da ne možemo da poreknemo činjenicu da je ratnikova obaveza ono što on zove ‘čisto razumevanje’ – stanje bića koje izranja iz unutrašnje tišine – a ne prolazne privrženosti po običajima vremena u kome slučajno živi. Ustanovio je da su naše socijalne brige opisi koji su usađeni u nas. Oni nisu nastali iz prirodnog razvoja naše svesti. Pre će biti da je to proizvod kolektivnog uma, emocionalnog haosa, osećanja straha i krivice, želje da se vode drugi ili da se bude vođen.

“Savremeni čovek ne vodi svoje sopstvene bitke. Umesto toga, on je uvučen u tuđe ratove koji nemaju nikakve veze sa duhom. Naravno, čarobnjake ne pokreću takve stvari!”

“Moj učitelj je imao običaj da kaže kako ne poštuje dogovore sačinjene u njegovoj odsutnosti: ‘Nisam bio prisutan kada su odlučili da treba da budem imbecil!’ On je bio rođen u delimično teškim okolnostima, ali je imao hrabrosti da postigne nešto više nego što je to samo ljudska reakcija na te okolnosti. On je tvrdio da je opšta ljudska situacija stravična i da je stavljanje naglaska na bilo koju posebnu grupu samo maska za rasizam.”

“Stalno je ponavljao da u ovom svetu postoje samo dve vrste ljudi: oni koji imaju energiju i oni koji je nemaju. On je živeo u stalnoj borbi protiv slepocē svojih bližnjih, sve dok nije postao besprekora; više se nije mešao ni sa kim. Kada sam pokušao da mu objasnim moju zabrinutost za ljude, pokazao je na moj dvostruki podvaljak i rekao mi: ‘Ne obmanjuj samog sebe, Karlitos! Da te stanje čovečanstva ozbiljno zanima ti se ne bi odnosio prema samom sebi kao svinja.’”

“Naučio me je da je osećati brigu za druge neprikladno za ratnike, zato što briga za druge uvek proizilazi iz brige za samog sebe. Imao je običaj da me pita, ciljajući na ljude koje srećemo na našem putu: ‘Možda više veruješ sebi nego njima?’ Pomogao mi je da razumem kako solidarnost čarobnjaka prema ljudima koji ih okružuju dolazi od uzvišene zapovesti a ne od ljudske sentimentalnosti.”

“Nemilosrdno vrebajući moje emocionalne reakcije, vodio me je do izvora mojih preokupacija i bio sam sposoban da shvatim kako je moja zabrinutost za ljude obmana. Pokušavao sam da pobegnem od sebe tako što sam prenosio svoje probleme na druge. Pokazao mi je da je sažaljenje, na način kako mi razumemo tu reč, mentalna bolest – psihoza koja nas samo čini sve više i snažnije zarobljenim u našem egu.”

Bilo je očigledno da je sećanje na don Huana podstaklo Karlosa. Mogao sam da vidim kako ga preplavljuje talas uzbuđenja. Jedan od prisutnih je podigao ruku i prokomentarisao da je, nasuprot onome što je Karlos rekao, sažaljenje prema bližnjima suštinska ideja svih religija.

Napravio je pokret kao da tera muvu.

“Zaboravite sve to! Predstave zasnovane na sažaljenju su prevara! Pomoću moći ponavljanja iste ideje ponovo i ponovo, mi smo zamenili izvorni interes ljudskog duha sa jeftinom sentimentalnošću. Postali smo profesionalci u sažaljenju. I šta onda? Da li je to nešto promenilo?”

“Kada osetite da kolektivni um vrši pritisak na vas, pokušavajući da vas ubedi da se koncentrišete na svetske pojave, ponavljajte sebi ovu razornu istinu: ‘ja ću umreti, ja nisam važan; niko nije važan! Znanje o tome je jedina stvar koja vredi.’”

Kao primer besmislenog truda, opisao je situaciju magarca koji se zaglavio u močvari. Što se više pomera, situacija postaje sve teža. Jedini način da se izvuče je da ostane hladnokrvan, pokuša da se oslobodi od tereta na svojim leđima i skoncentriše na okolnosti svog problema.

“Događa nam se ista stvar. Mi smo bića koja su na putu da umru. Mi smo programirani da živimo kao stoka noseći terete maski i tuđih verovanja dok ne skončamo; ali mi možemo sve to da promenimo! Sloboda koju nam nudi ratnički način vam je na dohvata ruke; iskoristite to!”

Rekao nam je da je, dok je bio učenik, imao problem: bio je naviknut na cigarete. Pokušao je da prestane nekoliko puta, ali bez uspeha.

“Jednog dana, don Huan mi je rekao da ćemo ići da sakupljamo biljke u pustinjskoj oblasti i da će put trajati nekoliko dana. Rekao mi je: ‘Najbolje je da poneseš ceo paket cigareta! Ali budi siguran da si ih umotao veoma dobro jer je pustinja puna životinja koje mogu da ih ukradu.’”

“Zahvalio sam mu na obzirnosti i pažljivo učinio onako kako mi je predložio. Ali sledećeg dana, kada sam se probudio u sred čestara, otkrio sam da je paket nestao.”

“Očajavao sam; znao sam da ću bez cigareta uskoro početi da se osećam loše. Don Huan je okrivio kojota za štetu i pomogao mi da ga potražimo. Nakon višerasovnog mučenja, konačno je pronašao tragove životinje, koje smo pratili do kraja dana, zalazeći sve dalje i dalje u planine. Kada je pao mrak, priznao mi je da smo se potpuno izgubili.”

“Bez cigareta i bez znanja gde se nalazim, osećao sam se očajno. Kako bi me utešio, uveravao me je da mora postojati grad u blizini, samo treba da hodamo još malo dalje i stići ćemo do nekog naselja i biti bezbedni. Ali, celi sledeći dan smo proveli tražeći put na sve strane. Tako smo proveli skoro dve nedelje.”

“Došao je trenutak kada sam skoro mrtav od iscrpljenosti pao na pesak i spremio se da umrem. Kada me je video u takvom stanju, pokušao je da me podstakne i učini da nastavim, pitajući me: ‘Zar nisi više zainteresovan za pušenje?’”

“Gledao sam ga razjareno, grdeći ga zbog njegove neverovatne neodgovornosti i razdrao sam se da sve što želim to je - da umrem. ‘Vrlo dobro!’ odgovorio je ravnodušno, ‘Onda možemo da vratimo.’ Bili smo u blizini autoputa, svo vreme!”

Ova anegdota je učinila da cela prostorija eksplodira od smeha. Kad smo se konačno smirili, Karlos je primetio:

“Tragedija današnjeg čoveka nije u njegovom socijalnom stanju, već u nedostatku volje da se promeni. Vrlo je lako napraviti kolektivne revolucije, ali suštinski se promeniti, prekinuti sa samosažaljenjem, izbrisati ego, odbaciti naše navike i ćudi... Ah, to je nešto sasvim drugo! Čarobnjaci kažu da je prava pobuna i jedini izlaz za čovečanstvo kao vrstu, ako podigne revoluciju protiv svoje sopstvene gluposti. Kao što možete da primetite, to je samostalan rad.”

“Cilj čarobnjaka je pobuna čarobnjaka: neograničeni razvoj svih opažajnih mogućnosti. Nikad nisam upoznao većeg revolucionara od mog učitelja. On nije samo predlagao promenu tortilja za hleb; o ne, on je išao pravo u srž stvari. On je predlagao smrtonosni preokret misli u nepoznato, oslobađanje od svih vezanosti. I on je demonstrirao da je to moguće!”

“On je preporučio da svoj život ispunim moćnim odlukama i strategijama koje će me dovesti do svesnosti. Naučio me je da uređenje sveta ne mora biti onakvo kako nam je rečeno; to je nešto što mogu uvek odbaciti na stranu. Nisam obavezan da održavam sliku pred drugima ili da živim kao deo poretka koji mi ne odgovara. Moje borbeno polje je put ratnika!”

Kada se susret završio, svi slušaoci su se okupili oko njega da se pozdrave i razmene par reči. Kada sam došao na red, Karlos me je odmerio od glave do pete. Onda me je zamolio da mu kažem svoje ime i zašto sam tu došao. Rekao sam mu ime i objasnio da mi je jedan prijatelj rekao o ovoj povoljnoj prilici, znajući da sam zainteresovan za temu.

Jedino što je rekao bilo je: “Želim da s vama privatno razgovaram.”

Bio sam pomalo zbunjen njegovim rečima, ali sam sačekao da završi sa pozdravljanjem pa sam ga onda sledio do ugla prostorije. Tamo me je pozvao da sutradan dođem na doručak u njegov hotel. Obećao sam mu da će mi to biti zadovoljstvo.

Dao mi je adresu i rekao: “Vidimo se sutra u devet sati.”

Dodao je da nikome ne govorim o našem sastanku.

2. Samovažnost

Stigao samu hotelsko predvorje u dogovoreno vreme i čekao sam jedva minut kada sam ga ugledao kako silazi niz stepenice koje vode ka sobama.

Pozdravili smo se i otišli u restoran gde je bio serviran ukusan doručak. U jednom trenutku sam hteo da ga nešto upitam, ali on je napravio pokret kojim mi je dao do znanja da treba da zatvorim usta. Jeli smo u tišini. Kada smo završili, prošetali smo ulicom Donsesles prema Zokalu.

Dok smo obilazili prodavnice polovnih knjiga, rekao mi je da u principu ne vodi privatne razgovore sa ljudima, ali da u mom slučaju postoji interesovanje zato što je primio nagoveštaj u vezi toga. Nisam razumeo o čemu on to priča i odlučio sam da i dalje ćutim jer je bi svaki komentar jedino pokazao moje neznanje.

Dodao je kako ne trebam da poremetim njegovu naklonost sa ličnim brigama.

“Rekao sam mnogo puta da me moje energetske stanje sprečava da imam učenike. Ljudi su razočarani u mene zbog toga, ali nema načina!”

Pričali smo o raznim stvarima. Postavljao je mnoga pitanja o mom ličnom životu, tražio moj telefonski broj, i rekao mi kako te večeri treba da održi govor u kući prijatelja. Pozvan sam da učestvujem ali da naš odnos ostane tajna. Odgovorio sam kako bih voleo da budem tamo i on mi je dao adresu i raspored.

U jednoj od knjižara koje smo posetili, naišli smo na primerak jedne od njegovih knjiga po imenu “Odvojena Stvarnost”. Bila je na odeljenju

fantastike što ga je veoma uznemirilo. Rekao je da su ljudi toliko okupirani svojim svakodnevnim životom pa ne mogu čak ni da zamisle tajnu koja nas okružuje. Kada otkrijemo nešto nepoznato mi to automatski razvrstamo u pogodnu kategoriju a onda zaboravimo na to.

Primetio sam da pretura po knjigama sa velikim interesovanjem a povremeno bi neke knjige sa poštovanjem obrisao svojom rukom. Rekao je da tamo postoji nešto više nego samo knjige, tamo je skladište znanja i svi smo mi okruženi znanjem, bez obzira u kom obliku je predstavljeno. Dodao je da su informacije koje su nam potrebne kako bi smo povećali svesnost skrivene na mestu o kome retko razmišljamo i ako nismo previše kruti, sve što nas okružuje će nam reći neverovatne tajne.

“Sve što je potrebno da uradimo je da se otvorimo ka znanju i ono će doći obrušavajući se na nas poput lavine.”

Dok je proučavao policu sa knjigama koje su bile toliko jeftine da su bile skoro besplatne, naglasio je koliko su te knjige jeftine u poređenju sa onim novima. Po njegovom mišljenju, to pokazuje da ljudi u stvari ne traže informacije. Ono što oni traže je dostizanje statusa kupca.

Upitao sam ga šta najviše voli da čita i on je rekao kako je zainteresovan da sazna sve. Međutim, u tom trenutku je tražio izvesnu knjigu poezije, retko i staro izdanje koje nikada nije ponovo štampano. Zamolio me je da mu pomognem u potrazi.

Dugo vremena smo listali gomile knjiga. Na kraju, zaputio se ka izlazu noseći pakovanje knjiga, ali bez one koju je tražio. Sa osmehom krivca, prihvatio je: “To mi se stalno dešava!”

Oko podneva, seli smo da se odmorimo na klupi na jednoj raskrsnici. Iskoristio sam priliku da priznam kako su me njegove izjave prethodne večeri zbunile i zamolio sam ga da objasni detaljnije šta “rat čarobnjaka” u stvari znači.

On mi je veoma ljubazno objasnio kako je prirodno što me ova tema pogađa, kao i sva ljudska bića koja su me od rođenja podučavala da opažam svet na isti način kako to čini stado ovaca. Ispričao mi je priče o svojoj družini, kako su posle mnogo godina žestoke borbore za svesnost konačno savladali tu kolektivnu prinudu. Savetovao mi je da budem strpljiv i da će mi stvari kasnije postati jasnije.

Posle kraćeg opuštenog razgovora, stisnuo mi je ruku kao jasan znak rastanka. Nisam mogao da zadržim radoznalost i upitao sam ga šta je mislio kada je rekao da je primio “nagoveštaj” o mojoj ličnosti.

Umesto odgovora, pažljivo se zagledao u tačku iznad mog levog ramena. Moje uvo je trenutno postalo vruće i počelo da zuji. Sledećeg trenutka mi je rekao da on lično ne zna odgovor zato što nije sposoban da shvati prirodu tog znaka. Ali, tu je bilo nečega toliko jasnog, da je on bio u obavezi da obrati pažnju.

Dodao je: “Ne mogu da te vodim, ali mogu da te suočim sa ambisom koji će testirati sve tvoje sposobnosti. Zависи od tebe da li ćeš odbaciti sebe i poleteti ili ćeš pobeći da se sakriješ u sigurnost svojih rutina.”

Njegove reči su me učinile još radoznalijim. Upitao sam ga o kakvom to ambisu govori.

Rekao je da je to moj vlastiti san.

Odgovor me je šokirao. Karlos je nekako primetio moju unutrašnju nedoumicu.

Bilo je petnaest do sedam kada sam stigao u lepu kuću pored Kojoakana (Coyoacan). Dočekala me je ljubazna devojka koja je, izgleda, bila vlasnik kuće. Objasnio sam kako sam pozvan da slušam govor koji će Karlos održati i ona me je pustila da uđem. Predstavili smo se jedno drugome; rekla mi je da se zove Marta.

Bilo je osam osoba u prostoriji. Onda su stigla još dva gosta a za njima je ušao Karlos. Kao i obično, srdačno nas je pozdravio. Ovoga puta je bio obučen veoma formalno, sa kravatom i sakoom i nosio je aktn-tašnu koja mu je davala izgled intelektualca. Počeo je da priča o mnogim temama i skoro neprimetno nas je uveo u glavni predmet njegovog govora: kako ukloniti samovažnost.

Kao uvod, rekao je da važna uloga koju dajemo sebi u svemu što činimo, govorimo ili razmišljamo počiva na nekoj vrsti "kognitivne disonance" koja zamagljuje naša čula i sprečava nas da stvari sagledamo jasno i objektivno.

"Mi smo kao zakržljale ptice. Rođeni smo sa svime što nam je potrebno za let; međutim, mi smo stalno prisiljeni da letimo u tesnim krugovima oko našeg vlastitog ja. Lanac koji nas sputava je samovažnost."

"Put koji menja obično ljudsko biće u ratnika je vrlo težak. Naš osećaj kao bića koje je u centru svega i mora uvek da ima poslednju reč, zauvek nestaje. Mi se osećamo važni. A kada je neko važan, svaki pokušaj promene je spor, komplikovan i bolan proces."

"To osećanje nas izoluje. Kada ne bi bilo tog osećanja, svi bi smo plovili po moru svesnosti i znali bi smo da 'ja' ne postoji samo za sebe, njegova sudbina je da hrani Orla."

"Osećaj važnosti raste u detetu dok usavršava svoje socijalne veštine. Mi smo istrenirani da sastavimo svet saglasnosti prema kojima možemo da se usklađujemo, kako bi smo mogli da se međusobno sporazumevamo. Ali ovaj dar uključuje grozan dodatak: našu ideju o 'ja'. Ego je mentalna konstrukcija, on nam dolazi spolja i vreme je da ga se otarasimo."

Karlos je rekao da su sve greške koje se dešavaju kada se sporazumevamo, živi dokazi da je saglasnost koju smo prihvatili potpuno neprirodna.

"Posle hiljadugodišnjih eksperimenata sa okolnostima koje menjaju naš način opažanja sveta, čarobnjaci drevnog Meksika su otkrili neobičnu činjenicu: Mi ne moramo da živimo u jednoj stvarnosti, zato što je univerzum sačinjen prema vrlo fluidnim principima koji mogu da uzmu skoro beskonačan broj oblika, proizvodeći neizbrojive nivoe percepcije."

“Krenuvši od ove činjenice, zaključili su da je ono što ljudska bića primaju spolja, u stvari mogućnost da učvrstimo našu pažnju u jednom od tih nivoa kako bi smo ga istražili i upoznali. Oblikujemo sebe prema njemu i učimo kako da ga opažamo kao nešto jedinstveno. Tako nastaje ideja da živimo u jedinom svetu, što kao posledicu stvara osećaj bića i individualnog ja.”

“Nema sumnje da je opis koji smo primili dragocen posed, sličan čvrstom kolcu koji je privezan uz nežno i mlado stablo da bi ga ojačao i podupro. On nam omogućava da odrastemo kao normalni ljudi, unutar društva koje je oblikovano prema čvrstim pravilima. Da bi smo taj opis savladali, moramo naučiti kako da “skinemo kajmak” – tj. kako da napravimo selekciju među ogromnom količinom podataka koji stižu do naših čula. Kad su jednom ti odabrani podaci pretvoreni u “stvarnost”, čvrstina naše pažnje služi kao sidro i sprečava nas da postanemo svesni svojih neverovatnih mogućnosti.”

“Don Huan je prigovorio kako je plašljivost ono što ograničava ljudsku percepciju. Kako bi smo bili sposobni da rukujemo svetom koji nas okružuje, mi moramo da probudimo naš dar opažanja a to je sposobnost da se osvedočimo u bilo šta. Mi odbacujemo let svesnosti u zamenu za sigurnost poznatog. Mi možemo da živimo jakim, hrabrim, zdravim životima; mi možemo biti besprekorni ratnici, ali se ne usuđujemo!”

“To naše nasleđe je poput stabilne kuće u kojoj možemo živeti, i možemo da je pretvorimo u tvrđavu za odbranu od ega, ili češće, u zatvor u kome smo našu energiju osudili na propadanje u doživotnom zarobljeništvu. Naše najbolje godine, osećanja i snaga su protraćene u beskrajnom obnavljanju i podupiranju te kuće, zato što smo ozleđeni poistovećivanjem samih sebe sa njom.”

“U procesu nastajanja socijalnog bića, dete koje raste stiče lažnu predstavu o svojoj važnosti, i ono što je u početku zdravo osećanje samoodržanja završava pretvoreno u sebični vapaj za pažnjom.”

**“Od svih darova koje smo primili, samovažnost je najokrutnija. Ona pretvara čarobno, snažno stvorenje u jadnog, arogantnog, opakog đavola.”
Pokazujući na svoja stopala, rekao je da nas osećanje važnosti prisiljava da činimo besmislene stvari.**

“Pogledajte me! Jednom sam kupio par vrlo finih cipela od kojih je svaka bila teška skoro kilogram. Straćio sam pet stotina dolara na privilegiju da vučem unaokolo te velike cipele!”

“Zbog naše samovažnosti, postali smo ispunjeni gorčinom, zavišću i nezadovoljstvom. Mi dopuštamo sebi da budemo vođeni osećanjima ugodnosti i bežimo od zadatka upoznavanja samih sebe sa izgovorima kao što su ‘ne mogu da se uznemiravam’ ili ‘kakva dosada!’ Iza svega toga, krije se zabrinutost koju pokušavamo da učutkamo pomoću unutrašnjeg dijaloga koji je više usiljen nego što je prirodan.”

U tom trenutku svog govora, Karlos je napravio pauzu kako bi odgovorio na neka pitanja. Iskoristio je priliku da nam kaže nekoliko priča pokazujući nam kako samovažnost unakazuje ljudska bića, pretvarajući ih u krute čaure. Suočen sa njima, ratnik ne zna da li da se smeje ili da plače.

“Posle mnogo godina učenja kod don Huana, postao sam toliko uplašen od njegovih postupaka da sam pobegao na neko vreme. Nisam mogao da prihvatim ono što mi rade on i moj dobročinitelj. Sve to mi je izgledalo neljudski, nepotrebno. Žudeo sam za blažim tretmanom! Iskoristio sam priliku da posetim razne duhovne učitelje iz celog sveta, nadajući se da ću naći neko znanje u njihovim učenjima koje će opravdati moje odustajanje.”

“Jednom sam sreo kalifornijskog gurua koji je nazvao sebe “stvarni Mek Koj” (real McCoy). Prihvatio me je kao učenika i za početak mi je dao zadatak da sakupljam milostinju na trgovima. Razmišljajući kako je to za mene novo iskustvo koje će me verovatno naučiti važnoj lekciji, skupio sam hrabrost i učinio ono što je tražio. Kada sam se vratio kod njega, rekao sam: ‘sada ti to uradi!’ Naljutio se na mene i izbacio me iz grupe učenika.”

“Na drugom putovanju, otišao sam da vidim vrlo poznatog Hindu učitelja. Stigao sam u njegovu kuću rano izjutra i stao sa ostalima. Međutim, taj gospodin nas je držao tu da čekamo satima. Kada se pojavio na vrhu stepeništa, imao je velikodušan izraz lica, kao da nam poklanja veliku milost što nas je primio. Počeo je da silazi na veoma uzvišen način, ali njegova stopala su se uplela u njegovu široku tuniku i on je pao na pod i slomio glavu. Umro je tamo, tačno ispred nas.”

Drugom prilikom, Kastaneda nam je rekao da demon samovažnosti ne napada samo one koji veruju da su gospodari. To je opšti problem. Jedan od najjačih bedema samovažnosti je kad se neko brine o svom ličnom izgledu.

“To je oduvek bila moja bolna tačka. Don Huan je imao običaj da raspali moj bes zabavljajući se na račun moje visine. Obično bi mi rekao: ‘Što si niži, sve si veći egomanijak! Ti si mali i ružan kao stenica; jedino rešenje je da postaneš slavan, u suprotnom ne postojiš!’ Prigovorio je da ga baš takav moj izgled tera na povraćanje – i zbog toga mi je bio beskrajno zahvalan.”

“Bio sam uvređen njegovim primedbama jer sam smatrao da preuveličava moje nedostatke. Ali, jednog dana sam ušao u prodavnicu u Los Angelesu i shvatio da je on bio u pravu. Čuo sam nekoga iza sebe kako kaže: ‘Kratak!’ i osetio sam se toliko besnim da sam se bez premišljanja okrenuo prema njemu i ljutito ga udario po licu. Posle sam shvatio da čovek uopšte nije napravio komentar u vezi mene. On je samo bio ‘kratak’ sa novcem.”

“Jedan od saveta koje nam je don Huan davao tokom našeg uvežbavanja za ratnike, bio je da se trebamo uzdržavati od korišćenja onoga što je on zvao ‘alatke za ovekovečivanje ega.’ Ova kategorija obuhvata stvari kao što su ogledala, isticanje akademskih titula i albuma sa slikama koje prikazuju našu ličnu istoriju. Čarobnjaci njegove grupe su prihvatili taj savet doslovce ali mi, učenici, nismo marili. Međutim, iz nekog razloga, protumačio sam njegovu naredbu na ekstremno način i od tada nisam dopuštao nikome čak ni da me fotografiše.”

“Jednom, za vreme predavanja, objasnio sam kako su slike ovekovečenje samozabrinutosti i da se u pozadini mog ustezanja krije namera da sačuvam izvesnu brigu u vezi svoje ličnosti. Kasnije sam otkrio da je izvesna gospođa iz publike koja je verovala da je duhovni vođa, prokomentarisala da kada bi ona imala lice meksičkog konobara, ona u svakom slučaju ne bi dozvolila sebi da bude fotografisana.”

“Dok su posmatrali smisalice samovažnosti i istovrsni način na koji inficira apsolutno svakoga, vidovnjaci su podelili ljudska bića na tri kategorije kojima je don Huan dao najotkačenija imena koja je mogao da smisli: popišanci, prdeži i bljuvotine. Svi spadamo u jednu od njih.”

“Popišanci se prepoznaju po svojoj uslužnosti; oni su ulizice, lepljivi i prezasićeni. Oni su osobe koje uvek žele da vam učine uslugu, oni se brinu o vama, oni vas podržavaju, oni vam ugađaju; oni imaju toliko mnogo sažaljenja! Na taj način prikrivaju očajnu istinu: oni su nesposobni da preuzmu inicijativu i nikada ne mogu ništa da urade samostalno. Njima je potrebna naredba druge osobe kao bi osetili da nešto rade. Na njihovu nesreću, oni smatraju da su drugi ljudi isti kao i oni; radi toga su stalno uvređeni, razočarani i plačljivi.”

“Sa druge strane, prdeži su suprotnost. Razdraženi, podmukli i puni sebe, oni stalno nameću sebe i u sve se mešaju. Kada se jednom uhvate za vas, neće vas ostaviti na miru. To su najneprijatnije osobe koje ste ikad sreli. Ako ste pasivni, prdež će nastupiti, pokrenuti vas i uvući u svoje igre i iskoristiti vas što je više moguće. Oni su prirodno nadareni da budu učitelji i vođe čovečanstva. Oni su vrsta koja ubija da bi ostala na vlasti.”

“Bljuvotine se nalaze između ove dve kategorije. Kao neutralni, oni su više upadljivi nego što su lideri. Oni su samoreklameri, hvalisavci i egzibicionisti. Oni nam ostavljaju utisak da su nešto veličanstveno ali prema aktuelnim činjenicama, oni su ništa. Sve je to samo razmetljivost. Oni su karikature ljudi koji veoma veruju u sebe, ali ako ne obraćate nikakvu pažnju na njih, oni su izgubljeni u svojoj beznačajnosti.”

Neko iz publike ga je upitao da li je pripadnost jednoj od ovih kategorija obavezna osobina, moglo bi se reći, urođeno stanje našeg sjaja.(Sjaja svesti, prim.prev.)

Odgovorio je: “Niko se ne rađa kao takav, mi sami sebe činimo takvim! Mi se svrstavamo u jednu od tih kategorija zbog nekog sitnog incidenta koji nam se dogodio u detinjstvu, bilo da je to pritisak naših roditelja ili drugih manje važnih faktora. To tada započinje, i kako rastemo, postajemo toliko uvučeni u odbranu sebe da u jednom trenutku više ne možemo da se setimo dana kada smo prestali da budemo originalni i umesto toga postali glumci. Kada učenik uđe u svet čarobnjaka, njegova osnova ličnosti je već formirana i ništa ne može da je izbriše. Jedina mogućnost koja mu preostaje je da se svemu tome nasmeje.”

“Ali, iako to nije naša urođena osobina, čarobnjaci mogu da primete, pomoću svog viđenja, kakvu vrstu važnosti dajemo sebi, zato što preoblikovanje naše prirode tokom godina proizvodi trajne deformacije u energetskom polju koje nas okružuje.”

Karlos je počeo da objašnjava kako se samovažnost hrani istom vrstom energije koja nam omogućava da sanjamo. Prema tome, njeno uklanjanje je osnovni uslov nagualizma, zato što se tada oslobađa višak energije koji možemo koristiti; takođe i zato što bez te predostrožnosti put ratnika može da nas odvede u zastranjivanje.

“To je ono što se dešava mnogim učenicima. Dobro započnu, čuvajući energiju i razvijajući svoj potencijal. Ali ne shvataju da kako povećavaju moć,

oni takođe hrane i parazita koji se nalazi unutar njih. Ako smo krenuli da se prepuštamo pritiscima ega, preporučljivo je da to činimo kao obični ljudi, zato što je čarobnjak koji sebe smatra važnim najbednija stvar koja postoji.”

“Imajte na umu da je samovažnost podmukla; ona može biti prikrivena iza fasade skoro savršene poniznosti zato što se njoj ne žuri. Nakon celog života truda, njoj je potrebna samo minimalna nepažnja, sitna greška – i, evo je opet, kao virus koji je sazrevao u tišini, ili poput onih žaba koje godinama čekaju ispod pustinjskog peska i sa prvim kapima kiše se bude iz svoje uspavanosti i razmnožavaju se.”

“Imajući u vidu njenu prirodu, dužnost dobročinitelja je da napada učenikovu samovažnost dok ne eksplodira. On ne može da oseća sažaljenje. Ratnik mora naučiti da bude poslušan dok se sprema za težak put koji je pred njim inače neće imati ni najmanje šanse kada se suoči sa udarima nepoznatog.”

“Don Huan je do okrutnosti ‘šibao’ svoje učenike. Preporučio je dvadesetčetvoročasovnu budnost kako bi kontrolisali čudovište ega. Naravno, nismo obraćali pažnju na njega! Izuzev Elihija, najnaprednijeg od učenika, mi ostali smo se na najsramočniji način prepustili svojim sklonostima. U slučaju La Gorde, to je bilo kobno.”

Ispričao nam je priču Mariji Eleni, naprednoj učenici don Huana, koja je stekla veliku moć kao ratnica ali nije znala kako da kontroliše svoje loše navike.

“Mislila je da ih kontroliše, ali nije bilo tako. Vrlo sebična briga, lična privrženost koja je preostala u njoj je da je očekivala počasti od grupe ratnika i to ju je dokrajčilo.”

“La Gorda je bila ljuta na mene zato što me je procenila kao nesposobnog da vodim učenike u slobodu i nikada me nije prihvatila kao novog naguala. Kada je nestala snaga don Huanovog vođstva, ona je počela da mi prebacuje zbog moje nepodobnosti, bolje rečeno, moje energetske anomalije, gubeći iz vida da je to, takođe, komanda duha. Odmah posle toga, udružila se sa Henarosima i Sesticama i počela da se ponaša kao vođa društva. Ali ono što ju je najviše ljutilo, bio je uspeh mojih knjiga.”

“Jednog dana, u nastupu egomanije, okupila nas je sve zajedno, stala pred nas i zauralala: ‘Gomila budala! Ja odlazim!’ ”

“Ona je znala praksu unutrašnjeg ognja, to jest kako da pokrene skupnu tačku u svet naguala i tamo se sretne sa don Huanom i don Henarom. Ali, tog jutra je bila veoma uzrujana. Neki od učenika su pokušali da je smire i to ju je razbesnelo još više. Nisam mogao ništa da učinim; situacija je blokirala moju moć.”

“Posle ovog brutalnog napora, koji je bio sve samo ne besprekoran, dobila je napad i srušila se mrtva. Ono što ju je ubilo bila je njena egomanija.” Kao pouku ove čudne priče, Karlos je dodao da ratnik nikad sebi ne dozvoljava da dostigne tu tačku ludila, zato što je umreti od napada ega najgluplji način da se umre.

“Samovažnost je smrtonosna, ona zaustavlja slobodan protok energije i to je fatalno. Ona je odgovorna za naš kraj kao pojedinaca, i jednog dana će nas

dokrajčiti i kao vrstu. Kada ratnik nauči kako da je odgurne u stranu, njegov duh se oduševljeno otvori, kao divlja životinja koja je oslobođena iz kaveza i puštena na slobodu.”

“Protiv samovažnosti se možemo boriti na razne načine, ali prvo je neophodno da shvatimo da je tu. Ako imate manu i prepoznate je, već ste obavili pola posla!”

“Dakle, pre svega, shvatite to. Uzmite tablu i napišite na njoj: ‘Samovažnost ubija’, i okačite je na najuočljivijem mestu u kući. Čitajte tu frazu svakodnevno, pokušajte da je se setite dok radite, meditirajte o njoj. Možda će doći trenutak u kome će njeno značenje prodreti u vašu unutrašnjost i vi će te odlučiti da preduzmete nešto. Samostalno doći do toga je velika pomoć, zato što borba protiv ega stvara svoj sopstveni podsticaj.”

“Samovažnost se obično hrani našim osećanjima, krećući se od želje da budemo pored ljudi i da budemo prihvaćeni od njih, pa sve do nadmenosti i podsmevanja. Ali, njena omiljena oblast delovanja je sažaljenje prema samom sebi i prema onima koji nas okružuju. Da bi smo se prikradali (tragali) tome, pre svega moramo da raščlanimo naša osećanja na manje delove i otkrijemo izvore iz kojih se napajaju.”

“Osećanja se retko ispoljavaju u čistom obliku. Ona se prerušavaju. Kako bi smo ih ulovili kao zečeve, mi moramo da postupamo veoma nežno i taktički zato što su ona brza i mi ne možemo da ih prosuđujemo.”

“Započinjemo sa najočiglednijim stvarima kao što su: ‘Koliko ozbiljno doživljavam sebe? Koliko sam vezan? Čemu posvećujem svoje vreme? Ovo su stvari koje možemo započeti kako bi se promenili, skupljajući dovoljno energije da oslobodimo mali deo pažnje koja će nam omogućiti da uđemo dublje u praksu.”

“Na primer, umesto što provodimo sate gledajući televiziju, odlazeći u kupovinu ili razgovarajući sa prijateljima o glupostima, mogli bi smo da posvetimo mali deo vremena izvođenju fizičkih vežbi, rekapitulaciji svoje prošlosti, ili da odemo sami u park, izujemo cipele i hodamo bosu po travi. Izgleda jednostavno, ali sa ovim postupcima naš čulni opseg će se promeniti. Povrat ćemo nešto što je uvek bilo tu, što smo odbacili.”

“Počevši od tih malih promena, moći ćemo da ispitamo elemente koji su mnogo teži za otkrivanje, gde se naša uobraženost otkriva kao ludilo. Na primer, kakva su moja verovanja? Da li smatram sebe besmrtnim? Da li sam ja poseban? Da li ja zaslužujem pažnju? Ovakva vrsta ispitivanja zalazi u polje verovanja – samu suštinu naših osećanja - tako da se njih treba poduhvatiti kroz unutrašnju tišinu a onda učiniti vrlo vatreno delo iskrenosti. U suprotnom, um će povući na svoju stranu i upotrebiće sve vrste opravdanja.”

Karlos je dodao da te vežbe treba izvoditi sa osećajem uzbune, zato što se tu zaista radi o preživljavanju moćnog napada.

“Shvatite da je samovažnost neumoljivi otrov. Mi nemamo vremena; hitnost je ono što nam treba. Sad ili nikada!”

“Kada ste rasčlanili svoja osećanja, treba da naučite kako da preusmerite svoje napore izvan ljudskih briga, na mesto bez sažaljenja. Za vidovnjake, to mesto se nalazi u oblasti naše svetlosti, svaki delić je funkcionalan kao polje razboritosti. Mi možemo da naučimo kako da procenimo svet sa izdvojene tačke gledišta, kao što smo, kada smo bili deca, naučili da ga prosuđujemo sa tačke gledišta razuma. Jedina razlika je da je izdvojenost kao žižna tačka mnogo bliža temperamentu ratnika.”

“Bez ove predostrožnosti, emocionalno komešanje pobuđeno vežbama prikradanja (traganja) našoj samovažnosti, može biti tako bolno da nas može odvesti u samoubistvo ili ludilo. Dok učenik uči kako da posmatra svet sa pozicije gde nema žaljenja, opažajući da se iza svih situacija nalazi energetska veza koja pokazuje kako postoji jedan bezlični univerzum, on prestaje da bude samo nerazmrsivi čvor osećanja i postaje fluidno biće.”

“Problem sa sažaljenjem je da nas ono prisiljava da posmatramo svet kroz samopopuštanje. Ratnik bez sažaljenja je osoba koja je postavila svoju volju u sred ravnodušnosti i ne daje sebi ozbiljnost govoreći ‘jadan ja’. On je individua koja ne oseća nikakvo žaljenje prema svojim slabostima i koja je naučila da se smeje samoj sebi.”

“Način da shvatimo samovažnost je da je razumemo kao projekciju vlastitih slabosti koje se izražavaju kroz odnose sa drugim ljudima. To je nalik krikovima i postupcima u slučaju opasnosti kojima pribegavaju neke male životinje kako bi sakrile činjenicu da u stvari nemaju nikakvu odbranu. Mi smo važni zato što smo uplašeni i što je veći strah to je veći ego.”

“Međutim, na sreću ratnika, samovažnost poseduje slabu tačku: ona zavisi od prihvatanja koje je održava. Ona je poput zmaja kome je potrebno strujanje vazduha da bi se podigao i ostao visoko; u suprotnom, on će pasti i slomiti se. Ako ne poklanjamo bilo kakvu važnost važnosti, ona je gotova.”

“Znajući ovo, učenik prepravljaja svoje odnose. On uči kako da izbegne one koji utvrđuju njegovu važnost a traži one kojima nije stalo do bilo čega ljudskog. On traži kritike a ne laskanja. Čineći ovo često, on počinje novi život, briše svoju prošlost, menja svoje ime, istražujući nove ličnosti i poništava gušeću istrajnost svog ega. On stavlja sebe u situacije u kojima je njegovo istinsko ja prisiljeno da preuzme kontrolu. Moćni lovac nema samosažaljenja; on ne traži odobravanje u bilo čijim očima.”

“Stanje bez žaljenja je iznenađujuće. Pokušaji da se ono dosegne idu korak po korak, kroz godine neprekidnog pritiska ali se ono desi iznenada, nalik trenutnoj vibraciji koja lomi naš oblik i omogućava nam da pogledamo na svet sa spokojnim osmehom. Prvi put posle mnogo godina, osećamo se slobodni od užasnog tereta samog sebe i vidimo stvarnost koja nas okružuje. U tom trenutku, mi nismo sami. Očekuje nas neverovatna podsticaj, pomoć koja stiže iz srca Orla a koji nas u deliću sekunde prebacuje u univerzum trezvenosti i razumnosti.”

“Kada nemamo nikakvog sažaljenja prema sebi, mi možemo da se elegantno suočimo sa udarom naše vlastite smrti. Smrt je sila koja ratniku daje trezvenost i umerenost. Samo gledajući kroz oči smrti mi možemo da primetimo koliko smo nevažni. Tada smrt postaje naš prijatelj i počinje da nam govori svoje tajne.”

“Dodir sa nepromenljivom prirodom smrti ostavlja neizbrisiv trag na ličnost učenika. On shvata, jednom za uvek, da je celokupna energija univerzuma povezana. Ne postoji svet objekata, povezanih međusobno preko zakona fizike. Ono što postoji je predeo svetlećih zračenja nerazdvojivo svezanih zajedno, unutar kojih možemo da pravimo tumačenja onoliko koliko nam snaga naše pažnje dopušta. Sve naše akcije su značajne zato što izazivaju lavinu u beskonačnosti. Zbog tog razloga, niko nije vredniji od drugoga, niko nije važniji od bilo koga.”

“To viđenje uništava našu sklonost da budemo popustljivi prema sebi. Pošto se osvedočio u tu sveopštu povezanost, ratnik postaje žrtva suprostavljenih osećanja. Sa jedne strane, u vezi svega toga postoji neopisiva radost i najviša i bezlična naklonost. Sa druge strane, postoji osećaj neizbežnosti i duboka tuga koja nema nikakve veze sa samosažaljenjem; tuga koja dolazi iz srca beskrajna, udar usamljenosti koji ga više nikad neće napustiti.”

“To pročišćujuće osećanje daje ratniku umerenost, oštroumnost i tišinu koja mu je potrebna kako bi se usudio da stigne tamo gde svi ljudi smatraju da je nemoguće doći. Pod takvim okolnostima, samovažnost ne može da opravda samu sebe.”

3. Put Ratnika

Jednog jutra, zazvonio je telefon i na moje iznenađenje, bio je to Karlos. Rekao je da bi trebalo da stigne na aerodrom Meksiko Sitija za četiri sata i zamolio me ako bih mogao dođem po njega. Rekao sam da će mi biti zadovoljstvo. Rekao mi je broj leta i ja sam pretpostavio da zove sa aerodroma u Los Anđelesu jer se vreme za koje je naveo da stiže uklapalo u to.

Kada je stigao, pratio sam ga dok je obavio neke poslove povezane sa štampanjem njegove knjige. Posle toga, otišli smo u kafić da porazgovaramo. Pre nego što smo se oprostili, dogovorili smo se da se nađemo na mestu gde je te večeri trebalo da održi predavanje.

Vreme je bilo očajno; možda sam zato, kada sam stigao u kuću gde je susret trebalo da se održi, otkrio da je došlo samo nekoliko ljudi. Prebacio sam kaput mokr od kiše preko naslona stolice smeštajući se u ugao, pored Karlosa.

Suština njegovih izlaganja te večeri bila je kako je univerzum gledano u celini ženski i da mu je priroda grabljiva pa se tu vodi žilava borba za svesnost u kojoj jači gutaju slabije.

“Na kosmičkom nivou, snaga bića se ne meri prema njegovim fizičkim sposobnostima, već prema njegovoj sposobnosti da rukuje svešču. Prema tome, ako želimo da učinimo sledeći korak evolucije, on mora biti učinjen pomoću discipline, odlučnosti i strategije. To su naša oružija.”

“Pomoću svog viđenja, čarobnjaci posmatraju tu bitku i zauzimaju svoje mesto u njoj, spremni na najgore bez žaljenja u vezi rezultata. Zato što su uvek spremni za borbu, dobili su naziv “ratnici.”

“Ratnik shvata svet u kome živi kao veliku tajnu i on zna da tajna postoji kako bi bila otkrivena od onog ko oprezno traga za njom. Ovakav hrabri stav povremeno pokreće pipke nepoznatog čineći da se duh ispolji.”

Objasnio nam je kako je ratnikova hrabrost rođena kroz blizak dodir sa smrću.

Ispričao nam je priču o devojci koja je jednog dana došla u kancelariju njegovog izdavača, stavila malu prostirku na pod, sela na nju i rekla izdavaču: ‘Neću da odem dok ne razgovaram sa Karlosom Kastanedom! ` Svi pokušaji da je od toga odvratu, bili su beskorisni. Na kraju je izdavač pozvao Karlosa i rekao mu da neka luda devojka zahteva njegovo prisustvo.

“Šta sam mogao da učinim? Otišao sam tamo i sreo se sa njom. Kada sam je upitao za razlog njenog čudnog ponašanja, rekla mi je kako je smrtno bolesna otišla u pustinju da umre. Ali, dok je meditirala u samoći, shvatila je da još nije sve pokušala i odlučila je da povuče svoj poslednji potez. Za nju je to značilo da lično upozna naguala.”

“Impresioniran njenom pričom, učinio sam joj naročitu ponudu: ‘Ostavi sve i dođi u svet čarobnjaka.’ Odgovorila je trenutno: ‘Ulazim u igru!’ Kada sam čuo njen odgovor, digla mi se kosa na glavi zato što je don Huan imao običaj da mi govori istu stvar: ‘Ako smo krenuli da igramo, onda hajde da igramo! Ali, mi igramo sa smrću.’ ”

“To osećaju ratnici kada se suoče sa svojom sudbinom: ‘Ulažem svoj život za tu svrhu, ništa manje od toga. Znam da me moj kraj može dočekati bilo gde i ne postoji ništa što mogu da uradim da to sprečim. Hodaću svojim putem sa najvećom koncentracijom. Potpuno ću prihvatiti odgovornost življenja, rizikovaću sve za jednu stvar.’ ”

“Ratnik zna da nikakva pobeda nije zagarantovana kada se suoči sa smrću. Iako je tako, on slobodno ulazi u borbu, ne zato što veruje da će pobediti, već zbog uzbuđenja koje mu njegov rat donosi. Za njega, ulazak u rat je već pobeda. I dok se bori, on je srećan - zato što za onoga ko je već mrtav, svaka sekunda života je poklon.”

Nastavio je govoreći kako je ono što omogućava da svet postoji baš onakav kakvim ga vidimo, naša pažnja i da je kod svih ljudi koji nas okružuju istovremeno fokusirana i povezana u zamršenu mrežu interpretacija ojačanih saglasnošću.

Jedan od prisutnih ga je zamolio da pojasni ovu temu.

Objasnio je: “Vidite, područje pažnje je od najveće važnosti na putu čarobnjaka, zato što je ona osnovni činilac stvaranja. U svim svetovima, nivo evolucije se meri po sposobnosti da se razume, da se bude svestan.”

“Kako bi razumeli i rukovali ispoljavanjima koje stižu do naših čula, čarobnjaci uvećavaju moć svoje pažnje izoštravajući je pomoću discipline do izvanrednog nivoa, što im omogućava da se uzdignu iznad ljudskih ograničenja i ostvare sve mogućnosti opažanja. Njihova usredsređenost je toliko intenzivna da oni mogu da probiju debeo oklop privida i otkriju suštinu stvari. Vidovnjaci nazivaju taj nivo povećane svesti ‘viđenje’.”

“Iako toliko čvrsta pažnja može izgledati kao tvrdoglavost, opsesija ili fanatizam, za praktičara to nije ništa drugo nego disciplina.”

Upozorio nas je da ne pobrkamo disciplinu čarobnjaka sa ljudskim ponavljajućim navikama.

“Disciplina, kako je razume ratnik, je stvaralačka, otvorena i plodna sloboda. To je sposobnost suočavanja sa nepoznatim koje pretvara osećaj znanja u čuđenje puno dubokog poštovanja; sposobnost razmatranja stvari koje prevazilaze područje naših navika i koje nas ohrabruju da se suočimo sa jednim ratom koji se isplati: bitkom za svesnost. Hrabrost je prihvatiti posledice naših akcija, kakve god da su, bez samosažaljenja ili osećanja krivice.”

“Posedovanje discipline je ključ za rukovanje pažnjom, zato što nas ona dovodi do volje. A to nam omogućuje da izmenimo svet sve dok on ne postane onakav kakav želimo da bude a ne kao onaj koji nam je nametnut spolja. Iz tog razloga, za ratnike je volja ulaz u nameru. Njena moć je toliko velika da kada se usmeri na nešto, ona može da proizvede najčudesnije posledice.”

Kao primere, kazao nam je dosta priča o neobičnim događajima kojima je prisustvovao. Tvrdio je da pažljivo ispitivanje svake od čudesnih akcija čarobnjaka otkriva ceo život discipline, trezvenosti, izdvojenosti i sposobnosti da se izađe iz pravila ponašanja. Ratnici daju najveću vrednost ovim osobinama, koje kada se udruže, stvaraju stanje bića koje oni nazivaju besprekornost.

Krenuo je da objašnjava kako besprekornost nema nikakve veze sa nekakvim intelektualnim stavom, verovanjem ili bilo čime sličnim. Ona je posledica čuvanja energije.

“Ratnik skromno prihvata sebe onakvim kakav jeste i ne traći svoju moć na jadikovanje jer su stvari onakve kakve jesu. Ako su vrata zaključana, mi ih ne šutiramo i udaramo! Umesto toga mi pažljivo proučavamo bravu i procenjujemo kako da je otvorimo. Na isti način, ako njegov život nije zadovoljavajući, ratnik nije uvređen niti se žali. Nasuprot tome, on stvara strategije kako bi promenio pravac svoje sudbine.”

“Ako možemo da naučimo kako da obuzdamo samosažaljenje i u isto vreme načinimo mesta za originalno `ja` postaćemo rukovaoci kosmičke namere i provodnici energetskih tokova.”

“Da bi smo ušli u strujanja na takav način, moramo naučiti da verujemo svojim kapacitetima i da shvatimo kako smo rođeni sa svime što nam je potrebno za neobičnu avanturu koja je naš život. Kao ratnik, svaki čovek i žena koji su ušli na put čarobnjaštva znaju da su on ili ona odgovorni za same sebe. On ili ona se ne osvrću za sobom očekujući odobravanja ili pokušavajući da prenesu svoja nezadovoljstva na druge.”

“Don Huan mi je rekao: `Ono što ti tražiš se nalazi u tebi. Moraš da se boriš kako bi izvršio svoje akcije i uspeo da razjasniš samog sebe. Ostvari sebe, pre nego što bude kasno!’ “

“Aspekt besprekornosti koji se tiče našeg svakodnevnog života je znanje o tome kako naša borba za slobodu utiče na druge i izbegavanje mogućih sukoba po svaku cenu. Povremeno, naši odnosi sa drugima stvaraju sukobe i očekivanja. Borbeni čarobnjak poklanja blisku pažnju svojim kontaktima sa drugima i postaje lovac na znakove. Ako nema znakova, on ne saraduje sa ljudima; on se zadovoljava čekanjem zato što, iako nema vremena, on ima svo strpljenje ovoga sveta. On zna da je mnogo toga stavljeno na kocku, i ne želi da sve uništi zbog jednog pogrešnog poteza.”

“Pošto nikada nije očajan u pokušajima da ostvari kontakt sa bilo kime, ratnik može da bira svoje naklonosti sa umerenošću i izdvojenošću, vodeći računa svo vreme da se osobe sa kojima je prihvatio da bude, poklapaju sa njegovom energijom. Tajna postizanja tako jasne vizije počiva na posedovanju ili ne posedovanju identiteta. Čarobnjak doživljava sebe kao nešto apstraktno a ne svetovno. To mu omogućava da bude nezavisan i da se brine o sebi.”

Onda nam je rekao priču o čoveku koji je smatrao sebe velikim ratnikom, ali uvek kada je imao probleme kod kuće i njegova žena mu nije spremila večeru ili nije oprala ili ispeglala odeću, on bi pao u kaos. Posle dugačke bitke sa tim stanjem, čovek je odlučio da uvede radikalnu promenu u svoj život; ali, umesto da promeni svoj karakter, kao što je planirao da učini, on je zamenio svoju ženu drugom.

“Shvatite da je, suočen sa svojom sudbinom, svako od nas sam. Zato preuzmite kontrolu nad svojim životom. Ratnik doteruje detalje, razvija svoju maštu i stavlja svoju pamet na probu rešavajući situacije. Njemu je neprihvatljivo da se oseća jadno, zato što poseduje samokontrolu i nije mu potrebno ništa od bilo koga. Koncentrišući se na detalje, on uči kako da neguje prefinjenost, uviđavnost i eleganciju.”

“Don Visente Medrano je rekao da se lepota ove borbe pokazuje u neprimetnim detaljima. To je obeležje čarobnjaka, ispunjenje namere.”

“Dar nezavisnosti i kontrola detalja stvaraju sposobnost da se izdrži tamo gde ostali ljudi odustaju. Kada stigne do te tačke, ratnik je samo za korak udaljen od besprekornog ponašanja.

“Besprekornost se rađa kao osetljiva ravnoteža između našeg unutrašnjeg bića i sila spoljašnjeg sveta. Ona je jedno dostignuće koje zahteva napor, vreme, odlučnost i stalnu pažnju usmerenu ka cilju, tako da se konačna svrha nikada ne izgubi iz vida. Ali, uglavnom, ona zahteva upornost. Upornost pobeđuje ravnodušnost, to je jednostavno tako.”

“Ulazak u magiju je namera koja se potvrđuje izvan onog što izgleda moguće, poželjno ili razumno. To je mentalni skok da bi se došlo do usaglašenosti sa voljom Orlovih ispoljavanja i da bi se prihvatile njihove komande kako bi se izgubila čvrstina naših ograničenja. Ali, retko ko je voljan da plati cenu da bi hodao dodatni kilometar.”

Priznao je da je u više navrata hteo da napusti svog učitelja, pritisnut ogromnošću zadatka koji mu je dat. Ono što ga je na kraju spasilo i dalo mu ‘dodatna krila’ bio je talas energije koji ratnik otkrije u sebi kada sve izgleda izgubljeno.

“Mnogi učenici, nakon dugogodišnje potrage u kojoj nisu našli ništa što bi ispunilo njihova očekivanja, odlaze razočarani ne znajući da su možda bili na samo par koraka od svog cilja.”

Zaklimao je glavom i tužno rekao:

“Ne bi smo trebali da umremo na plaži kada smo otplivali toliko daleko...”

“Jednom kada je stekao fleksibilnost, skromnost, osećaj nezavisnosti, kontrolu detalja i upornost, ratnik u potrazi za besprekornošću zna da je postigao moć nad svojim odlukama. On je osposobljen da čini ili da ne čini, u zavisnosti od toga kako mu odgovara i niko ne može da ga prisili da radi bilo šta. U toj tački potrebno mu je, više nego ikada, da ima kontrolu nad svojim osećanjima i umom, zato što jasnoća udružena sa snagom stvara jednu eksplozivnu mešavinu. To lako može da učini čoveka nepažljivim.”

“Put ratnika počiva na čuvanju energije; sve što je u suprotnosti sa tim pretil njegovoj nameri da bude besprekoran. Ali ponekad, zbog viška energije koju je akumulirao u svojoj svetlosti, okolnosti mogu da mu stvore naročite poteškoće. ”

“Njegova dilema je ista kao ona sa kojom se suočava letač na zmaj, koji posle više sati borbe da se popne na planinski vrh noseći svoju tešku opremu, otkriva da vremenski uslovi nisu više povoljni za let. U takvoj situaciji, lakše mu je odlučiti da ipak skoči nego da donese odluku da ostane na tlu. Ukoliko nije naučio da mudro upravlja svojim odlukama, najverovatniji ishod je da će skočiti u svoju smrt.”

“Na isti način, doći će vreme kada će učenici zaboraviti da njihov zadatak nije da hrane svoj ego i ući će u situacije koje su jače od njih. Ne samo što to može biti smrtonosno, već to stvara ozbiljno kršenje discipline koje ih uvlači u lavirinte moći. U tim slučajevima, moć postaje njihov dželat.”

“Ratnik na putu znanja se ne prepušta nepažljivo uzbuđenju rata. On prvo prouči uslove, proceni svoje mogućnosti i ustanovi svoje tačke oslonca. Tada, u zavisnosti od ove procene, on će navaliti napred ili će se povući bez najmanjeg oklevanja. Njegovo odstupanje nije slepo već on svaki korak doživljava kao besprekornu vežbu strategije.”

“Učenik koji nije na vreme naučio da odluči kako, kada i protiv koga mora da uđe u borbu je uklonjen. To je zato što ga je neko ubio, ili zato što je poražen toliko puta da više ne može da ustane.”

“Ratnikov konačni izazov je da uravnoteži sve osobine svog puta. Jednom kada to učini, njegova namera postaje nepopustljiva. On nije više uzdrman očajničkom željom za uspehom. On je gospodar svoje volje i može da je postavi u svoju ličnu službu. Kada dođe do te tačke, ratnik je naučio kako da bude besprekoran. I, za njega, nastavljanje te besprekornosti potpuno zavisi od energije koju je sakupio.”

Dao nam je primer učenika koji koristi svoje nedavno stečene moći da postane bogat. On tada stiže na raskrsnicu, da li da uđe u razmišljanja kao što su ‘želim ovo’, ‘želim ono’, ili da kultiviše nameru. Ako izabere prvu mogućnost, on je stigao na kraj svog puta zato što bez obzira koliko energije

mu posvetimo, čežnje ega nikada ne mogu biti stvarno zadovoljene. S druge strane, birajući drugu mogućnost on će naći svoj put do slobode.”

“Namera je usklađivanje naše pažnje sa kosmičkom svešću, koje pretvara našu volju u Orlovu komandu. Mi moramo biti hrabri da je oprezno zgrabimo, jer tada sve postaje moguće. Namera omogućuje čarobnjacima da žive u nesvakidašnjem svetu i nameravaju sudbinu slobode. Za njih, sloboda je činjenica, a ne samo utopija.”

“Zanemarujući principe ratničkog puta, savremeni čovek je upao u đavolsku zamku sačinjenu od porodičnih, religioznih i socijalnih briga. On radi osam sati dnevno kako bi sačuvao svoj način života. Onda se vraća kući, gde ga uvek isčekuju supruga i njegova deca, ista kao i bilo koja od milijardi dece, i zahtevaju stvari od njega prisiljavajući ga da ostane u svojim okovima sve dok mu ne iscede svu snagu i on postane beskorisna stvar koja sedi u uglu kuće i meditira nad svojim uspomena. Reći će mu da je to sreća, ali on se ne oseća srećnim, on se oseća okovanim.”

“Budite ratnici, prekinite s tim! Shvatite svoj potencijal i oslobodite sebe od svega! Ne namećite sebi ograničenja. Ako možete da prkosite sili gravitacije i letite, to je divno! I ako uz to još imate i potrebu da izazovete smrt i kupite kartu za večnost, to je silno!”

“Rizikujte! Izađite iz zamke samoposmatranja i usudite se da opažate sve što je čoveku moguće! Ratnik na putu znanja čini napor da bude autentičan i ne želi da prihvati nikakve kompromise, zato što je cilj njegove borbe totalna sloboda.”

4. Svesnost Smrti

Tokom godina, potreba za razumevanjem sveta me je navela da sakupim mnogo naučnih i religijskih objašnjenja skoro svega a koja su imala jedan zajednički imenilac: veliko poverenje u trajnost čoveka. Pomažući mi da vidim univerzum očima čarobnjaka, Karlos je razorio taj moj utisak. On je učinio da vidim kako je smrt neopoziva stvarnost i da je sramota izbegavati znanje o njoj pomoću prihvatanja nedokazanih verovanja.

Jednom prilikom ga je neko upitao:

“Karlose, šta očekuješ od budućnosti?”

On je uzviknuo:

“Ne postoje očekivanja! Čarobnjaci nemaju sutra!”

Te večeri, sakupila se velika grupa radoznalih ljudi u privatnom stanu u blizini San Heronima. Kada sam stigao, Karlos je već bio tamo. Osmehivao se, marljivo odgovarajući na pitanja.

Njegova uvodna tema je bila ono što je nazvao “ne-rad”, aktivnost posebno sačinjena da ukloni svaki trag svakodnevnih navika iz naših života. Tvrdio je da je “ne – rad” najbolja vežba za učenike, zato što ih uvodi u čudesne okolnosti i stvara vrlo osvežavajuću pometnju u njihovoj energiji. Efekat toga na njihovu svest naziva se “zaustavljanje sveta”.

Odgovarajući na neka pitanja, objasnio je da "ne-rad" ne može biti racionalizovan. Svaki napor ka njegovom razumevanju je u stvari interpretacija učenja – i automatski spada u oblast "rada".

"Za čarobnjake, pravilo postupanja sa ovom vrstom prakse je unutrašnja tišina i kvalitet tišine neophodan za nešto tako strašno kao što je "zaustavljanje sveta" može doći jedino u direktnom dodiru sa velikom istinom našeg postojanja: da smo svi mi na putu da umremo."

Posavetovao nas je:

"Ako želite da upoznate sebe, budite svesni svoje sopstvene smrti. Ona se ne može otuđiti; to je jedina stvar koju zaista posedujete."

"Sve ostalo može omanuti, ali ne i smrt, možete to uzeti kao činjenicu. Naučite kako da je iskoristite da bi ste proizveli stvarne efekte u vašim životima."

"Takođe, prestanite da verujete u bajke. Nikome niste potrebni tamo negde, van ovog sveta. Niko od nas nije toliko važan da bi to opravdalo izmišljanje nečega tako fantastičnog kao što je nemoralnost. Skromni čarobnjak zna da je njegova sudbina ista kao i sudbina bilo kog drugog živog bića na zemlji. Zato, umesto da gaji lažne nade, on konkretno i sa velikim naporom radi na tome da pobegne izvan ljudskih okolnosti i dostigne jedini izlaz koji imamo: rušenje naših opažajnih (perceptualnih) barijera."

"Dok slušate mudrost smrti, učinite sebe odgovornim za svoje živote, za sve svoje akcije. Istražite sebe, prepoznajte sebe i živite žestoko kao što čarobnjaci žive. Žestina je jedina stvar koja nas može spasiti od dosade."

"Kada se jednom uskladite sa smrću, postaćete sposobni da preduzmete sledeći korak: smanjivanje vašeg prtljaga na minimum. Ovaj svet je zatvor i mi ga moramo napustiti kao begunci; ne možemo poneti ništa sa sobom. Ljudska bića su po svojoj prirodi putnici. Leteti i otkrivati nove horizonte je naša sudbina. Da li nosite svoj krevet ili sto za obedovanje na putovanje? Saberite svoj život!"

Prokomentarisao je kako je čovečanstvo u naše vreme steklo čudnu naviku koja je tipična za mentalno stanje u kome živimo. Kada putujemo, mi pokupujemo sve vrste beskorisnih stvari u drugim zemljama, predmeta, koje sigurno ne bi nikad kupili u svojoj zemlji. Kada se vratimo kući, odložimo ih u ugao i zaboravimo na njihovo postojanje – sve dok ih jednog dana slučajno ne primetimo i bacimo u đubre.

"Mi se tako ponašamo i na putovanju koje je naš život. Mi smo poput magaraca koji nose samar beskorisnih stvari, ničeg vrednog tu nema. Na kraju, kada nas napadne starost, sve što smo uradili služi jedino tome da beskrajno ponavljamo neke fraze kao pokvarena ploča."

"Čarobnjak pita sebe: Koji je smisao svega toga? Zašto bih ulagao svoje snage u nešto što mi uopšte ne koristi? Čarobnjak ima sastanak sa nepoznatim, on ne može da veže svoju energiju za besmislice. Dok hodate zemljom, skupljajte sa nje nešto što ima stvarnu vrednost, inače neće valjati."

“Sila koja nama vlada poklanja nam izbor. Možemo provesti život posvećeni našim poznatim navikama ili se ohrabriti da upoznamo druge svetove. Jedina stvar koja nam može dati neophodni podsticaj je svest o smrti.”

“Obična osoba provede ceo život nikad ne prestajući sa samoposmatranjem zato što misli da se smrt nalazi na kraju života; na kraju krajeva, uvek imamo vremena za nju! Ali, ratnik otkriva da to nije istina. Smrt živi pored nas, na rastojanju ispružene ruke, stalno budna, posmatrajući nas spremna da skoči na najmanju provokaciju. Ratnik pretvara svoj životinjski strah od umiranja u priliku za veselje, zato što on zna da je ta situacija sve što poseduje. Razmišljajući kao ratnici, svi smo mi na putu da umremo!”

Jedan od prisutnih je upitao:

“Karlose, u jednom drugom predavanju rekao si nam da imati duh ratnika znači posmatrati smrt kao povlasticu. Šta to znači?”

Odgovorio je: “To znači ostaviti iza sebe naše mentalne običaje.”

“Mi smo toliko naviknuti na suživot da čak i suočeni licem u lice sa smrću, nastavljamo da razmišljamo po pravilima grupe. Religije nam ne govore o kontaktu pojedinca sa apsolutnim već o stadima ovaca i koza koje idu u raj ili u pakao u zavisnosti koliko imaju sreće. Čak i ako smo ateisti i ne verujemo da postoji nešto posle smrti, to “nešto posle smrti” je sveobuhvatno, mi verujemo da to važi za svakoga. (Znači, i dalje razmišljamo u terminima grupe, stada, - prim. prev.) Mi ne možemo zamisliti ideju da moć besprekornog života može promeniti stvari.”

“Iz ugla takvog neznanja, normalno je što svaki običan čovek oseća paniku u vezi svog kraja i što pokušava da se nagodi sa smrću pomoću molitvi i medicine ili pokušava da sebe zbuni bukom sveta.” (Kako ne bi mislio na smrt, - prim. prev.)

“Ljudska bića imaju egocentričnu i krajnje uprošćenu predstavu o univerzumu. Mi nikada ne prestajemo da razmatratamo našu sudbinu kao prolaznih bića. Ipak, naša opsednutost budućnošću nas odaje.”

“Nema razlike u tome da li su naša verovanja iskrena ili su cinička, zato što duboko u sebi, svi mi znamo šta će se desiti. Zato svi mi ostavljamo znake iza sebe. Gradimo piramide, nebodere, pravimo decu, pišemo knjige ili bar urezujemo svoje inicijale u koru drveta. To je nasleđeni strah, tiho znanje o smrti koje se nalazi iza tih podsvesnih impulsa.”

“Ali postoji jedna grupa ljudskih bića koja je sposobna da se suoči sa tim strahom. Suprotno od običnih ljudi, čarobnjaci žudno tragaju za svakom situacijom koja će ih odvesti izvan socijalnih tumačenja. Ima li bolje prilike za to od njihovog sopstvenog umiranja! Zahvaljujući njihovim čestim izletima u nepoznato, oni znaju da smrt nije prirodna; ona je magična. Prirodne stvari podležu pravilima ali smrt ne. Smrt je uvek lična stvar i jedino iz tog razloga ona je delo moći.”

“Smrt je prolaz u beskonačnost. Vrata sačinjena po tačnoj meri svakog od nas, kroz koja ćemo proći jednog dana, vraćajući se našem izvoru. Naš nedostatak razumevanja nas nagoni da je vidimo kao običnog razoritelja. Ali

ne, nema ničeg običnog u vezi nje; sve u vezi nje je neobično. Upravo njeno prisustvo daje snagu životu i usredsređenost čulima.”

“Naše postojanje je sačinjeno od navika. Već na rođenju, mi smo programirani kao vrsta, i naši roditelji su zaduženi da ograniče taj program dok nas vode ka onome što društvo očekuje od nas. Ali, niko ne može da umre po navici zato što je smrt magična. Smrt ti daje do znanja da je ona tvoj nerazdvojni savetnik i govori ti: ‘Budi besprekoran; tvoj jedini izbor je da budeš besprekoran’.”

Devojka koja je prisustvovala predavanju je bila vrlo pogođena ovim rečima i odgovorila je kako je opsesivno prisustvo smrti u njegovom učenju detalj koji naginje mračnjaštvu. Ona bi volela da se značaj pridaje optimističkim stvarima, više usmerenim na život i njegovo poboljšanje.

Karlos se nasmejao i odgovorio: “O draga! Tvoje reči pokazuju nedostatak životnog iskustva. Čarobnjaci nisu mračni, oni ne čeznu za krajem. Ali, oni znaju da je imati cilj za koji se isplati umreti, ono što daje vrednost životu.” “Budućnost je nepredvidljiva i neizbežna. Jednog dana, više nećete biti ovde, umrećete. Da li znate da je drvo za vaš mrtvački sanduk verovatno već posečeno?”

“Za ratnika kao i za običnog čoveka, nužnost življenja je podjednaka, zato što i jedan i drugi znaju da će doći vreme kada će učiniti poslednji korak. Zbog tog razloga moramo biti pažljivi u odnosu na smrt, ona može da nas zaskoči iza svakog ugla. Poznao sam momka koji se popeo na most i sa njega mokrio na električni voz koji je prolazio. Mokraća je dodirnula visokonaponske vodove koji su mu prosledili strujni udar koji ga je spalio i načinio od njega hrpicu pepela.”

“Smrt nije igra, ona je stvarnost! Bez smrti ne bi bilo nikakve moći u onome što čarobnjaci čine. Ona je uključena u vašu ličnost, hteli to vi ili ne. Možete biti toliko podsmešljivi da odbacite ostale delove ovog učenja, ali ne možete se šaliti sa svojim krajem zato što je on iznad vaše moći odlučivanja i zato što je neumoljiv.”

“Kočije sudbine će pokupiti svakog od nas, bez razlike. Ali, postoje dve vrste putnika; ratnici koji mogu da žive sa svojom celokupnošću zato što su fino uskladili svaki detalj svojih života i obični ljudi sa dosadnim životima, lišenim kreativnosti, čija je jedina uteha u ponavljanju svojih ustaljenih obrazaca ponašanja, dok ne stignu do kraja; ljudi čiji je kraj nebitan, bilo da se dogodi danas ili za trideset godina. Svi smo tamo, čekamo na ulaz u večnost, ali nisu svi svesni toga. Svest o smrti je velika umetnost.”

“Kada je ratnik dokrajčio svoje navike, kada više nije zabrinut da li ima društvo ili je sam, zato što je čuo nemi šapat duha, onda se može reći da je zaista umro. Došavši do te tačke, čak i najprostije stvari u životu za njega postaju izvanredne.”

“Zbog toga, čarobnjak uči kako da ponovo živi. On doživljava svaki trenutak kao da je poslednji. On ne troši snagu na osećanje nezadovoljstva niti razbacuje svoju energiju. On ne čeka da postane star kako bi proučio tajne sveta. On je neobuzdan, on istražuje i saznaje, i čudi se.”

“Ako želite da napravite mesta za nepoznato, morate biti svesni svog ličnog umiranja. Prihvatite svoju sudbinu kao neizbežnu činjenicu. Pročistite taj osećaj, postanite odgovorni za neverovatnu slučajnost što ste živi. Ne molite u prisustvu smrti; ona ne odgovara na molbe onih koji žele da je umilostive. Prizivajte je, osvestite se da ste došli na ovaj svet kako bi ste je upoznali. Izazivajte je, čak iako znate da šta god uradili nemate ni najmanje šanse da je pobedite. Ona je ljubazna prema ratniku a nemilosrdna prema običnom čoveku.”

Posle ovog predavanja, Karlos nam je dao vežbe.

“Napravite popis onih koje volite i svakoga ko se brine o vama. Kada ste ih rasporedili prema nivou osećanja koje gajite prema svakom od njih, onda ih, jednog po jednog, pošaljite u smrt.”

Žagor zaprepašćenja je prostrujao među slušaocima.

Čineći kretnje kojima je iskazivao ozbiljnost, Kastaneda je dodao:

“Ne plašite se! Nema ničega strašnog u vezi smrti. Ono što je strašno je naša nesposobnost da se promišljeno suočimo sa njom.”

“Trebalo bi da radite ovu vežbu u ponoć kada je učvršćenost vaše skupne tačke oslabljena i kad smo skloni da verujemo u duhove. To je veoma jednostavno; prizovite vaše drage osobe preko njihovog neizbežnog kraja. Ne mislite o tome kako će i gde umreti. Jednostavno, postanite svesni da jednog dana oni više neće biti tu. Jedan po jedan, oni će otići, Bog zna po kom redosledu i uzaludno je sve što činite da bi ste to sprečili.”

“Kada ih prizivate na ovaj način, vi ih nećete povrediti; suprotno od toga! Videćete ih u pravom svetlu. Suština smrti je zaprepašćujuća, ona obnavlja istinske vrednosti života.”

5. Energetsko odlivanje

U mnogim prilikama kada sam slušao Karlosa, on je spominjao temu energije. Svaki put bi je objašnjavao iz drugog aspekta. Sakupio sam neke od tih objašnjenja u ovom odeljku kako bih čitaocu omogućio jasniji pregled.

Njegovo učenje ili tačnije, učenje tradicije vidovnjaka kojoj pripada, zasniva se na činjenici da je univerzum dvostruk. On je sastavljen od dve sile koje su stari vidovnjaci simbolički predstavljali kao dve zmije koje su isprepletene. Ali, te sile nemaju ništa zajedničkog sa dualizmima koje nazivamo dobro i zlo, Bog i Đavo, pozitivno i negativno ili sa bilo kojim parom suprotnosti koji možemo da zamislimo. Preciznije, one stvaraju nepojmljivi talas energije koji Tolteci zovu tonal i nagual.

Oni su postavili aksiom da je tonal sve ono što možemo da tumačimo ili zamišljamo na bilo koji način, a ostatak, koji ne možemo da kategorizujemo, je nagual.

Kako bi naglasili da to nisu dve suprostavljene činjenice već dva dopunjujuća vida jedne te iste sile, koju su uslovno nazvali “Orao”, vidovnjaci upoređuju tonal i nagual sa dvema stranama fizičkog tela, levom stranom i desnom stranom. Oni su videli da kao što je osnovna konfiguracija organizama

uglavnom raspoređena prema pravilima bilateralne simetrije, tako čine i bića u kojima energija ispoljava sebe u svemiru i to određuje način na koji opažamo.

Život nastaje kada deo slobodne energije beskraja – koji su stari čarobnjaci nazvali "orlove emanacije" (orlovi izlivi, ispoljavanja – prim.prev.) – postane zarobljen od spoljašnje sile postajući samostalno biće, svesno sebe. Posle toga su videli da se opažanje sveta događa kada u igru uđe nešto što su nazvali "tačka u kojoj se sastavlja opažanje".

Iako je taj centar sastavljanja aktivan u svakom živom biću koje postoji u univerzumu, oslobađanje lične svesti na zemlji je moguće samo ljudskim bićima i određenim vrstama bića koje nemaju fizičko telo, a koje su stari vidovnjaci zvali "rođaci" (u nekim prevodima – "srodnici", prim. prev.) Odnosi između čoveka i tih bića nisu samo mogućnost, to je nešto što se stalno dešava u našim snovima.

Čarobnjaci neguju te odnose, zato što je poznavanje neorganskih bića, koja su mnogo starija od nas, ispunjeno nečim za čime svi žudimo: ono je ispunjeno znanjem.

Radeći na istraživanju energetske pravila, mudraci starog Meksika su bili prinuđeni da objasne svojim savremenikima ono što su otkrili. U njihovim naporima da pronađu najpogodnije izraze, oni su rekli kako je sve što postoji podeljeno na svetlost i tamu, kao dan i noć. Oni su iz toga izveli svaki zamislivi dvojni opis. To je komanda koja odražava veličanstveni dualizam kosmosa.

Pomoću svog viđenja, otkrili su da je svet energije sačinjen od naglašenih oblasti tame, poprsanih malim tačkicama sjaja i primetili su da se ta tamna energija uklapa u žensku nadmoć nad upotrebom energije dok blještave oblasti odgovaraju muškarcima. Oni su došli do neospornog zaključka da je univerzum u svojoj celokupnosti uglavnom ženski i da je blještava energija, muškost, retka pojava.

Po definiciji, uporedili su tamu sa levom stranom, sa nagualom, nepoznatim i ženskim principom; takođe, blještavost su uporedili sa desnom stranom, tonalom, sa poznatim, muškim.

Nastavljajući sa svojim posmatranjima, videli su da se čin kosmičkog stvaranja događa kada tama univerzuma počne da se grči i iz toga se rađa eksplozija svetlosti, bljesak koji se širi, dajući početak ustrojstvu vremena i prostora. Pravilo ovog ustrojstva je da stvari uvek imaju svoj kraj, što ponovo ukazuje da je jedinstveni i trajni princip svemira tamna energija, ženska, stvaralačka i večna.

Prema tome, čovek je podeljen na tonal, koji se ispoljava kroz njegovu svakodnevnu pažnju i nagual koji je aktivan noću u njegovim snovima.

Iz ovih uvida, naguali su izveli sva ostala znanja. Oni uče da su snovi vrata ka moći zato što, na kraju krajeva, ono što nas održava je tamna energija, kojoj se povremeno vraćamo kako bi se obnovili. Zbog toga, oni su usmerili svu svoju snagu ka usavršavanju umetnosti da se postane svesnim u stanju sna. Oni su nazvali to posebno stanje pažnje "sanjanje" i upotreбили su ga da promišljeno istraže tamnu energiju te da tako dođu u dodir sa suštinom

univerzuma. Na taj način su početna posmatranja mudrih Tolteka postala praktično znanje.

Jedno od Karlosovih najčešćih tvrđenja bilo je mišljenje da mi sve definišemo, sve više i više pretvarajući naš svet u nešto predvidljivo, sve dok mogućnost posete drugim svetovima ne postane samo bajka.

“Za savremenog čoveka,” rekao je jednom prilikom, “apsolutno sve što postoji je stavljeno u konačne kategorije. Mi obeležavamo mašine. Mi klasifikujemo svet, a svet klasifikuje nas. Ako ste jednom ubili psa, vi ste ubica pasa do kraja svog života, čak i ako nikad više niste ni pipnuli druge pse; uz sve to, takve klasifikacije su nasledne!”

Spomenuo je nekoliko smešnih i upečatljivih prezimena koja izražavaju karakteristike pojedinaca, koji onda svoje ime ostavljaju kao nametnuto nasleđe svojim potomcima. Pokazao nam je da su ljudi obeleženi u energetskom smislu.

Tvrdio je da je najbolji primer te apsurdne sklonosti da sebe obeležimo ono što vernici zovu “izvorni greh”, greh Adama i Eve, koji nas čini večnim grešnicima i koji takođe čini da se ponašamo kao grešnici. “Postali smo jedni drugima tamničari percepcije. Okov ljudskih mišljenja je moćan.”

“Čak su i naša najdublja osećanja klasifikovana i složena tako da ništa ne može pobeći. Jedan od primera je način na koji otuđujemo sebe od aktuelnog vremena u kome živimo tako što sumanuto hodamo naokolo ponavljajući stereotipe. Mi imamo kolekciju unapred određenih dana: Dan Žena, Dan Svih Svetih, Dan Sv. Valentina, rođendanske proslave i venčanja... Oni su kao stubovi za koje smo vezali svoj život kako se ne bi izgubili i tako hodamo zemljom, vrteći u krug svoje opise kao zveri vezane oko vrata.”

Ispričao nam je kako su jedanput on i don Huan stigli u mali grad u severnom Meksiku i seli da se odmire na klupi ispred jedne crkve. Iznenada se pojavilo deset ili dvanaest mladih noseći skulpturu Jude načinjenu od odeće i štapova. Bila je umotana u čebe i imala je sandale, kao indijanac. Postavili su je na gradski trg i te večeri je organizovano javno spaljivanje. Svi su pili i svi su učestvovali u vređanju lutke kao deo rituala.

“Sa takvim običajima, ljudi održavaju Judu živim. Oni se njega podsećaju, oni ga drže u istinskom paklu pomoću svojih sećanja. A nakon što ga spale, iduće godine ga uskrsnu i ubiju ga ponovo. Takve rutine otkrivaju krutost ljudskog ponašanja.”

Jedan od slušaoca ga je upitao da li njegovo mišljenje da sećajući se njega, grad održava Judu u životu, izneseno u literalnom smislu ili je to samo metafora.

Odgovorio je: “Čarobnjaci tvrde da dokle god traje sećanje, dotle postoji i svest bića jer tok misli deluje kao inekcija života. Istinska smrt je zaborav.”

“Ideja da se vreme kreće pravolinijski od prošlosti prema budućnosti je veoma primitivna, nešto što se suprostavlja iskustvu čarobnjaka i čak, savremenoj nauci. Zahvaljujući toj ograničenoj predstavi, većina čovečanstva

je zarobljena u tunelu vremena u kome njihova sudbina postaje beskrajno ponavljanje istih stvari.”

“Naša stvarna situacija je da smo energetski blokirani, što je posledica onoga što čarobnjaci nazivaju ‘kolektivna učvršćenost skupne tačke.’ “

“Neobična posledica te učvršćenosti je način na koji se specijalizujemo. Kada se pripremamo za profesiju, na primer, umesto da proširimo svoje poglede, mi uglavnom završimo postajući pasivne, dosadne osobe, lišene kreativnosti i motivacije. Za nekoliko godina, naš život postane umršen, ali, udaljeni od preuzimanja odgovornosti za sopstvenu promenu, mi okrivljujemo okolnosti.”

“Jedna od najozbiljnijih navika koja uobličava naš popis je navika da pričamo drugima o svemu što radimo ili ne radimo. To je važan deo socijalizacije. Mi želimo da stvorimo originalnu sliku samih sebe, ali ta slika završava kao oblikovanje sebe prema isčekivanjima drugih ljudi tako da postajemo imitacije onoga što drugi žele da budemo. Jednom kada su nas oni definisali kao činjenicu, mi moramo da postupamo po određenim šemama ponašanja, čak i kada su nam se smučile ili čak i ako ne verujemo u njih, zato što nas svaka želja za promenom navodi da se sudarimo sa zidom.”

“Većina ljudi se oseća prazno kada nemaju ljubav ili prijatelje, zato što su sagradili svoj život na slabom temelju međuljudskih odnosa tako da nemaju ni malo vremena za preispitivanje svoje sudbine. Na žalost, prijateljstvo je uglavnom zasnovano na razmenjivanju poverljivih podataka, dok je u isto vreme osnova premisa svakodnevnih međuljudskih odnosa da će sve što kažemo jednog dana biti upotrebljeno protiv nas. Tužna je činjenica da su oni do kojih nam je najviše stalo, takođe izvor naših najvećih glavobolja!”

“Čarobnjaci smatraju da nas pričanje o sebi čini pristupačnim i slabim, dok nas učenje kako da budemo tihi ispunjava snagom. Pravilo puta znanja je da preokrenete vaš sopstveni život u nešto toliko nepredvidivo da čak ni vi lično ne znate šta će se desiti.”

“Jedini način da se izbegne pritisak grupe je napuštanje svih onih koji nas dobro poznaju. Posle nekog vremena, mentalni zidovi koji nas zarobljavaju postaće malo mekši i popustljiviji. Tada se pojavljuju prave prilike za promenu i mi možemo da preuzmemo kontrolu nad svojim životima. “

“Ako smo sposobni da prevaziđemo tumačenja i suočimo se sa čistom percepcijom lišenom predrasuda, naš utisak o svetu objekata će iščeznuti. Tada ćemo se osvedočiti u energiju kako teče u univerzumu. Pod takvim uslovima, okovi misli drugih ljudi više neće imati ni najmanji uticaj na nas i mi se nećemo osećati obaveznim da budemo ovakvi ili onakvi niti da radimo bilo šta. Tada naša čula neće imati nikakvih ograničenja. To je viđenje.”
Nastavio je da objašnjava viđenje: “Zadatak čarobnjaka je da slome fiksaciju socijalnih interpretacija, tako da mogu direktno da vide energiju. Videti je iskustvo totalnog opažanja.”

“Videti energiju kako teče je nužno potrebno na putu znanja. U suštini, svi napori čarobnjaka vode ka tome. Za ratnika nije dovoljno što zna da je univerzum energija, on mora da se u to lično uveri.”

“Viđenje je praktična stvar koja ima trenutne posledice i dalekosežne efekte na naše živote. Najdramatičniji od njih je što čarobnjaci uče da vide vreme kao jednu objektivnu dimenziju.”

Nastavio je govoreći da je energija univerzuma raspoređena u slojevima. Sva svesna bića pripadaju jednom od tih slojeva i mi možemo da se usklađujemo sa energijom drugih područja zbog fenomena poznatog kao “podešavanje percepcije”.

U izvesnim tačkama ti slojevi se ukrštaju stvarajući energetske vrtloge u kojima se dešavaju posebne pojave, pojave koje su od najvećeg značaja za čarobnjake koji vide. Uslovi za usklađivanje su tamo najbolji i ono se dešava spontano. Vidovnjaci govore o prolazima, mostovima i preprekama u prostoru, gde se koordinate vremena poništavaju tako da svesnost putnika može da prodre u nepoznate svetove. Neorganska bića iz svih uglova univerzuma koriste te tačke da bi prešla granicu koja ih razdvaja od zemlje a i mi možemo to isto da učinimo.

“Možda će vam izgledati neverovatno, ali ta vrsta fenomena me je oborila s nogu. Jednom su me odveli na mesto u severnom Meksiku, u pustinju, i pokazali mi mesto na kom se kovitla kosmička namera. Satima smo se borili da prodremo u tu oblast ali to je bilo nemoguće. Izgledalo je kao da postoji prepreka!”

Pitali smo ga šta je to bilo i on je odgovorio: “Nikad to nisam uspeo da razjasnim. Osim kao čarobnjak sa viškom energije – koji zna kako da tu stvar iskoristi!”

“Drugog puta, bio sam svedok najneobičnijeg efekta od svih koji se dešavaju u tim energetskim prolazima. Vozio sam se kroz pustinju kada je oluja zahvatila autoput, potpuno zamračivši moje vidno polje. Iznenada se pored mog auta pojavio teretni kamion. Vozač mi je signalizirao da ga pratim i ja sam dugo vozio iza njega, zaštićen ogromnom prikolicom kamiona. Konačno, oluja je prestala i oboje smo se zaustavili. Nalazili smo se na šljunkovitom putu koji mi nije bio poznat.”

“Vozač kamiona je iskočio i pozdravio me. Prepoznao sam ga; to je bio jedan indijanski šaman iz tog kraja koga sam znao od ranije. Rekao je da mi je time što me je zaštitio na tom putu, uzvratio za poklon koji sam mu dao godinama ranije. Rekao mi je da se ne trudim da prepoznam mesto na kome se nalazimo zato što je to skriveno mesto u drugoj pažnji.”

“Bio sam zaprepašćen njegovim rečima. Taj ratnik je imao dovoljno energije da me prebaci zajedno sa autom i ostalim u drugi svet! Posle kraćeg razgovora, rekao mi je da je vreme za rastanak zato što se oluja već završila. Pratio sam ga duž nepoznatog puta, a onda sam se ponovo našao na autoputu. Od teretnog kamiona nije bilo ni traga.”

Ove zgode su zagolicala našu maštu tako da smo ga zasuli svim vrstama pitanja. Ali, Karlos je ostao smiren. Rekao je da se ovakva vrsta stvari događa mnogo češće nego što bi smo poverovali, i to ne da bi smo ih razumeli već da bi ih iskusili.

Nastavio je objašnjavajući da je drugi šokantan i vrlo koristan efekat viđenja energije kako teče taj što čarobnjaci direktno opažaju osećanja drugih ljudi

kao toplotne talase koji izbijaju iz naše svetlosne mase podstaknuti tim osećanjima. Oni čak otkrivaju osećanja za koja sama osoba nema pojma da su prisutna.

“To je kao da imaju infracrvene naočare koje ih vode tamo gde njihovi drugari ne vide ništa osim neprobojne tame. To im omogućava da se zaštite u odnosu na ponašanje drugih ljudi. Zbog tog razloga, vidovnjaka je nemoguće prevariti i krajnje teško ga je iznenaditi.”

“Međutim, prava vrednost viđenja je da nam ono pomaže da shvatimo nameru.”

“Jednom kada se osvedočimo u celokupnost postojanja kao slojeva energije, mi vidimo da tamo ima još nečega, neka skrivena svrha, izvesna pravila akcije koja sve organizuju. Čarobnjaci prepoznaju tu svrhu kao vrhovnu i bezličnu volju, i pomoću unutrašnje tišine oni mogu da se usklade sa njom. Naravno, čovek od znanja sa takvim sredstvom na raspolaganju će rasporediti stvari na način koji najviše odgovara njegovoj energiji. Izobilna i smirena energija je obeležje čarobnjaka koji vidi.”

U jednom drugom predavanju nam je rekao da smo svi mi rođeni sa celokupnom energijom, ali uglavnom postajemo zbrkani pre nego što umremo.

“To je kao da se rađamo sa određenom količinom novca u banci, neki sa milionom, neki sa više, a neki sa manje. Razlika nije bitna; gledano u celini, to je dovoljna količina koja nam omogućava da proživimo dostojanstvene živote do kraja. Ali, zbog nedostatka odgovarajuće kulture energetskog rukovanja, većina ljudi odmah započnu da troše svoje nasledstvo na glupe načine i kada umiru nalaze se u stanju žalosnog siromaštva.”

“Međutim, neki nauče kako da sačuvaju i da čak uvećaju svoju energiju. Oni takođe umiru, ali sa više kapitala. Oni nastavljaju dalje.”

“Razlika između umiranja sa svom svojim imovinom, kao ratnik pun snage, ili da umremo bedno kao pas na ulici, zavisi od načina na koji postupamo prema svojoj energiji.”

Objasnio je kako je svetlosno polje koje nas okružuje poput ogromne lopte šećerne vate, oblak gusto isprepletenih vlakana koja zrače energiju poput radijatora.

“Ono što se dešava kada dve osobe uđu u odnose je razmena zračenja. Naša svetleća vlakna interaguju, bez obzira želimo li mi to ili ne i ostvaruju to bez nas. To je zakon po kome energija teče sa mesta gde je ima više na mesto gde je ima manje. Pošto provodimo život u stalnom međudelovanju, normalna posledica je da smo na kraju manje svoji a više smo ono što su drugi ostavili u nama.”

“Međutim, ratnici uče kako da slome taj zakon energetske razmene pomoću praksi kao što je rekapitulacija, čija je svrha povraćaj energije. Na taj način postaju samo - dovoljni, oni vraćaju nazad svoj kapital i oprezno vraćaju svoje `pozajmice`. Pošto više nema rasipanja, možemo reći da su njihova svetleća jaja izolovana.”

“Kako bi zaštitili sebe od radijacije, čarobnjaci obično usvajaju čudne običaje. Neki koriste predmete moći kako bi skrenuli pritisak pažnje drugih ljudi. Drugi ostaju izdvojeni od ljudi i postaju pustinjaci. Huan Tuma je koristio tamne naočare kako se `energija ne bi traćila preko očiju`. Prava vrednost te predostrožnosti je bila da je to stvaralo barijeru između njega i drugih tako da je prestajao da bude dostupan.”

“Naše razmene imaju veoma ozbiljne posledice u životu i to daje snagu stavovima kao što je `reci mi ko su ti prijatelji i reći ću ti kakav si.` Ta izjava ne opisuje samo stanje psihološke bliskosti među ljudima već i određeni energetski efekat koji čarobnjak može da opazi. Ako želite da budete svoji, naučite kako da budete sami.”

“Ključna tačka su naši međusobni odnosi zato što oni mogu da nas oslobode ili zarobe. Nisu sve razmene nepoželjne. Ratnici traže društvo onih koji će im pomoći da napreduju. Opštenje sa čarobnjacima nas prisiljava da budemo budni i besprekorni. S druge strane obični odnosi nas oslabljuju zato što oni zahtevaju unapred određeni obrazac ponašanja. Pomislite samo na odnose među ljubavnim parovima gde je nivo zahteva obično toliko visok da to ponekad znači kraj sopstvenog života za određenu osobu.”

Jedan od prisutnih ga je upitao kako se razmena svetlosnih zračenja događa u seksualnim odnosima.

Odgovorio je da pošto život započinje sa seksualnim činom, možemo da shvatimo svu energiju koja nam je dostupna kao seksualnu energiju. Prema tome, glavno razmatranje u vezi postupanja sa našom svetlošću je povezano sa ovom suštinskom dimenzijom našeg bića.

“Prva stvar koju moramo da shvatimo je da su naše emotivne veze sa osobama posledica načina na koji smo začeti. U tom trenutku, svetlost koja nam je na raspolaganju je određena jednom zauvek. U svetu energije mi smo zapečaćene jedinice, mi smo zbir strasti i želje koje su naši roditelji skupili u trenutku kada su nas začeli. Sve što dođe kasnije, rasipanje i kompromisi ili put čuvanja i povraćaja energije su manipulacije unutar tih granica.”

“Tu se javlja prvi problem jer su seksualni odnosi među ljudskim bićima uglavnom rutinski čin. Socijalizacija nas zarobljava na takav način da ulazi u našu intimu, pretvarajući magičnu mogućnost svesnog energetskog ujedinjenja u jednu sramnu propisanu naviku koja donosi neželjene posledice. A to se snažno odražava na našoj deci.”

Kako bi potkrepio ova tvrđenja, ispričao nam je šalu o čoveku koji je rekao svojoj ženi: “Draga, u ponedeljak neću moći da budem sa tobom zato što igram poker sa prijateljima; u utorak idem na kuglanje, u sredu me čekaju na gimnastici.” Nastavio je tako, ređajući svoje okupacije za celu sedmicu. Konačno, ona je odgovorila: “U ovoj kući mi se jebemo svakog dana u osam sati, bez obzira da li si ti tu ili nisi!”

“Problem nije u vođenju ljubavi, već u tome što to činimo po navici. Efekat svih rutina je rasipanje energije i to se vidi kao najtragičnije u našim seksualnim rutinama, zato što su rezultat toga, u većini slučajeva, deca koja dolaze na svet sa ozbiljnim manjkom živahnosti. Mi smo toliko priviknuti na

tu situaciju da kada se rodi dete sa potpunom snagom, mi ga smatramo nenormalnim i vodimo ga kod psihijatra da ga umiri."

"Zbog nasumičnog načina na koji biramo naše partnere za razmnožavanje, don Huan je generaciju savremenog društva nazvao 'deca zastranjivanja.' "

"Postoje dve vrste seksa: dosadni i energetski. Iz socijalnih razloga, veoma je teško biti proizvod energetskog seksa tako da, prema posmatranju vidovnjaka, naša energija je zgužvana i naborana, kao da smo veoma stari već od samog rođenja. Pošto ne možemo da promenimo svoje nasleđe, razumno bi bilo da naučimo kako štedeti svoje resurse."

"Prema čarobnjacima, glavni odliv energije kod muškaraca i žena se dešava preko razmnožavanja. To je velika investicija zato što trajno utiče na našu svetlost. Prema tome, svrha donošenja dece na ovaj svet bi trebalo da bude pažljivo razmotrena i to sa krajnjom ozbiljnošću."

"Ako smo proizvod dosadnog seksa a u isto vreme se prepuštamo nagonima razmnožavanja, neizbežna posledica toga je razbijenost našeg energetskog jedinstva. Svetleća jaja roditelja su poput izbušenih kofi iz kojih voda curi na sve strane; te rupe su deca. Takva osoba nikada neće moći da skupi dovoljno snage da bi se promenila osim ako primenjuje pravila ratničkog puta u svom životu."

Neko od slušalaca ga je pitao kako se odvija razmena između roditelja i dece. Odgovorio je da presecanje pupčane vrpce novorođenčeta ne znači da je veza bebe sa njenim precima automatski prekinuta. "Uže" svetlosti ostaje aktivno celog života kao jedna energetska slamčica; to je stvarna veza koju vidovnjaci vide kao vlakno koje se kreće od svetleće čahure roditelja prema njihovoj deci.

"Pošto nismo svesni da taj odliv postoji, ne postoji način da ga sprečimo. Nebitno je koliko ljubavi roditelji i deca iskazuju jedni drugima; sa tačke viđenja energije, ta ljubav je zasnovana na svetlosti koja je razmenjena. Zbog tog razloga, roditelji su uglavnom toliko zahtevni prema svojoj deci i pokušavaju da ih oblikuju na svaki mogući način kako bi postala ista kao i oni. Doneti ih na ovaj svet nije samo jednostavna isporuka, to je investicija."

"Vidovnjaci mogu da vide da tokom te otimačine kojoj su deca izložena ona postaju zarobljena 'roditeljskom' energijom koja je razbijena i delovi njene svetlosti se prikazuju kao stara i izlizana košulja, ili kao da su iscedeni i sa izvađenom utrobom. Grozna situacija!"

Karlosovi opisi, udruženi sa slikovitim kretnjama su imali efekat uzbune na većinu njegovih slušalaca. To sam mogao videti na licima osoba koje su me okruživale.

Jedan od učesnika ga je veoma glasno upitao kako ratnik može da zakrpi svoje otvore odlivanja.

Odgovorio je kako je jedina mogućnost za izbegavanje komande socijalizacije odreći se oca i majke i nikad se ne osvrnuti. Što se tiče dece, dodao je, nema drugog rešenja nego da ih pojedemo.

"Ako ne pojedete dete, ono će pojesti vas."

Ove reči su prevršile meru i primetio sam kako su neki od prisutnih napustili prostoriju.

Karols nam je smireno ispričao kako je jednom doživeo izvanrdan susret sa bićem iz drugog sveta koje je želeo da oslobodi iz ropstva. Zbog te nepromišljenosti, bio je prinuđen da napravi telo za tu stranu energiju.”

“Kada ju je majka rodila, don Huan je uzeo to stvorenje koje je bilo devojčica i otišao sa njom. Kada se vratio stavio je zdelu punu mesa pred nas: “Ovo je vaša ćerka. Pojedite je!” Nismo imali izbora; hipnotisani zapovedničkim izrazom njegovog lica, majka i ja smo se pokorili naredbi.”

“Za nas je to bio monstruočan čin, ali, on je imao dragocenu posledicu: trajno smo obnovili naše svetlosno jedinstvo. Tako što smo zajednički pojeli to mekano meso, oboje smo povratili sve svoje naklonosti, svu svetlost koju smo izlili na to stvorenje tako da smo zatvorili svoje otvore. Ponovo smo postali potpuni.”

“Osam godina kasnije, don Huan je vratio devojčicu nazad. Predstavio je kao “Plavog Skauta” i rekao da je nju svo vreme čuvao skrivenu, te da je ono što smo njena majka i ja jeli bilo prasetina.”

Nastupio je tajac, a onda je talas olakšanja prostrujao kroz prostoriju. Karlos je nastavio: “Ne mogu reći da je povratak moje ćerke pokrenuo bilo šta, ni ljubav, niti bilo kakvu utehu što je sve to bila šala, niti bilo šta slično. Moja energija je ostala mirna.”

Neko od prisutnih je radoznalo želeo da sazna šta se događalo sa devojčicom tokom tih osam godina.

Odgovorio je: “Ah! Moj učitelj ju je podizao u severnom Meksiku, među Jakijima. On je nju pretvorio u divlje biće. Ona nije normalno stvorenje, njena energija dolazi iz drugog sveta. Ona koristi moćne biljke bez ustručavanja. Ona je bila toliko neukročena da sam morao da je vežem i strpam u gepek automobila kao kofer kako bi je odveo iz Meksika u Sjedinjene Države. Mi, njeni fizički roditelji, nismo mogli da je dodirnemo. Izgledala je malo poslušnije jedino kada je sa don Huanom.”

“Sećam se da je mala devojčica jednom, svojevolejno spustila glavu na moja kolena. Njena majka i ja smo se pogledali iznenađeno, bilo nam je teško da poverujemo u to. Sve je to bio efekat nagualovog manevra. Ta devojčica je znala da je sama, da nema par roditelja na kojima bi parazitirala. Ona je pretvorena u biće usklađeno sa svojom stvarnom konstitucijom.”

“Mi smo agresivna, teritorijalna bića; mi nismo domaće životinje. Ta devojčica je živi primer kakve sve manevre mogu da izvedu čarobnjaci u smislu zbijanja naše energije.”

Drugom prilikom, kada je spomenuo temu dosadnog seksa, njegov govor se bavio rukovanjem seksualnom energijom.

Rekao nam je da je stvaralačka sila koja postoji u nama uzvišena, i da ima puno načina upotrebe kojih nismo sasvim svesni. Šteta je što većina ljudi jedino znaju da razmišljaju o seksu u terminima telesnog zadovoljstva. To je kao ograničena upotreba nekog divljaka koji se slučajno dočepao veoma

dragocene knjige; sve što on može da vidi u njoj je pogodan materijal za potpaljivanje vatre.

“Mi provedemo veći deo života brinući kako pripadnici suprotnog pola gledaju na nas. To povlači, prvo, stalnu pažnju u vezi našeg izgleda. Drugo, to čini da posećujemo mesta na koja odlaze osobe slične nama kako bi se upoznavali i uložili mnogo, mnogo sati pričajući o sporednim stvarima, ali stalno imajući na umu naš glavni cilj. Ovakva vrsta ulaganja je preterana.”

“Čarobnjak zna da suština seksa nije zadovoljstvo niti razmnožavanje. Da li zaista verujete da bi se snaga koja nama vlada zamajavala stvarajući nešto tako važno kao što je moć stvaranja, samo da bi nam omogućila kratke trenutke zabave ili da bi nas množila kao pečurke na zemlji?”

“Svrha seksa je mnogo dublja, on nas povezuje sa tajnom porekla svih stvari, zato što univerzum nastaje iz jedne eksplozije koja se još uvek odvija i koja se iskazuje svaki put kad vodimo ljubav. Ako je izvor onog što smo mi ta stvaralačka sila onda centar naših napora mora biti preusmeravanje seksualne energije.”

Čineći veoma izražajan pokret rukama, uzviknuo je:

“Shvatite šta imate i ne traćite to! Seks je novac i to u gotovini! Naša kosmička sudbina je da proširimo svoju svesnost; iz tog razloga, mi smo obdareni delom kreativne sile Orla. Seks je stvoren za sanjanje.”

“Izjavio je da, teoretski, seksualna razmena među parovima ne mora uticati na svetlost dostupnu svakom od učesnika, sve dok muškarac uzima od žene onoliko koliko ona uzima od njega i rezultat je neutralna ravnoteža. U svakom slučaju, ono što je nepoželjan ishod je da njihova energija postaje izmešana i na taj način se stvaraju čvorovi vezanosti i zavisnosti koji ograničavaju našu slobodu i zahtevaju duge godine rekapitulacije da bi se razmrsili.

Ali u praksi, ta vrsta razmene iscrpljuje našu životnu snagu, zato što kad vodimo ljubav, kretanje energije se ne odvija unutar zatvorenog sistema; uvek postoji otvor.

“Imati seks sa nekim znači imati veze sa celim genetskim lancem koji određuje njegovo ili njeno poreklo, zato što zbog odlivnih vlakana koje nas povezuju sa precima, ljudska bića nisu nezavisne svetlosti već završni elementi. Iako se seksualni čin odvija između dve osobe, postoji ljudski kalup, kolektivna fiksacija skupne tačke koja uzima najviše energije u tom procesu.”

“Ta fiksacija je odgovorna za osećanja ljubomore, zavisnosti i vezanosti koje dovodimo u vezu sa našim seksualnim odnosima, a to čini da postanemo nepopravljivi investitori, izopačavajući plemenitu reč ‘ljubav’ u nešto podlo.”

“Odnos običnog čoveka prema mogućnosti da voli je poput neke bezosećajne i proračunate mašine: volim moju decu zato što je u njima pohranjena moja energija, moju ženu zato što pere moju odeću, kuva mi i jebem je, mog psa jer čuva kuću, moju zemlju jer sam u njoj rođen, mog Boga je će me on spasiti...”

Negovo se lice zgrčilo u grimasu gađenja.

“Kako teško je davati, bez očekivanja bilo čega zauzvrat!”

“Obične ljubavi završavaju postajući dužnost, kada drugi zahteva od nas istu pažnju koju on daje nama. A osećanja iz dužnosti su nešto fatalno!”

“Zbog tih razloga, jedan od prioriteta za učitelja je da uništi učenikove seksualne obrazce. Ovo je ključna stvar koja zahteva doživotni trud ali je neophodno da se to započne od prvog trenutka, zato što postati član društva čarobnjaka ne može biti iskorišćeno kao izgovor za negativne seksualne pojave. Ako ne razjasnimo tu stvar kao obični ljudi i žene, naše šanse da napredujemo na putu ratnika su vrlo slabe.”

“Čarobnjaci imaju mnogo načina za ispravljanje učenika. Neki nemaju nikakvih obzira i podvrgavaju učenika pravim mučenjima, napadajući njegove slabosti dok se ne promeni ili se slomi. Drugi, poput mog učitelja, su krajnje pažljivi povodom toga i više vole da rade sa energijom iznutra, čineći da učenik postane svestan sebe i reaguje. Svaki od ovih metoda je opravdan dokle god daje željene rezultate.”

“Na primer, nagual Hulijan je kombinovao nemilosrdnu efikasnost sa zapanjujućom sposobnošću da postane šta poželi – nije glumio; tačnije, on je suštinski menjao sebe pomerajući svoju skupnu tačku u položaj koji odgovara obliku životinje ili druge osobe. Jedan od njegovih omiljenih oblika je bio ženski. Jedanput je, u obliku prelepe devojkice, zaveo svog učenika Huana Matusa, koji je u to vreme imao jedva dvadeset godina i bio uspaljen kao mladi bik. Kada su se našli u krevetu, on je pomakao svoju skupnu tačku u svoj uobičajeni položaj i postao ponovo muškarac, što je mladića nateralo da uspaničeno istrči iz sobe.”

“Za ličnost kakva je Huan Matus tada bio, udarac je bio razoran. Razorio je njegove stereotipe. To je bila uvrnuta, ali izvanredno efikasna šala. Ona je jednim udarcem slomila njegovu sklonost da se prepusti prvoj ženi koja sebe učini dostupnom.”

“Don Huan nikada nije oprostio svom učitelju zbog te šale ali je, kako je vreme prolazilo, naučio kako da se nasmeje celoj priči.”

Tada je Karlos dopustio kraće vreme za pitanja. Jedan od prisutnih ga je pitao u vezi celibata; da li je on neophodan za čarobnjake i kakva je korist od toga.

Odgovorio je: “U suštini, čarobnjaci se ne zalažu za nešto niti su protiv nečega. Oni vide da sve zavisi od urođenog rasporeda energije. Postoje neki koji su rođeni sa neophodnom strašću da vode ljubav svakog dana, dok je ostali nemaju dovoljno čak ni za masturbaciju. Neki obnavljaju svoju svetlost pomoću discipline dok drugi izgledaju kao iscedeni i umiru nepotpuni. Svi ti faktori utiču na ponašanje čarobnjaka u vezi seksa.”

“Ono što je tipično za čarobnjake je njihovo odbijanje da budu žrtve kolektivne komande za razmnožavanjem, i njihova sposobnost da izaberu odgovorno korišćenje svoje energije. Takođe, niko od njih ne može biti zarobljen ni u jednoj seksualnoj kategoriji. Oni su slobodni, oni postupaju sa svakim trenutkom onako kako im moć ukazuje. Da bi stekli takvu viziju, oni neguju trezvenost koju obična osoba ne poznaje.”

Objasnio je kako novi vidovnjaci, generalno naginju ka celibatu i samodovoljnosti zato što su veoma štedljivi sa svojom energijom i više vole da je posvete proširivanju svesnosti. Oni su se osvedočili u svetove na svojim putovanjima u beskraj što je sve ostalo učinilo bledim i neprivlačnim, čak i seksualni čin.

“Don Huan je rekao da je vođenje ljubavi za one koji nemaju privrženosti.”
Odgovarajući na drugo pitanje, rekao je da ne postoji takva stvar kao što je ‘seksualni problem’ već samo pojedinci sa svojim sopstvenim i vrlo specifičnim nedoumicama koje treba da razreše.

“Uopšteno posmatranje toga (seksualnog problema – prim.prev.) je zamka, jer to uzrokuje da ublažimo svoju odgovornost i opravdamo sebe mišljenjem kako su svi ostali isti kao i mi. Isto kao rođenje i smrt, stvaranje je lični čin, dar koji nam je poklonio Orao. Ono što čarobnjaci zahtevaju je vrlo jednostavno: odgovornost.”

“Društvo u kome živimo je škola u kojoj nas prisiljavaju da se pridržavamo začuđujuće okrutnih pravila. Mi starimo i vođenje ljubavi izokrećemo u grotesknu parodiju. Društvo nam nameće iscrpljivanje, programirano ponašanje koje ne prestaje sve dok ne nestane i poslednja iskra svetlosti koja je ostala u nama.”

“Imao sam primer toga kod moga dede. Starac je imao običaj da kaže: ‘Ne možeš sve da ih pojebeš, ali moraš da pokušaš!’ Bio je već s jednom nogom u grobu, a i dalje je reagovao na način na koji su ga naučili. Polovinu svog vremena trošio je da nađe ženu a drugu polovinu trudeći se da je sačuva, i nikad nije shvatio da mu niko nije pokazao kako da učini pravi izbor.”

“Konačno, na samrtnoj postelji, starac je postao ogorčen mišlju kako ga njegove ljubavnice više ne žele zbog muževnosti već zbog njegovog novca. ‘Ona me ne voli!’ jecao je a njegovi unuci su ga uveravali: ‘Ona te voli deda!’ Glupi čovek je tako umro, vrišteći: ‘Evo me dolazim, mamice!’ ”

“Da li je potrebno biti čarobnjak kako bi se shvatilo da to nije sve što možemo imati kao ljudska bića?”

Priznao je kako je pre nego što je odlučio da praktikuje ratnički put, verovao da je zavodnik i da se tako ponašao, vođen latinskim stereotipom muškarca.

“Jednom sam zaveo devojkicu i uveo sam je u svoja kola. Oboje smo bili toliko uspaljeni da se cela šoferšajbna zamaglila od svih tih poljubaca i zagrljaja koje smo razmenili. Kada sam bio najuzbuđeniji, otkrio sam da je ta naizgled devojkica, u stvari muškarac!”

“Drugi put, iskreno sam se zaljubio u mladu devojkicu, ali sam počeo da sumnjam da me vara. Promenio sam auto i stajao posmatrajući sa ugla njene kuće. Došao je drugi muškarac. Kada sam joj zatražio objašnjenje, rekla mi je: ‘Sa tobom imam ljubav a sa njim je samo seks!’ ”

“Ovakva vrsta sukoba je učinila da odlučim da se ponašam mnogo umerenije u svojim ljubavnim aktivnostima. Ali pritisak mojih stereotipa je bio prejak. Nastavio sam da trošim svoju energiju na seks saglasno obrascima moje

rase, sve dok me don Huan nije stavio pred izbor. Ili ću se smiriti, ili ću napustiti obuku.”

Odgovarajući na drugo pitanje, tvrdio je da je najbolji način da se zaustavi energetska iscrpljivanje koje se događa preko seksualnosti, učenje kako da se naprave velikodušni gestovi koji oslabljuju fiksaciju naše pažnje.

“Primili smo život kao kosmički dar i imamo privilegiju da uzvratimo na tom gestu potpunom izdvojenosti. Zahvaljujući svojoj ravnodušnosti, ratnik je u položaju da preokrene svoju ljubav u blanko ček, u bezuslovnu i apstraktnu privrženost, jer ona ne počinje sa željom. Kakva čudesna stvar!”

“Nasuprot onome što prosečan čovek misli, priroda čarobnjaka je strastvena. Ali predmet njihove strasti nije više fizički. Oni su videli lepak koji sastavlja sve stvari, talas strasti koji preplavljuje univerzum i koji se ne može zaustaviti zato što ako bi se to dogodilo, sve bi bilo svedeno na ništavilo.”

“Pomoću viđenja, postavili su svoju osnovu na kamen temeljac svesnosti, najmoćnije stanje lične pažnje. Njihova ljubav je jedna nadmoćna stvarnost koja vibrira u svakom udahu i izdahu, izražena je u svakom pokretu i daje smisao u svakom svetu; to je sila koja ih podstiče da istražuju, da rizikuju i razvijaju se, neprestano dajući sve najbolje od sebe.”

“Čarobnjaci su otkrili najčistiji oblik ljubavi, zato što vole sebe. Oni znaju da je sve što dajemo drugima odraz onoga što imamo u sebi. Oni su stavili moć strasti u službu bića, i ona im daje neophodan impuls da preduzmu jedinu potragu koja se isplati: potragu za samim sobom.”

Sadržaj

6. Rekapitulacija

Dok sam sređivao svoje beleške, otkrio sam da je još jedna tema koju je Karlos naglašavao u svojim govorima, bila koncept rekapitulacije. Isticao je da je to vežba kojoj čarobnjaci posvećuju većinu svog vremena.

Jedanput je naglasio da uprkos energetskom iscrpljivanju kome smo izloženi kroz socijalne interakcije, svi mi imamo izbor, zato što nam zapečaćena priroda naše svetlosne konfiguracije omogućuje da ponovo započnemo od nule u bilo kom trenutku i da tako obnovimo svoju celokupnost.

“Nikada nije kasno,” rekao je. “Dokle god smo živi, uvek postoji način da se pobedi bilo koja vrsta blokade. Najbolji način da povratimo svetlosna vlakna koja smo izgubili je da pozovemo našu energiju nazad. Najvažniji deo je preduzeti prvi korak. Za one koji su zainteresovani da sačuvaju i povrate svoju energiju, jedini dostupan način je rekapitulacija.”

“Čarobnjak zna da ako ne krenemo u potragu za svojim utvarama, one će doći po nas. Zbog tog razloga on ništa ne ostavlja nerazrešenim. On prepričava svoju prošlost, u potrazi za magičnim spojem – tačnim trenutkom u kome je bio uvučen u nečiju sudbinu – i usmerava svu svoju koncentraciju na tu tačku razmrsujući čvorove namere.”

“Čarobnjaci kažu da mi živimo svoj život sa distance, kao da je on skup sećanja. Provodimo život pogrbljeni, povređeni nečim što se desilo trideset godina ranije, noseći teret koji više nema nikakvog smisla. ‘Ne mogu to da oprostim!’ vrištimo, ali to nije istina, mi sami sebi ne možemo da oprostimo!”
“Emocionalne veze koje uspostavljamo sa ljudima su kao ulaganja koja činimo usput. Moramo biti potpuno ludi da bi napustili i odbacili svoje nasleđe na takav način!”

“Jedini način na koji možemo ponovo postati potpuni je da pokupimo ta ulaganja usklađujući sebe sa svojom energijom tako da uklonimo težak teret osećanja. Najbolji način da to izvedemo koji su otkrili čarobnjaci je da se setimo događaja naše lične prošlosti dok ih potpuno ne rezimiramo. Rekapitulacija vas izvlači iz prošlosti i prebacuje u sadašnjost.”

“Ne možemo da pobegnemo od toga što smo rođeni kao proizvod dosadnog jebanja niti što ulažemo najveći deo svoje svetlosti u pravljenje dece ili na održavanje zamornih odnosa. Ali možemo da rekapituliramo; to uklanja energetske efekte tih aktivnosti.”

“Srećom, u području energije, stvari poput vremena i prostora ne postoje. Zato je moguće vratiti se u isti trenutak i mesto kada se događaj desio i oživeti ga. To nije previše teško jer svi dobro znamo kada smo bili povređeni.”

“Rekapitulirati znači prikradati se (tragati za) našim rutinama, podvrgavajući ih sistematskom i nemilosrdnom razmatranju. To je aktivnost koja nam omogućava da sagledamo svoj život u celokupnosti a ne samo kao niz trenutaka. Iako to može izgledati neobično, čarobnjaci su jedini koji rekapituliraju kao vežbanje; ostalim ljudima se to može desiti samo slučajno.”

“Rekapitulacija je ostavština starih vidovnjaka, osnovna praksa, suština čarobnjaštva. Bez nje nema puta. Don Huan se prema učenicima koji nisu rekapitulirali odnosio kao da su ‘radioaktivni’. Don Henaro čak nije hteo ni da se rukuje sa mnom, a ako bih ga slučajno dodirnuo on bi otrčao da se opere kao da sam ga zarazio. Rekao je da sam pun prljavštine koja izbija iz svake pore moje kože. Pomoću tog izmotavanja, usadio je u mene ideju da je rekapitulacija elementarni čin higijene.”

Na drugom predavanju, Karlos je izvestio o vrsti svetlosnog zastoja koji je opisao kao kao fiksaciju naše pažnje koja blokira protok energije. Rekao je da se to dešava kada odbijamo da se suočimo sa činjenicama i pokušavamo da sebe zaštitimo krijući se iza akcija popuštanja. Takođe, to se dešava kada ostavljamo nerešenim neizbežne stvari ili činimo dela koja nas sputavaju. Posledice takve vrste zastoja su da osoba prestaje da bude svoja. Kada postane pritisnuta okovima odluka koje je donela tokom svog života, više ne može da postupa na promišljen način i postaje uhvaćena u mrežu okolnosti. Ova situacija može da naraste do tačke mentalne ili fizičke bolesti i može biti razrešena jedino pomoću rekapitulacije.

Ustanovio je da, u suštini, rekapitulacija počiva na pravljenju spiska povreda uzrokovanim našim interakcijama. Sledeći korak je da odputujemo nazad u trenutak kada su se događaji desili sa ciljem da povratimo ono što pripada nama i vratimo što pripada drugima.

“Ratnik započinje vraćajući unatrag dan koji je upravo prošao. On rekonstruiše razgovore, tumači mišljenja, pamti lica i imena, traga za nijansama i nagoveštajima, rasčlanjuje sopstvene i tuđe emocionalne reakcije. On ništa ne prepušta slučaju, grabi sećanja dana jedno po jedno i pročišćava ih pomoću disanja.”

“On takođe istražuje sve delove i situacije svog života. Na primer, partneri koje je imao, kuće u kojima je živeo, škole, radna mesta, prijatelje i neprijatelje, sukobe i srećne trenutke i tako dalje. Idealno bi blo da navalimo na zadatak po hronološkom redu od najskorijeg sećanja pa do najdavnijeg kog je moguće prizvati. Ali, na početku, najlakše je to činiti ako sećanje podelimo na oblasti.”

“Veoma koristan oblik vežbanja, dostupan svima nama, je spontana rekapitulacija. Ako bolje razmislimo, svi mi stalno rekapituliramo. Sva sećanja koja odgovaraju našem unutrašnjem dijalogu mogu se tako nazvati. Međutim, mi ih prizivamo na nevoljan način; umesto da im se prikradamo u tišini, mi ih prosuđujemo i odnosimo se prijemčivo prema njima. To je beskorisno. Ratnik koristi povoljnu priliku, zato što su ta naizgled slučajna sećanja upozorenja koja stižu sa naše tihe strane. (Tiha strana: energetsko telo, dvojnik, leva strana, nagual, drugo ja. Iznenađuje broj sinonima koji Kastaneda koristi kroz ceo opus svojih knjiga i predavanja za jednu te istu osobenost ljudskih bića - prim. prev.)

Naglasio je da za rekapitulaciju nisu potrebni nikakvi posebni uslovi. Možemo vežbati u bilo koje vreme, na bilo kom mestu, kada god osetimo potrebu da to činimo.

**“Ratnici rekapituliraju dok se šetaju putem, u kupatilu, dok rade ili dok jedu; kada god je moguće! Najvažnija stvar je da se to obavlja.”
Dodao je da nije potrebno zauzimati određeni položaj. Jedini uslov je da nam bude udobno, kako fizičko telo ne bi zahtevalo pažnju koja bi se mešala sa sećanjima.**

“Međutim, čarobnjaci veoma ozbiljno pristupaju vežbanju. Neki koriste drvene kutije, uzdignute platforme, ormane ili pećine. Drugi grade kućicu među najvišim granama velikog drveta ili iskopaju rupu u zemlji i prekriju je granama. Dobra praksa rekapituliranja je sedeti na krevetu, u tami, pre nego što legnemo da spavamo. Svaki način koji nas odvaja od okoline je dobar za formalnu rekapitulaciju.”

“Kada smo locirali događaj i osvežili u pamćenju svaki njegov deo, potrebno je da udahnemo kako bi smo povratili energiju koju smo ostavili za sobom a onda da izdahnemo vlakna koja su drugi položili u nama. Disanje je magično jer je ono funkcija koja daje život.”

Karlos je objasnio da ova vrsta disanja treba biti udružena sa vodoravnim pokretima glave, koje čarobnjaci nazivaju “provetravanje događaja”. Neko ga je upitao da li je neophodno disati sa desna u levo ili u suprotnom smeru.

Odgovorio je: “Kakve to ima veze?” To je rad sa energijom; ne postoje čvrsti obrasci. Ono što se računa je namera. Udahnite kada želite nešto da povratite i izduvajte natrag sve što nije vaše. Ako to učinite sa celokupnom svojom prošlošću, prestaćete da živite zarobljeni okovima sećanja a umesto toga

bićete usredsređeni na sadašnjost. Vidovnjaci opisuju taj efekat kao suočavanje sa činjenicama onakvim kakve jesu, ili kao objektivno viđenje vremena.”

Upitali su ga šta trebamo učiniti sa našim sećanjima kada ih lociramo; da li to znači da ih istražujemo nekom psihoanalitičkom metodom ili nečim sličnim tome.

Odgovorio je: “Nije neophodno činiti ništa određeno. Sećanja će pronaći svoj sopstveni put jer svetlost sama sebe preraspoređuje pomoću disanja. Jednostavno pokušajte, učinite sebe dostupnim; Duh će vam reći šta treba da radite.”

“Rekapitulacija započinje iznutra i potkrepljuje samu sebe. To je pitanje utišavanja uma kada naše energetske telo preuzima kontrolu radeći ono što mu donosi zadovoljstvo. Osećate se dobro, udobno; daleko ste od iscrpljivanja i to vam donosi predah. Vaše telo to opaža kao neshvatljivo energetske kupanje.”

“Ali, potrebno je da imate ispravan stav prema tome. Nemojte pomešati ove vežbe sa psihološkim ispitivanjem. Ako je tumačenje ono što vam je potrebno, idite kod psihijatra! On će vam reći šta da učinite kako bi ste nastavili da budete idiot. Ne pokušavajte da otkrijete ‘pouku’. Priče o moralu postoje samo u dečijim knjigama.”

“Rekapitulacija je poseban oblik prikradanja (traganja), i treba joj pristupiti sa velikim osećajem za strategiju. Ona se bavi razumevanjem naše egzistencije i zavođenjem reda u nju, videći je onakvom kakva jeste, bez kajanja, osude ili oduševljenja, sa potpunom ravnodušnošću i fluidnim duhom, čak sa humorom, zato što ništa u našoj prošlosti nije važnije od nečega drugog, i svi odnosi su, na kraju krajeva, beznačajni.”

“Najvažnija stvar je početak, zato što će nam energija koju odvratimo od prvobitne namere dati moć da nastavimo sa rekapitulacijom sve zamršenijih aspekata naših života. Kao prvo, neophodno je da krenemo od najačih ulaganja koja su najmučnija osećanja. Onda krećemo sa onim sećanjima koja su pohranjena toliko duboko da mislimo kako smo ih zaboravili, ali, ona su još uvek tu.”

“Na početku, rekapitulacija može biti težak rad, zato što naš um nije naviknut na tu disciplinu. Ali, nakon zatvaranja najbolnijih rana, energija će prepoznati samu sebe i postaćemo posvećeni vežbanju. Na taj način, svaki delić svetlosti koji povratimo pomaže nam da postignemo još više.”

“Onog trenutka kada ste spremni da započnete sa voljnim razvezivanjem čvorova vaše lične istorije, učinićete odlučujući korak.”

Odgovarajući na drugo pitanje, rekao je da rekapitulacija nema kraja; ona traje do kraja našeg života i nastavlja se i dalje.

“Razvlačim svoja vlakna svake noći dok se podsećam događaja koji su se desili tokom dana. Na taj način moja lista događaja ostaje ažurirana. Ali, jednom godišnje zadajem sebi mnogo potpuniju i sveobuhvatniju vežbu, radi čega se uklanjam od svega na nekoliko nedelja.”

Upozorio nas je da baš zato što je to svakodnevna praksa, ne smemo da posmatramo to vežbanje kao rutinu.

“Ako ne povratimo svoju celokupnu energiju, naše odluke nikada neće postati moćne; uvek će postojati pozadinska buka, tuđa komanda. A bez moćnih odluka, čovek je ništa.”

“Oživljavanje događaja je savršena stvar, zato što uklanja rane iz prošlosti i čisti od svakog nagomilavanja u energetskim kanalima. Na taj način, lomite fiksirano zurenje kojim vas posmatraju drugi ljudi i otkrivajte obrasce ljudskog ponašanja tako da vas više ništa ne može ponovo uloviti. Postajete samostalno biće; vi odlučujete šta želite da napravite od sebe.”

Jedno od pitanja ticalo se efekata rekapitulacije na svesnost.

Tvrdio je da vežbanje proizvodi dva glavna efekta. Efekat koji odmah nastupa je zaustavljanje unutrašnjeg dijaloga. Kada je ratnik sposoban da zaustavi svoj unutrašnji dijalog, on učvršćuje vezu sa svojom energijom. To ga oslobađa od zahteva sećanja i tereta osećanja i oslobađa preostalu energiju koju onda može uložiti u proširivanje granica svoje percepcije. Ratnik počinje da prihvata stvarnost umesto tumačenja te stvarnosti. Po prvi put, dolazi u dodir sa konsenzusom čarobnjaka, koji je opis stvarnosti sastavljen na nepojmljiv način.”

“Normalno je da ratnik na tom nivou počinje da se svemu smeje, zato što energija donosi sreću. Zahvaljujući rekapitulaciji, on je srećan, ispunjen i skakuće kao dete. S druge strane, on postaje zastrašujuća osoba jer, pošto mu je svetlost neoštećena i njegov život je čist, donošenje odluka više ne predstavlja poteškoću za njega. On će odlučiti ono što je nužno u datom trenutku a to drugim ljudima deluje zastrašujuće.”

“To je takođe vreme kada je ratniku potrebna dodatna količina umerenosti i razumnosti, jer bez toga može preduzeti nepotrebne rizike, dovodeći u opasnost kako svoju tako i bezbednost drugih.”

“Drugi efekt rekapitulacije je da ona deluje kao zazivanje Duha i čini da on poželi da dođe i živi sa nama. Drugim rečima: setiti se svoje prošlosti je najefikasniji način da se ujedine fizičko telo i energetsko telo, koji su godinama bili razdvojeni.”

Rekao je da čarobnjak koji uspeva da sabije najveći deo svoje energije dolazi u stanje kada može da namerava junačko delo perceptualne hrabrosti: Nameravanje kopije svog životnog iskustva sa ciljem da prevari smrt.

“To je krajnji cilj rekapitulacije: napraviti duplikat, i biti spreman za odlazak. Ne morate biti čarobnjak kako bi ste shvatili važnost svega ovoga. Umreti u bedi je očajan način umiranja. S druge strane, imati duplikat koji će te ponuditi Orlu vam garantuje da će te biti sposobni da nastavite dalje.”

“Borba čarobnjaka je herojska. Besprekorno rekapitulirajući sadržaj svojih života, oni sakupljaju vlakna koja odvlače njihovu pažnju i vraćaju onima koje poznaju svu pažnju koju su im poklonili. Na taj način dolaze u stanje ravnoteže koje im omogućava da odu sa celokupnom svojom svesnošću. Njihova sećanja, koherentna, pročišćena i integrisana, deluju kao nezavisno biće, koje služi kao karta koju igraju u zamenu za svoju svesnost. Orao

prihvata taj trud kao plaćanje i uklanja se u stranu. Naša replika je dovoljna da zadovolji njegovo potraživanje.”

“Taj trenutak vidovnjaci vide kao eksploziju energije koja ujedinjuje njihovu zatvorenu svesnost sa totalitetom spoljašnjih zračenja i tada se njihova skupna tačka širi u beskraj poput kovitlaca svetlosti.”

U drugom govoru, osvrnuo se na postupak koji su sačinili novi vidovnjaci a koji može biti koristan prilikom vežbanja rekapitulacije.

Izjavio je: “Jedan od čarobnjačkih zadataka je da stalno ispituju nagoveštaje Duha. U tu svrhu, često koriste knjigu događaja koji su vredni pamćenja, mapu onih dešavanja u kojima je Duh intervenisao u njihovim životima, pritiskajući ih da donose odluke – voljno ili nevoljno.”

Objasnio je kako je prednost ove tehnike u tome što kada pišemo, mi se izdvajamo od stvari i događaja makar i u najmanjoj meri, a to nam omogućava da se fokusiramo na njih sa više objektivnosti.

“Tu se ne radi o opisivanju naših dnevnih rutina već o usmeravanju pažnje na čudne trenutke u kojima se ispoljila namera. To su magični momenti zato što oni stvaraju promene i suočavaju nas licem u lice sa smislom našeg postojanja.”

Uslišavajući molbe, izneo nam je par primera ove vrste događaja.

“Iako su znakovi Duha lična stvar, postoje uobičajeni događaji koji uopšteno obeležavaju ljudski život, ka što su rođenje, izbor zanimanja, vezivanje vaše sudbine sa drugom osobom ili rođenje dece. Takođe tu su bolesti i ozbiljne nesreće zato što one uspostavljaju vezu sa smrću. Za one koji imaju sreću da pronađu provodnika Duha u obliku naguala, to je svakako događaj najvredniji pamćenja.”

“Uplitanja namere su prethodnice, veoma značajna sećanja za ratnika koja mogu biti upotrebljiva kao tačke poređenja u vezi toga gde započeti kada neko istražuje događaje vlastite prošlosti. To zahteva brzinu i jasnoću kako bi ih odabrali i sastavili odbacujući lične stvari a zadržavajući magičnu suštinu. Kada je ovo pravilno obavljeno, onda to postaje ono što novi vidovnjaci nazivaju apstraktni centri opažanja, matrica namere koju ratnik ima dužnost da rastumači.”

Sadržaj

7. Prag tišine

Jedna od Karlosovih osobenosti bila je nepredvidljivost. Ponekad je blagovremeno dolazio na sastanke a drugi put bi kasnio i po sat vremena. Takvo postupanje je imalo povoljne efekte; ono je činilo da oni koji su manje zainteresovani ustanu i odu a primoravalo zainteresovanije da neguju strpljenje.

Tog prepodneva sastanak je bio na Meksičkom univerzitetu. Među mnogim drugim pitanjima, upitan je da li veruje u Boga. Odgovarajući, Karlos nas je zamolio da ne pobrkamo njegove reči sa religioznom objavom.

“Čarobnjaci se drže svog iskustva,” rekao je. “Oni su zamenili ‘verovanje’ za viđenje. Oni govore o duhu ne zato što veruju u njegovo postojanje već zato što ga vide. Ali, oni ga ne vide kao oca punog ljubavi koji sa visine bdije nad nama. Za njih, duh je nešto mnogo direktnije i neposrednije, stanje svesnosti koje prevazilazi razum.”

“Sve što dopire do naših čula je znak. Jedina stvar koja vam je potrebna je neophodna brzina da utišate svoj um i uhvatite poruku. U smislu tih nagoveštaja, duh nam govori veoma jasnim glasom.”

Jedna od prisutnih osoba je naglasila da, čak i ako to prihvatimo kao metaforu, ideja osluškivanja duha ili razgovora sa njim ima izrazito religiozni prizvuk.

Ali Karlos je bio nepokolebljiv u svom objašnjavanju:

“Taj glas nije metafora!” On je bukvalan! Ponekad on govori pomoću reči, drugi put je to samo šapat ili prizor pred našim očima, poput filma. Na taj način, duh prenosi svoje komande do nas i sve one mogu biti sabrane u jedinstvenom izrazu: ‘Namera, namera!’ ”

“Glas duha se podjednako obraća svakome, ali mi to ne shvatamo. Toliko smo zauzeti svojim razmišljanjima da umesto da učutimo i slušamo, mi dajemo prednost svim vrstama okolišanja. To je razlog što postoji glas podsećanja.” Upitali su ga šta znači “glas podsećanja”.

Odgovorio je: “To je izvor pažnje, način pristupanja drugom nivou svesnosti. Mi možemo skoro sve upotrebiti kako bi se uskladili sa duhom, zato što se , na kraju krajeva, on nalazi iza svega što postoji. Ali, izvesne stvari nas privlače više od ostalih.”

“Uopšteno, ljudi imaju svoje molitve, svoje amajlije ili razrađene rituale, privatne ili grupne. Drevni čarobnjaci su bili skloni misticizmu; koristili su astrologiju, predskazanja i vraćanje, čarobne palice i sve ostalo što bi moglo prevariti kontrolu razuma.”

“Ali, prema novim vidovnjacima, takvi postupci su promašaj i u njima se krije opasnost: oni mogu da iskrive pažnju osobe tako da ona postane zavisna od simbola. Savremenim ratnicima više odgovaraju neposredniji načini. Don Huan je preporučio direktno nameravanje unutrašnje tišine.”

Naglašavajući reči, precizirao je da je čarobnjaštvo umetnost tišine.

“Tišina je prolaz između svetova. Kada naš um ostaje u tišini, pojavljuju se neverovatni aspekti našeg bića. Započevši od te situacije, osoba postaje nosilac namere i sva njena dela počinju da dobijaju snagu.”

“Tokom mog naukovanja, moj dobročinitelj je izvodio neobjašnjive podvige koji su me prestravili, ali su u isto vreme probudili moju ambiciju; poželeo sam da budem toliko moćan kao što je on! Stalno sam ga zapitkiavao kako mogu naučiti njegove trikove, ali bi on uvek stavio prst na svoje usne i zurio

u mene. Prošle su godine dok nisam postao sposoban da shvatim veličanstvenu pouku njegovog odgovora. Ključ čarobnjaštva je tišina.”

Jedan od prisutnih ga je zamolio da objasni to gledište.

Odgovorio je: “To nije objašnjivo. Kada to činite onda to shvatate. Ako pokušate to da razumete vi se blokirate. Nemojte to da posmatrate kao nešto teško ili zamršeno, zato što to nije nešto s onog sveta; to je samo utišavanje uma.”

“Mogu da kažem da je tišina kao pristanište na koje dolaze brodovi; ako je pristanište zauzeto, nema mesta za ništa novo. To je moj pogled na stvari, ali istina je da ja ne znam kako da govorim o tome.”

Objasnio je da unutrašnja tišina nije samo odsustvo misli. Pravilnije, ona je u vezi sa uklanjanjem sudova, posmatranje bez tumačenja. Tvrдио je da ulazak u tišinu može biti objašnjen, na osobeno protivrečan način čarobnjaka, kao učenje o tome ‘kako misliti bez reči’.”

“Za većinu od vas, ovo što govorim nema smisla zato što ste navikli da se posavetujete sa svojim razumom u vezi svega. Ironija je u tome što naše misli čak i nisu naše. One odjekuju kroz nas i u tome je razlika. I kada god nam dosađuju dok učimo da upotrebljavamo razum, mi završavamo tako što ih prihvatimo.”

“Ako upitate razum, on će vam reći da je svrha čarobnjaka besmislica zato što ona ne može biti racionalno dokazana. Umesto da vas savetuje da krenete u iskrenu proveru te svrhe, on će vas prisiliti da se sakrijete iza čvrstog zida tumačenja. Dakle, ako želite da imate šansu, postoji samo jedan mogući izlaz: isključite um! Sloboda se postiže bez razmišljanja.”

**“Poznajem ljude koji su sposobni da zaustave svoj unutrašnji dijalog, i oni više ne tumače, oni su čisto opažanje; oni nikada nisu razočarani ili žalosni zato što sve što čine započinje iz centra za odluke. Oni su naučili da posluju sa svojim razumom kao gospodari i žive u najizvornijem stanju slobode.”
Nastavio je govoreći kako je tišina naše prirodno stanje.**

“Mi smo rođeni iz tišine i u nju će mo se vratiti. Ono što nas kvari su sve te sulude ideje koje prolaze kroz nas u skladu sa našim načinom grupnog življenja.”

“Naši srodnici, primati, imaju veoma ukorenjene društvene običaje čiji je cilj da se umanji nivo napetosti unutar grupe. Na primer, oni posvećuju većinu svog vremena brinući se jedni o drugima, njušeći jedan drugog ili uzajamno trebeći vaške.”

“Ti običaji su urođeni, i zato su trajni; oni su tu u nama, unutar tebe i unutar mene. Ljudska bića su samo naučila kako da ih zamene razmenjivanjem reči. Kad god nam se ukaže prilika, umirujemo jedni druge pričajući o nečemu. Nakon hiljada godina zajedničkog života mi smo se srodili sa tim prilikama do te tačke da, bez obzira spavamo li ili smo budni, naš um se nikad ne utišava, on uvek priča sam sa sobom.”

“Don Huan je tvrdio da smo mi grabljive životinje koje su pomoću sile pripitomljavanja pretvorene u preživare. Mi provodimo svoj život

prežvakavajući beskrajni spisak mišljenja o skoro svemu. Misli nam stižu u obliku grozdova; svaka je povezana sa drugom sve dok celi svemir uma ne bude ispunjen. Ta buka nema upotrebnu vrednost zato što je njen praktični cilj da slavi veličinu ega.”

“Zato što se protivi svemu što su nas učili kada smo bili deca, tišini treba pristupiti u duhu borbe. Tada stičete veliko preimućstvo: iskustvo prikradača. Savremeni čarobnjaci preporučuju da prođemo kroz svet bez posvećivanja ikakve pažnje, postupajući preme svemu jednako. Ratnik prikradač (tragač) postaje gospodar situacije – na dobro ili na loše, zato što postoji nešto užasno efikasno u delovanju bez korišćenja uma.”

Zamoljen je da nam da neke praktične vežbe za postizanje tišine. Odgovorio je kako je to veoma lično pitanje, zato što se izvori unutrašnjeg dijaloga napajaju preko naše lične istorije.

“Međutim, tokom milenijuma prakse, čarobnjaci su primetili kako smo, u suštini, veoma slični i da postoje situacije koje imaju efekat da utišavaju svakog od nas.”

“Moj učitelj mi je dao različite tehnike kako bih zaustavio svoj um koje, ako se dobro razmotre, mogu biti svedene na jedno: namera. Tišina se namerava grubo: čineći napor. To je u vezi sa insistiranjem koje se stalno i iznova ponavlja. To ne znači nasilje nad našim mislima već sticanje znanja kako da ih kontrolišemo.”

“Tišina započinje sa komandom, činom volje koji postaje Orlova komanda. Međutim, moramo imati na umu da dokle god sebi namećemo tišinu, mi nikada nećemo zaista biti u njoj već u prinudi. Potrebno je naučiti da pretvoritimo volju u nameru.”

“Tišina je smirenost, ona vodi ka dobrobiti, tako da se možete pokrenuti. Ona stvara utisak izdvojenosti, slično onome što dete oseća kada iznenađeno bulji u vatru. Kako je divno upamtiti taj osećaj i znati da on može biti prizvan ponovo!”

“Tišina je glavni uslov puta. Potrošio sam mnogo godina boreći se da je dosegmem, ali sve što sam učinio je da sam se upetljao u svojim vlastitim pokušajima. U skladu sa svojim uobičajenim razgovorima koje sam vodio u svom umu, počeo sam da optužujem sebe zbog nesposobnosti da razumem šta to don Huan očekuje od mene. Sve se promenilo jednog dana dok sam odsutno meditirao nad nekim drvećem; tišina je došla od njega obrušavajući se kao divlja zver, zaustavljajući moj svet i uvodeći me u paradoksalno stanje koje je bilo novo a u isto vreme dobro poznato.”

“Tehnika posmatranja – to je to, razmatranje sveta bez unapred zamišljenih predstava – je veoma efikasna sa elementima. Na primer, sa plamenom, tekućom vodom, formacijama oblaka ili sa zalaskom sunca. Novi vidovnjaci su to nazvali ‘prevariti mašinu’ zato što to u osnovi počiva na učenju namere novog opisa.” (novog opisa sveta – prim. prev.)

“Moramo se hrabro boriti kako bi je zgrabili, ali, pošto se to desi, novo stanje svesti je prirodno podržano. Zakoračili ste korak kroz vrata, vrata su još uvek otvorena i samo je potrebno skupiti dovoljno energije kako bi ste prešli na drugu stranu.”

“Važno je da naša namera bude promišljena. Napor koji preduzimamo kako bi postigli tišinu može biti uzaludan ako pre svega nismo stvorili uslove koji potpomažu da dođemo do nje. Radi toga, uz vežbanje u posmatranju elemenata, ratnik je prinuđen da radi nešto veoma jednostavno, ali veoma teško: uređivanje svog života.”

“Svi mi živimo u okovima sile koju nazivamo ‘vreme’. Pošto ne možemo da vidimo njegov izvor, nikad ne prestajemo da mislimo o njegovom kraju. Dok smo mladi osećamo se večnim, a kada ostarimo, jedina stvar koja nam preostaje je da žalimo nad ‘straćenim vremenom’. Ali, to je iluzija, vreme nije straćeno, mi smo straćili sami sebe!”

“Predstava da imamo vremena je zabluda koja čini da traćimo energiju na sve vrste vezivanja. Kada čovek dođe u dodir sa unutrašnjom tišinom, on daje novu vrednost svom vremenu. Radi toga, na drugačiji način se može objasniti da je tišina žestoka svesnost sadašnjeg trenutka.”

“Pouzdan način da se dođe do tišine je ne-rad, aktivnost koju smo osmislili svojim umom, ali koja ima snagu da utiša naše misli onog trenutka kada je primenimo. Don Huan je nazvao tu vrstu prakse ‘ukloniti trn pomoću drugog trna.’ ”

Kao primere ne – rada, spomenuo je osluškivanje u mraku, izmenu prioriteta naših čula i komande koja nas prisiljava da zaspimo čim sklopimo oči. Takođe tu spada razgovor sa biljkama, stoj na glavi, hodanje unatraške, posmatranje senki i razmaka ili prostora između listova drveća.

“Sve te aktivnosti spadaju među najefikasnije za utišavanje našeg unutrašnjeg dijaloga ali one imaju nedostatak: ne možemo da ih dugo održimo. Posle nekog vremena, prisiljeni smo da se vratimo svojim rutinama. Ne – rad sa kojim se preteruje će automatski izgubiti svoju moć i postati rad.”

“Ako želimo da sakupimo duboku tišinu sa dugotrajnim efektom, najbolji ne – rad je samoća. Zajedno sa čuvanjem energije i napuštanjem onih koji nas definišu kao ‘činjenice’, naučiti kako da se bude sam je treći praktični princip puta.”

“Svet ratnika je najusamljenija stvar koja postoji. Čak i kada se nekoliko učenika udruže kako bi zajedno putovali stazom moći, svako od njih zna da je sam, da ne može očekivati ništa od drugih niti biti zavistan od bilo koga. Jedina stvar koju može da uradi je da podeli svoj put sa onima koji mu prave društvo.”

“Potreban je veliki napor da bi se bilo u samoći, zato što nismo naučeni kako da prevaziđemo nasledenu komandu socijalizacije. Na početku, učenik biva prisiljen od svog učitelja, pomoću zamki ako je potrebno. Ali posle nekog vremena on nauči kako da uživa u njoj. Normalno je da čarobnjaci traže tišinu u samoći planina ili u pustinji i da tamo žive sami tokom dugih perioda.”

Neko je prokomentarisao da to “izgleda grozno”. Karlos je odvratio: “Grozno je provesti starost kao rasplakano dete!”

“Jedna od ironija savremenog života je da što je veća komunikacija, osećamo se sve usamljeniji. Život običnog čoveka je očajno usamljen. On traži društvo, ali ne može da nađe sam sebe. Njegova ljubav je obezvređena; njegovi snovi su čista fantazija. Njegova prirodna radoznalost je postala isključivo lična samozabrinutost i jedina stvar koja mu preostaje su njegove vezanosti.”

“S druge strane, ratnička usamljenost je poput osamljivanja ljubavnika, mesto za one koji traže zabačeni kutak kako bi napisali pesmu za svoju ljubav. A ratnikova ljubav je svuda, zato što je to ova (planeta) zemlja, po kojoj će lutati tako kratko vreme. Tako da, gde god krenuo, ratnik je okružen svojom romansom. Prirodno, on će povremeno izbegavati opštenje sa svetom; unutrašnja tišina je samoća.”

Karlos je rekao da su drevni čarobnjaci koristili biljke moći kako bi zaustavili unutrašnji dijalog. Ali današnji ratnici daju prednost manje rizičnim i kontrolisanim okolnostima.

“Isti rezultati koje daju biljke moći mogu se postići kada se nađemo pred preprekom. Kada smo suočeni sa ekstremnim situacijama kao što su opasnost, strah, preopterećenost čula ili nasillje, nešto u nama reaguje i preuzima kontrolu; um postaje uzbunjen i automatski prekida svoje brbljanje. Promišljeno stvaranje takvog stanja se naziva prikradanje (traganje).

“Ipak, omiljeni način ratnika je rekapitulacija. Rekapitulacija zaustavlja um na prirodan način.”

“Glavni pokretači naših misli su nerazrešene stvari, iščekivanja i odbrana ega. Veoma je teško pronaći osobu čiji je unutrašnji dijalog iskren; obično krijemo svoje nezadovoljstvo i idemo u drugu krajnost: sadržaj našeg uma je pretvoren u hvalospev našem “ja”.”

“Rekapitulacija stavlja tačku na sve to. Nakon perioda istinskog napora, nešto se iznutra razjasni. Uobičajeni dijalog postaje nerazgovetan, neprijatan; jedini lek je da se zaustavi.”

“U toj fazi, normalno je da učenik sebe zatiče suočenog sa nevoljama. S jedne strane je homogenizacija njegove skupne tačke; a sa druge nekakav ogromni sadržaj tišine koji pritiska njegov um lomeći ga na deliće.”

“Kada je slomljena inercija unutrašnjeg dijaloga, svet se menja i postaje nov. Talas energetskih osećaja poput nekog nepodnošljivog vakuuma se otvara pod njegovim nogama. Zbog toga ratnik može da provede godine u nestabilnom stanju uma. Jedina stvar koja ga ohrabruje u takvoj situaciji je ako zadrži cilj svog puta jasno pred sobom i ne izgubi, ni pod kojim uslovima, svoju težnju za slobodom. Besprekorni ratnik nikad ne gubi pamet.”

**“Ako, dok primenjuju neke od ovih tehnika, ratnici osete da njihov um treperi i glas koji nije uobičajen počne da im šapuće stvari, to je normalno i oni ne treba da se plaše. Oni nisu poludeli, oni su ušli u čarobnjačku saglasnost.”
Upitali su ga da li pomeranje skupne tačke takođe privlači tišinu.**

Ogovorio je:

“To je suprotnost. Unutrašnja tišina izaziva premeštanje skupne tačke i to premeštanje je kumulativno. Kada se jednom dostigne izvestan prag, tišina može da pomakne tačku na veliko rastojanje od početnog mesta ali ne pre toga.”

Objasnio je da sila kolektivne saglasnosti stvara izvesnu inerciju koja se razlikuje od osobe do osobe, u skladu sa njenim energetskim osobenostima. Otpor opisa sveta može da varira od nekoliko sekundi do jednog sata ili više, ali nije večan. Slomiti ga u smislu nepokolobljive namere je ono što čarobnjaci nazivaju “dostizanje praga tišine.”

“Taj prekid se oseća fizički, kao prasak u osnovi lobanje ili kao zvuk zvona. Od te početne tačke, sve postaje pitanje toga koliko je moći bilo sakupljeno.” “Postoje neki koji koji su zaustavili svoj dijalog za nekoliko sekundi i trenutno se prestravili, počevši da se čude stvarima ili opisuju šta su osetili u sebi. Ostali uče kako da ostanu u tom stanju satima ili danima i čak ga upotrebljavaju za korisne aktivnosti. Na primer, imate moje knjige; don Huan je zahtevao da ih pišem iz osnovnog stanja tišine. Ali iskusniji čarobnjaci idu i dalje od toga: oni mogu da uđu u drugi svet u potpunosti.”

“Upoznao sam ratnika koji tamo živi gotovo stalno. Kada sam ga nešto upitao, odgovorio mi je kazujući šta je video, ne vodeći računa da odgovor bude u skladu sa mojim pitanjem. On je živio izvan moje sintakse. Sa moje učeničke tačke gledišta, on je bio lud!”

“Uprkos njenoj neobjašnjivoj prirodi, mi možemo da procenimo tišinu preko njenih posledica. Njen konačni efekat, za kojim čarobnjaci žudno tragaju, je da nas dovodi u dodir sa veličanstvenom dimenzijom našeg bića u kojoj imamo pristup trenutnom i totalnom znanju koje nije sastavljeno od rasuđivanja već od izvesnosti. Stare tradicije to stanje opisuju kao ‘nebesko carstvo’ ali čarobnjaci više vole da to nazovu manje ličnim imenom: tiho znanje.”

“Može se reći da je čovek koji kontroliše tišinu očistio svoju vezu sa duhom, i moć se izliva na njega poput strujanja. Pucanj prstima, cap! i svet se promeni. Don Huan je pričao o tom stanju kao o ‘smrtonosnom preokretu misli’, zato što mi započinjemo u svetu svakodnevice ali se nikada više tamo ne vraćamo.”

Karlosov govor me je čudesno opčarao, što je učinilo da ideja o propuštanju nekog od ovih susreta postane nepodnošljivo bolna.

Jednom sam mu to spomenuo a on je odgovorio:

“Već si se upecao! Don Huan je uvek podsticao sve koji su ga okruživali da započnu romansu sa znanjem.”

Objasnio je: “To je čista želja za znanjem, ne osećati se ravnodušnim, biti živo zainteresovan za ono što duh želi da vam kaže, ne očekujući bilo šta od toga. Imati strastvenu romansu sa znanjem je jedina stvar koja nam može dati snagu koja nam je potrebna kako se ne bi kolebali kada znaci pokažu u pravcu nepoznatog.”

“Kada se njegov put više ne uklapa sa ljudskim očekivanjima, kada ga dovede u situacije koje izazivaju njegov razum, onda možemo reći da je ratnik ušao u intiman odnos sa znanjem.”

“Steći ćeš izvanrednu sreću utišavajući svoj um za trenutak i dopuštajući moći da te obuzme. Ali, to nije sve; sada je potrebno da uskladiš sebe sa njenom porukom, tako da tvoj život postane život ratnika. Od sada, tvoj rad će počivati na negovanju iskrene i čiste veze sa beskrajem.”

Sadržaj

DRUGI DEO: RATNIČKI RAZGOVORI

1. Prezasićenost pojmovima

Jednom sam rekao Karlosu kako mi je teško da razumem suštinu čarobnjaštva pa sam ga zamolio za par objašnjenja koja bi mogla da usmere moju racionalnost. Ali, on mi je odgovorio da to nije moguće niti upotrebljivo jer on ne živi u svetu svakodnevnog saglasnosti.

“Ja čak ne razumem samog sebe,” uveravao me je sa potpunom ozbiljnošću. Naglasio je da “razumeti” znači učvrstiti našu pažnju na određenoj tački pomoću koje stvari mogu biti objašnjene. Još prihvaćeniji način je da usvojimo uopšteno mišljenje ljudi, istinu za koju smatramo da smo je sami otkrili.

“Ali, svemir nije razumljiv, njegova suština je izvan svih opisa. Sigurnost i zdrav razum su ostrva koja plutaju po moru koje nema dna i jedino što možemo je da mu se prepustimo bez straha.”

“Ako nastaviš na putu znanja, uskoro ćeš otkriti da su objašnjenja varka zato što ona nikada ne ispune očekivanja. Za svaku stvar koju razjasne, ona povlače za sobom suprotnosti. U stvari, mi nikada ništa ne razumemo; pravo učenje je telesno i stičemo ga samo posle dugogodišnje borbe. To je priroda nagualovih lekcija.”

“Međutim, čarobnjaci su otkrili da je moguće shvatiti stvari bez razmišljanja o njima i to ih je dovelo do iskustva. Jedan sat prakse može uštedeti godine objašnjavanja na tabli a onda se pojavljuju stvarni rezultati, rezultati koji ostaju u tebi zauvek. Kada pretvoriš sebe u svedoka moći, opsesivni pritisak tvog uma da vodi glavnu reč biće prekinut a na njegovom mestu će ponovo biti rođen duh nalik duhu deteta, duh avanture i otkrivanja. U tom stanju više ne razmišljaš već deluješ.”

Posle toga me je upitao da li je moje povećano interesovanje za znanje čarobnjaka drevnog Meksika iskreno. Odgovorio sam mu da ne može biti nikakve sumnje u vezi moje iskrenosti i da sam voljan učiniti napor, izuzev da promenim svoje principe koji se tiču iskrenosti i dobrote.

Čvrsto mi je stisnuo ruku. **“Ti si idealni kandidat!”** uzviknuo je, a ja nisam znao da li se šali ili je iskren.

Na moje iznenađenje, rekao je da su moji principi – koji nisu moji, ali ih prihvata svaka inteligentna i normalna osoba – veoma dobra osnova sa koje se može započeti rad.

“Oni su tvoj osnovni materijal. Ali sada moraš da ih pretvoriš u nepokolebljivu nameru, zato što dokle god ostaju samo ‘dobre namere’, od njih nećeš imati koristi ni na koji način.”

Posle pauze, dodao je: “Mogu ti pomoći u tumačenju tvrdnji vidovnjaka drevnog Meksika pomoću mešavine objašnjenja i iskustava.”

Protumačivši moje ćutanje kao odobravanje, nastavio je opisujući program aktivnosti koje bih trebalo da uvedem u svoj svakodnevni život, zasnovan na tri tačke: zaustavljanju mog unutrašnjeg dijaloga pomoću čiste namere, sabijanju moje energije posredstvom preuređivanja mog načina života i, uklanjanju ograničenja mog uma pomoću sanjanja. Rekao je da je taj program zamišljen kako bi mi pomogao da izgubim nešto od kolektivne fiksacije i kako bi me ohrabrio da uđem u praktičnu primenu postavki čarobnjaka.

Prihvatio sam njegov predlog i pripremio se da slušam. Ali, Karlos je bio sve samo ne dobar instruktor. Kada sam čitao njegove knjige, bar sam imao priliku da stanem, da ponovo pročitam rečenicu ili da sve ostavim za kasnije. Međutim, kada sam se našao pred njim, njegova nestrpljivost i bujica reči bi me preplavili i zbunili. Takođe, odavao je utisak da na svaki mogući način izbegava uspostavljanje međuljudskih odnosa.

Kada sam mu spomenuo da njegova metoda ne uspeva, rekao je da je to namerna lovačka strategija. Izgleda da se on prikradao (tragao) rutinama mog uma pomoću nečega što je nazvao ‘prezasićenost pojmovima’.

Zapitao sam ga šta je time mislio i on je objasnio:

“Razum postaje prezasićen kada ga zatrpaš sa previše sadržaja koji treba da obradi. Don Huan je imao običaj da kaže kako nepoznati koncepti, poput onih kojima barataju čarobnjaci, trebaju biti ponavljani do tačke zamora. Na taj način oni zauzimaju trajno mesto u našoj svesti opterećeni tovarom koji se sastoji od vrlo mnogo beznačajnih stvari.”

“Ono što nas plaši kad se suočimo sa poukama čarobnjaka je da mi, čak i kada to ne želimo, stalno preispitujemo sve što nam oni serviraju. Kada je predmet tog ispitivanja neko iracionalno tvrđenje, onda to zahteva mnogo snage kako bi se izbegle predrasude.”

“Ako želiš da upoznaš magičnu stranu sveta, budi neumoljiv prema svom razumu. Ne dopusti mu da se oseća udobno; dovedi svoje racionalne pomisli do krajnosti, do tačke sloma. Pod takvim okolnostima, tvom umu će preostati samo dve mogućnosti: da nametne sebe prisiljavajući te da napustiš podučavanje, ili da učuti ostavljajući te na miru.”

Popis Verovanja

“Kako se odvija tvoja rekapitulacija?”

Njegovo pitanje me je zateklo nespremnog. Odgovorio sam da još uvek nisam pokušao sa vežbanjem jer očekujem da uslovi u mojoj kući postanu povoljni. Uputio mi je veoma ozbiljan, skoro prekoran pogled i rekao da, za čarobnjake, celokupan put može biti određen njihovim prvim korakom.

“To znači da su idealni uslovi sada i ovde.” Ublažavajući ton glasa, popustio je: “To se svima događa na početku. Preispitivanje našeg života je uznemirujuća praksa, zato što nas pristupanje suštini stvari zastrašuje pa je lako sve to odložiti za idući dan. Ali, ako smo uporni, posle nekog vremena detaljnog ispitivanja, počecemo da otkrivamo kako je ono što smo oduvek smatrali kao jasan i ispravan način razmišljanja u stvari skup usađenih verovanja.”

“Ideje na koje smo navikli su sačinjene od zgusnute građe koja nas mentalno zagađuje. Uopšteno, sve one započinju od greške u sintaksi. Ako se promeni način na koji govorimo, one gube smisao i bivaju zamenjene novim idejama. To je razlog zbog koga postoji toliko mnogo sistema verovanja u svetu.”

“Iz centra tihog (nemog-prim.prev.) znanja svi mi znamo o tome, i radi toga smo retko voljni da sprovodimo u delo svoja verovanja. Ceo život provedemo govoreći o ljubavi prema bližnjima ili o ‘okretanju drugog obraza’, ali, ko se usuđuje da to zaista učini? A tu imamo i ratove iz verskih razloga u kojima ljudi bivaju ubijeni jer na drugačiji način izgovaraju Božije ime.”

“Čarobnjaci znaju da su verovanja zasnovana na idejama prevara.”

Objasnio mi je kako je polazna tačka naših uverenja obično nešto što nam je neko rekao zapovedničkim ili ubedljivim glasom kada smo bili deca, pre nego što smo stekli svoj vlastiti inventar iskustava sa kojim bi smo ih uporedili. Ili je u pitanju jedan od efekata masovne i subliminalne propagande kojoj je savremeni čovek izložen. Često ona dolaze putem iznenadnih i dubokih emocionalnih pražnjenja, poput onih koji nastradaju jer su sebi dopustili da budu skrenuti u religioznu histeriju. Takav način verovanja je prosto zarazan.”

“U suštini svake od naših akcija, svakog običaja ili reakcije, postoji skriveno verovanje. Radi toga, početni zadatak na putu znanja je pravljenje popisa svih tih stvari kojima smo poklonili svoje verovanje.”

Predložio je da toj vežbi posvetim novu beležnicu u kojoj bih zapisao sva svoja verovanja. Uveravao me je kako će mi ta praksa pomoći da sačinim mapu motivacija i vezanosti.

“U svakom slučaju,” rekao je, “trebalo bi da tragaš za izvorom svojih verovanja i obaviš temeljno ispitivanje svakog od njih. Odredi kada i zašto su se pojavila, kako je bilo pre toga, kako si se osećao i koliko se tvoje verovanje promenilo tokom godina. Namera toga nije da se bilo šta opravda već pre da se stvari, jednostavno, rasčiste. Ova vežba je nazvana ‘prikradanje verniku’.”

Predviđao je da će rezultati ove prakse dovesti do mog oslobađanja od sopstvenih ubeđenja stečenih iz ‘druge ruke’ (putem slepog prihvatanja

onoga što su nam drugi rekli – prim. prev.) i naglasiti da se u svetu čarobnjaka uvažava jedino direktno iskustvo.

Verovanje Bez Verovanja

Prihvatio sam tu vežbu zato što sam otkrio da je bezopasna. Nekoliko sedmica sam predano klasifikovao sve sa čime sam se osećao mentalno indetifikovanim. Nadao sam se da će moj popis biti jednostavan i jasan ali sam ubrzo sa iznenađenjem otkrio da se pojavio beskrajni spisak misaonih obrazaca, koji povremeno nisu bili u skladu jedni sa drugima.

Na primer, jedno od mojih verovanja je bilo da samo ono što se može dokazati i pokazati može biti nazvano "pouzdanim". U isto vreme, jedno od mojih verovanja bilo je da postoji vrhovna istina, božansko biće koje se nalazi iznad svih iskustava. Bez obzira koliko se trudio, nisam mogao da razrešim tu oprečnost.

Na polju ne-verovanja sam takođe doživeo iznenađenja. Najneprijatnije je bilo otkrivanje načina na koji jednostavne sugestije blokiraju ogromno područje mojih mogućnosti. Kada sam počeo da istražujem zbog čega ne mogu iskreno prihvatiti Karlosova tvrđenja u vezi toga kako pomoću snova možemo ući u druge stvarne i potpune svetove, setio sam se da kad sam bio dete i imao noćne more, moja majka je ponavljala rečenicu iz dečije priče koja kaže: "Snovi su samo snovi."

Kada smo se ponovo sreli, podneo sam mu površan izveštaj o rezultatima mojih istraživanja. Karlos je rekao da je to dovoljno; već ima i previše materijala potrebnog da bi se prešlo na drugu fazu vežbanja. Onda je predložio da odaberem najvažnije od mojih verovanja, koji služi kao osnova svim ostalima, te da smesta prestanem sa verovanjem u njega. Potrebno je da to uradim sa svakim od njih, prema stepenu njihove važnosti.

"Garantujem ti da to nije teško!" dodao je, posmatrajući moje zbunjeno lice.

"A iznad svega, to neće povrediti tvoju veru. Upamti, to je samo vežba." Pobunio sam se. Odlučnim tonom, rekao sam mu da je osnova mojih principa ubeđenje o postojanju Boga, i da nisam voljan to da ispitujem ili da makar analiziram tu stvar.

"To nije istina!" uzviknuo je. "Tvoje najčvršće uverenje je da si grešnik i radi tog razloga si opravdan! Možeš da činiš greške, da tračiš svoju energiju na ljutnju, požudu, besmislice i strah; na kraju krajeva, ti si čovek i Bog ti uvek oprašta!"

"Ne zaluduj samog sebe. Bolje izaberi svoje verovanje ili će ono izabrati tebe. U prvom slučaju, ono je izvorno, ono je tvoj saveznik, ono te potkrepljuje i dopušta ti da rukuješ njime po svojoj volji. U drugom slučaju, ono je obmana i nije vredno truda."

Odgovorio sam da vežba koju je predložio – postupanje sa mojom verom na banalan način, poput čoveka koji presvlači svoju košulju – nije samo bezbožnička i sebična – već je to praksa koja će me verovatno dovesti do stanja unutrašnjeg haosa.

Tvrdio je: "Ne mora ti biti sve jasno kako bi ušao u svet čarobnjaka!"

“Naša ideja da istina ide ruku pod ruku sa jasnoćom je zamka, zato što je duh previše nedostupan kako bi bio shvaćen našim slabim ljudskim umom. Kao što dobro znaš, suština religije nije jasnoća već verovanje. Ali verovanje ne vredi ništa u poređenju sa iskustvom!”

“Čarobnjaci su praktični; sa njihove tačke gledišta, ono u šta verujemo ili smo prestali da verujemo je potpuno nevažno. Priče koje pričamo sami sebi nisu ni najmanje bitne; ono što je značajno je duh. Kada je u pitanju moć, sadržaj uma je nešto sporedno. Čarobnjak može biti ateista ili vernik, budista, musliman ili hrišćanin a da i dalje neguje besprekornost – koja ga automatski dovodi do moći.”

Njegove reči su me nervirale bez razloga. Kada sam to shvatio iznenadio sam se otkrivši koliko su duboko usađene katoličke doktrine koje sam usvojio tokom detinjstva. Sada, kada ih je Karlos stavio pod znak pitanja, imao sam osećaj kao da mi on razbojnički otima nešto vrlo vredno.

Primetio je moju nedoumicu i počeo da se smeje. “Nemoj da pobrkaš stvari”, rekao je. “Religije nisu od pomoći, ali posledice tragičnog stanja ljudske svesti su uključene u njih. One su prožete dobrim namerama, ali samo mali broj ljudi je spreman da ih ispuni. Kada bi njihovi naponi imali bilo kakvu stvarnu vrednost, svet bi bio pun svetaca a ne grešnika!”

“Trenutne ideologije – uključujući i nagualizam – postaju šire prihvaćene, postaju kulturne mafije, škole za uspavljanje ljudi. Bez obzira koliko su prefinjene njihove teorije i bez obzira koliko se trude da ih dokažu ličnim primerom, oni završavaju tako što usmeravaju naše akcije putem nekog oblika nagrade i kazne, i čineći tako, oni iskrivljuju samu suštinu potrage. Ako je oslonac vaše vere zarada, kakvu valjanost ona ima?”

“Čarobnjaci vole čistoću apstraktnog. Za njih, vrednost puta srca nije toliko u tome gde nas on vodi već koliko intezivno uživamo u njemu. Verovanje svakako ima vrednost u običnom životu, ali ono je beskorisno naspram smrti. Naša jedina nada kada se suočimo sa neizbežnim je put ratnika.”

“Čarobnjaci svoju sposobnost da rukuju mentalnim vezanostima nazivaju ‘verovanje bez verovanja’. Oni su usavršili tu umetnost do te mere da se mogu iskreno indentifikovati sa bilo kojom idejom, živeći je, voleći je i odbacujući je ako je potrebno i to bez kajanja. I usred te slobode izbora, oni pitaju čarobnjačka pitanja. Na primer, zašto smatram sebe za grešnika ako mogu da budem besprekoran?”

Posle malo opiranja, složio sam se sa Karlosom da ne može biti ničega lošeg ako podvrgnem preispitivanju svoja verovanja. Otkrio sam da je glavni efekat tehnike ‘verovanja bez verovanja’ u tome što mi je ona pokazala koliko je moj spisak ideja neverovatno klimav. Bio je sklon da se raspadne na najmanji udar. Shvatio sam zašto je don Huan tvrdio da je svet u kome živimo magična tvorevina, magija ‘prvog prstena moći’.

Uvežbavanje Tišine

Kao osnovu za postizanje unutrašnje tišine, Karlos je predlagao da se borim protiv nečega što je nazvao ‘domaća situacija’. To je moje članstvo u socijalnoj grupi. Ukazao je na to kao na prvi korak prema slobodi.

“Staviti naše odnose na probu znači uvek iznova preispitivati gomilu stvari koje smo oduvek smatrali kao činjenice, počevši od naše seksualne uloge a završavajući sa porodičnim obavezama i religijskim i građanskim dužnostima u koje smo obično upleteni. Svrha toga nije da sudimo ili rasčistimo sa nečim, već da posmatramo. Posmatranje, samo za sebe, ima izvestan uticaj na stvari.”

Zamolio sam ga da objasni kako pasivni čin svedočenja može izmeniti bilo šta.

Odgovorio je da pažnja, koliko god bila beznačajna, nikad nije pasivna zato što je napravljena od iste stvari koja sačinjava univerzum. Čak i jednostavni čin vežbanja pažnje pokreće energetske razmene.

“To je kao podsticaj koji, kada se primeni na neki objekat, njemu dodaje težinu. Isto tako, usredsređivanje pažnje dodaje realnost stvarima a ta realnost ima granicu. Iza te granice, svet koji poznajemo se raspada.”

“Tajna čarobnjačkih čudesa je u usmeravanju pažnje. Nije bitno kako to primenjuju, za dobro ili za loše; ono što čini razliku je svrha a ne žestoka usredsređenost. Prema novim vidovnjacima, magija čarobnjaštva nije u njegovim rezultatima već u načinu na koji smo došli do njih. Prema tome, tvoja najbolja svrha kao učenika je da utišaš svoj um.”

Kada smo se ponovo videli, priznao sam da, iako sam proveo puno vremena pokušavajući da sledim njegov savet, nisam primetio bilo kakav suštinski napredak u mojoj borbi da postignem unutrašnju tišinu. Suprotno od toga, primetio sam da su moje misli uzbunjenije i konfuznije nego ikad. Objasnio je kako je taj osećaj normalna posledica prakse.

“Poput svih početnika, ti pokušavaš da uklopiš tišinu kao još jedan element u tvom popisu verovanja.”

“Cilj tvog popisivanja je da te učini svesnim važnosti naših predrasuda. Mi koristimo skoro svu našu dostupnu energiju na izgradnju slike sveta i to činimo pomoću svesnih i nesvesnih sugestija.”

“Kada se učenik oslobodi iz tog zatvora, on ima osećaj kao da je pao u okean mira i tišine. Nije bitno da li priča, peva, plače ili meditira - taj osećaj ostaje.”

“U prvim fazama puta, veoma je teško rukovati tišinom na praktičan način zato što čim primetimo odsustvo misli, jedan nestašni mali glas počne da nam čestita na tome. A to automatski prekida ovo stanje.”

“Taj problem se pojavljuje zato što si pobrkao cilj čarobnjaka sa idealom. Koncept ‘tišine’ je previše blag za um poput tvoga, um naviknut na klasifikacije. Očigledno je da razmišljaš o ovom vežbanju u terminima slušanja, kao o isključivanju zvuka. Ali, ne radi se o tome.”

“Ono što čarobnjaci žele je nešto jednostavnije. Oni pokušavaju da se odupru sugestijama i to je sve. Ako si sposoban da učiniš sebe vlasnikom svog uma i razmišljaš pravilno, bez predrasuda ili lažnih uverenja, onda ćeš takođe biti sposoban da ukineš i odomaćeni deo svoje prirode čineći to kao uzvišeni podvig. Inače, nećeš ni razumeti o čemu se radi u ovoj vežbi.”

“Kada jednom naučimo kako da ih sprečimo, kada nismo pogođeni njima i kada im ne poklanjamo nikakvu pažnju, naredbe uma će ostati neko vreme u našoj unutrašnjosti, ali povremeno će se pojaviti. Dakle, nije pitanje u tome da ih potiskujemo, već pre u tome da ih uništimo upornošću.”

“Da bi dospeo u to stanje, potrebno je da uzdrmaš svoj skladište ideja. Zamolio sam te da započneš sa svojim verovanjima ali, može biti podjednako uspešno ako, na primer, sačiniš pregled svih svojih poznanstava i privrženosti ili, najupečatljivijih delova tvoje lične prošlosti, ili tvojih nadanja, ciljeva i zabrinutosti, ili tvojih sklonosti, naklonosti i odbojnosti. Važna stvar je da postaneš svestan svojih misaonih obrazaca.”

“Čarolija svakog popisa je zasnovana na rasporedu njegovih delova. Kada poremetimo taj raspored, kada izostavimo neke delove kojim ga snabdevamo, cela struktura počinje da se ruši. To je pravi postupak u vezi tih navika uma; promeniš jedan parametar i iznenada se pojavljuju otvorena vrata iza kojih bi trebalo da postoji zid - a to sve menja. Um je uzdrman!”

“Ti si to doživeo kao neobično pojačavanje svog unutrašnjeg dijaloga. Ranije ga čak nisi ni primećivao, ali sada znaš da je on prisutan. Jednog dana, to prisustvo će postati tako opterećujuće da ćeš preduzeti nešto povodom toga. Tog dana ćeš prestati da budeš običan čovek i postaćeš čarobnjak.”

Sadržaj

2. Minimalna šansa

Tokom predavanja u kojem nam je objašnjavao različite načine koji naguali upotrebljavaju kako bi pomogli svojim učenicima, jedan od prisutnih ga je prekinuo obrativši mu se:

“Karlose, uvek si govorio da bez naguala nema slobode, ali to je zato što si ti imao učitelja! Šta da radimo mi koji nismo takve sreće?”

On je eksplodirao: “To nije istina, vi imate sve informacije koje su vam potrebne! Šta još želite? Da li se nadate kako će te sve dobiti besplatno, bez i malo truda? Ako verujete da će neko drugi obaviti posao umesto vas, vi ste se sjebali!”

Sa tonom punom prekora, našalio se na račun ljudske lenjosti koja nas nagoni na to da se nadamo kako će drugi da razreše stvari umesto nas i ostvare nam najveću moguću korist. Nazvao je to `antitezom ratničkog ponašanja.”

“Sve što je čoveku potrebno je minimalna šansa: da postane svestan mogućnosti koje su otkrili čarobnjaci. Ratnik ne hoda unaokolo očekujući da ga neko šutne u stražnjicu kako bi ga pokrenuo; on je spreman i kaže: `Ja to mogu! I, ja to mogu sam da učinim!’ ”

Učitelji nisu potrebni

Jednom sam ga upitao: "Šta omogućava pristup običnom čoveku u znanje čarobnjaka?"

"Namera", odgovorio je. "Ljudska namera treba da sklopi ugovor sa duhom, ugovor koji duh mora prihvatiti tako što će uključiti sredstvo evolucije u njegovo izvršavanje. Nekada je jedini način bio direktan ulazak u nagual. Danas, običan čovek ima mogućnost da bude vođen preko publikacija."

U potrazi za ulazom u svet čarobnjaka, morate biti pripremljeni. Slučajan susret sa moćima neće odvesti ni do čega, osim do groznog straha koji će doživeti tragaoci koji se javno zaklinju da je čarobnjaštvo đavolski posao ili da je sve to velika prevara.

"Ali, očajno organizovana priprema koja podstiče samovažnost umesto da uvećava radoznalost i želju za učenjem, postaje nesavldiva prepreka za učenika. Onaj ko pristupi nagualu opterećen predubedenjima o skoro svemu neće imati šanse da nastavi dalje."

"Radi toga, sledeći uslov pre nego što se kroči na put znanja je potpuna iskrenost. Neophodno je isprazniti pristanište kako bi se oslobodilo mesto za pristanak nadolazećih brodova, i shvatiti da kada oni pristignu, mi ne znamo ništa. Kada je taj nivo pripreme postignut, sve ostalo je pitanje sreće. Duh određuje ko će biti izabran a ko ne."

"Reakcija duha je neshvatljiva. Ona se događa na neočekivane načine i u uslovima koji su uglavnom nepojmljivi našem razumu. Sve što možemo uraditi je da budemo oprezni u vezi znakova, promišljeno se usklađujući sa putem na koji nas oni navode. Kada čovekova namera sklopi savez sa duhom, neizbežno se pojavljuje učitelj."

Upitao sam ga da li se nagual može smatrati učiteljem na isti način kao što shvatamo orijentalne učitelje.

Odvratio je žestoko: "Ne! Nema poređenja zbog veoma jednostavnog razloga: Nagual nikad ne bira svoje učenike. Duh je onaj koji preko znakova određuje ko može a ko ne može biti deo tradicije."

"Pravi učitelj je besprekorni ratnik koji je izgubio svoj ljudski oblik i ima veoma čistu vezu sa apstraktnim. Dakle, on ne prihvata dobrovoljce."

"Sistem podučavanja zasnovan na spontanim željama radoznalaca ne daje velike rezultate, jer ne teži ka ostvarenju već naginge ka brigama ega. Sve što sledbenici čine je da imitiraju a to ne vodi nigde. Radi toga, nema potrebe za učiteljima."

"Posle dugogodišnjeg učenja, postao sam ubeđen da svi radoznali imaju potrebu da dođu u priliku kada će postati svesni svojih mogućnosti i odgovornosti prema smrti i njenoj svrsi."

Primetio sam da su njegove izjave u suprotnosti sa njegovim stalnim insistiranjem kako bez don Huana on ne bi postigao ništa."

Odvratio je: "Čarobnjaci prave jasnu razliku između predstava 'duhovnog vođe' i 'naguala učitelja'. U prvom slučaju, to je osoba koja se specijalizovala za vođenje grupa a u drugom je u pitanju besprekorni ratnik koji zna da je njegova uloga ograničena na to da posluži kao veza sa duhom. Onaj prvi će vam reći ono što želite da čujete i on će vam dati čuda koja želite da vidite, zato što je on zainteresovan za vas jer želi da mu budete sluga; onaj drugi je vođen naredbama bezlične sile. Njegova pomoć nije čovekoljubiva, već je to način na koji on plaća svoje stare dugove ljudskome duhu."

"Nagual nije dobroćudni lik; on nije došao da nam ugodi već da nas probudi, i on će to uraditi grubo ako je to neophodno zato što ne oseća nikakvo sažaljenje. Kada se umeša u život svojih učenika, on može da stvori tako uznemirujuću situaciju u njima sa ciljem da se uspravane energije pokrenu."

Poznavati sebe

Razgovor se usmerio ka sklonosti koju ljudska bića imaju prema imitirajućem ponašanju, nečemu što je on odredio kao 'ponašanje primata'."

"Naša najveća prednost i u isto vreme naša najveća briga je ponor nekakvog tihog znanja koji i dalje postoji u svakom od nas. Ispod buke uma, svi mi imamo osećaj da postoji nešto neodređeno, nešto što čini da zgrabimo bilo šta što bi moglo olakšati pritisak nepoznatog. Često nas to osećanje dovodi do fanatizma i tada se uvek pojavljuju oni koji žele da iskoriste ljudsko poverenje."

"Da li su onda svi učitelji prevaranti?"

"Ono što sam primetio je da su većina njih uspravani kao i njihovi sledbenici, ali oni su naučili kako da to sakriju. Zamisli planetu na kojoj su svi žitelji slepi; među njima kruži legenda da je moguće videti, ali niko to ne može da potvrdi. Jednog dana, pojavljuje se neko ko kaže: 'Ja mogu da vidim!' I, šta oni mogu da učine? Mogu da veruju ili da sumnjaju, ali uvek će biti onih koji se nadaju. Nije važno ako je učitelj takođe slep; njemu je veoma lako da iskoristi situaciju."

"Orao ne zahteva obožavanje, već samo da sebe ispuniš svesnošću. Pasti na kolena ne zato što je viša sila neumoljiva već da bi to učinili pre drugog ljudskog bića je vrhunac idiotizma."

"Majmun koji je u nama čezne za nekim ko će ga voditi, on ima potrebu da veruje kako postoje natprirodna bića koja će na čaroban način rešiti njegove probleme. Kao deca, mi se uvek nadamo da će neko sve razjasniti i pobrinuti se za teškoće. Iz takve situacije se rađa obožavanje i, u suštini, ono je način da se odgovornost našeg ličnog napretka prepusti u ruke drugih ljudi."

"Mi smo prevareni. Nama se govori kako smo posebni zato što smo razumni, ali to nije istina. Ljudska bića očajnički žele da se pokoravaju i umiru od straha kada su njihova dragocena verovanja ugrožena. Mi smo kao ribe koje čiste ribnjak, koje uvek otvorenih usta gutaju svaki otpad koji dospe do njih. Međutim, mi odbacujemo izvor života i znanje koje imamo u svojoj unutrašnjosti."

"Ispričaću ti veoma staru i dobro poznatu ali, uvek novu priču. Bogovi su se zapitali gde da sakriju mudrost kako bi bila van čovekovog domašaja. U

planinama? On bi se popeo na njih. U okeanu? On bi je pronašao. Nebo, mesec i zvezde su isto tako odbacili; jednog dana će i oni biti istraženi. Konačno, bogovi su došli do zaključka da je najbolje mesto skrivanja unutar samog čoveka, zato što je to mesto na kome je on nikada neće tražiti."

"I, šta je čovek uradio? Umesto da sa potpunom iskrenošću istraži sebe, on traži učitelja."

"Postati odgovoran za sopstveno postojanje je nenormalno, to je kršenje pravila, neobična strast, sukob koji zahteva da uložiš ceo svoj život. A to je samo postupak koji obnavlja tvoju energiju. Ne znam koliko si sposoban da shvatiš ovaj detalj: upoznati sebe je namera čarobnjaka. Niko to ne može nameravati umesto tebe!"

Sadržaj

3. Biljke moći

Čovek sedi na klupi, gotovo sakriven iza novina koje drži. Primetio sam ga, ali na nekakav podsvesni način, dvadesetak koraka pre nego što sam došao do njega, nešto me je uzdrimalo. Osvrnuo sam se; čovek je gledao u mene smešeći se. Bio je to Karlos.

Pogledao me je značajno i naglasio da susret ovakve prirode treba biti privaćen kao znak.

"Sada sam ti potpuno na raspolaganju", uzviknuo je. "Pitaj!"

Shvatio sam svoju šansu. U mnogim razgovorima, Karlos je imao isključiv stav da halucinogene biljke nisu poželjne za one koji traže znanje. Međutim, u svojim prvim knjigama on je pisao upravo suprotno i čak je dao važne postupke za njihovu upotrebu, predstavljajući sebe kao primer uticaja moći tih biljaka.

Ovo je bila stvar koja me je veoma zainteresovala jer nikada nisam u svom vlastitom telu iskusio neverovatne načine opažanja koje je on opisao te sam osećao veliku radoznalost. Dakle, koristeći njegovo dobro raspoloženje, zamolio sam ga da razjasni ovu kontradikciju.

Kada je čuo moje pitanje, njegov entuzijazam se ohladio. Izgleda da ga je ta tema duboko pogodila. Posle nekoliko sekundi razmišljanja, reko mi je da je znak duha odredio promenu njegove perspektive.

"1971. godine, posle objavljivanja moje druge knjige, doživeo sam neprijatnu posetu. Službenici vlade Sjedinjenih Država su došli na jednu od mojih prezentacija i obavestili me da sam postao idol mladih narkomana i da će me prognati iz zemlje ako ne izmenim svoje stavove."

"U početku, nisam video razloga da se zabrinem povodom tih pretnji. Ali kasnije sam malo ispitao stvari, i situacija me je pogodila. Mnogi studenti su prihvatili don Huanovo učenje kao akademsku dozvolu da se bude drogiran. Moje ime je svuda spominjano kao autoritet za droge. Ali, ja nisam želeo da budem pokrovitelj bilo čega!"

“Izneo sam svoj problem don Huanu, koji se nasmejao celoj stvari i rekao mi da osnovni princip prikradača (tragača) nije ugađanje bilo kome, a svakako ne ljudima mnogo jačim od nas. ‘Ti si zaglavio u trci konja i moraš da se izvučeš iz toga. Predlažem ti da se brineš za svoju nauku; a sve ostalo, kakve veze ima s tim?’ Taj savet me je doveo do odluke da mnogo pažljivije iznosim stavove u svojim sledećim knjigama.”

“Lično, nisam prihvatao ili odbacivao bilo šta jer nisam onaj koji treba da sudi o toj stvari i, takođe, moja predavanja su bila proizvod takvog pristupa. Kako god bilo, ne mogu da podržim masovnu upotrebu biljki zato što moje knjige čitaju razne vrste ljudi i svako ih tumači na svoj način.”

“Bez stručnog nadzora, moćne biljke mogu izazvati štetne posledice jer pomeraju skupnu tačku naglo i iskrivljeno i na duže staze utiču na zdravlje i dobrobit a ponekad mogu i da oduzmu život njihovom korisniku. Jednom prilikom su me upozorili da me otac izvesnog studenta traži sa pištoljem kako bi me ubio jer me okrivljuje za smrt svog sina koja je nastupila posle njegovog eksperimentisanja sa drogama.”

“To je veoma osetljiva stvar, sve to što ima veze sa moćnim biljkama. Ako želite da ih razumete, morate napustiti tradicionalno gledište koje skoro svi imaju o čarobnjacima. Istinski toltečki ratnici nisu fanatični u vezi droge ili bilo čega drugog, njihovo ponašanje je rukovođeno isključivo besprekornošću.”

“Već sam ti objasnio da je don Huan koristio biljke samo na početku mog naukovanja i to samo zato što sam bio neuobičajeno vezan za svoje navike. Što sam bio tvrdoglaviji, on mi je davao više biljki. Na taj način je mogao da bar minimalno olabavi moju skupnu tačku kako bih mogao da dostignem osnove njegovog učenja. Ipak, uprkos njegovom pažljivom vođstvu, to me je skupo koštalo i to je jedan od glavnih razloga što je moje zdravlje i danas veoma pogoršano.”

“Moćne biljke imaju granicu koju čarobnjak vrlo brzo otkrije. One su početni pokretač ali, one ne mogu postati osnova za dalji rad jer nemaju kapacitet koji bi nas doveo do potpunih svetova a to je ono za čime vidovnjak traga.”
“Misliš da pomeranje koje one izazivaju kod skupne tačke nije baš previše dobro?”

“Baš suprotno, one stvaraju dubok i nepredvidiv rascep. Pravi čarobnjak može da rukuje s time ali ne i učenik. Ako ih koristi kako bi srušio svoja opazajna ograničenja, početnik će pasti u iskušenje da svrsta sve to u šta se osvedočio u halucinacije; na kraju krajeva, sve to izazivaju biljke! Sa takvim pristupom, on nikada neće dostići nivo akcije koji je neophodan kako bi učvrstio svoju skupnu tačku na novom položaju. Biljke vas brzo i lako odvede u drugi svet, ali vam ne omogućavaju da ga ispitajte; to je njihovo ograničenje.”

“Najbolji način da razvijemo svoju percepciju je pomoću sanjanja. Tehnika sanjanja je najjednostavnija ali je manje rizična, puno obuhvatnija i, iznad svega, mnogo prirodnija.”

“Učenikov cilj je da preuzme kontrolu nad svojom skupnom tačkom. Kada postane sposoban da je izmesti, tada on treba da ponavlja to kretanje bez

spoljne pomoći, koristeći snagu discipline i besprekornosti. Tada se može reći da je ratnik otkrio u čemu je 'štos'."

Zamka učvršćivanja

U jednom od svojih predavanja, Karlos je objasnio da ništa nije tako slabašno kao što je to učvršćenost skupne tačke. Tvrдио je kako je veština usklađivanja toliko posebna da mi provedemo dvadeset godina vežbanja kako bi smo je savladali. One koji su je savladali nazivamo 'odraslim' a one koje to nisu 'poremećenima'.

"Međutim, nema ničega lakšeg od prelaska u nove svetove. Da bi to učinili, potrebno je da se jednostavno vratimo samima sebi."

"Objasnio je da učvršćivanje skupne tačke troši ogromne količine energije i stvara nepromenljivu viziju sveta. Energija koja se koristi na takav način je raspršena kroz svu našu svetlost i žestoko se kovitla duž tih ograničenja oblikujući čvrstu masu koja stvara odraz ega. Pod takvim uslovima, promeniti tu usredsređenost postaje iscrpljujući zadatak.

"Kako bi slomili tu zamku usredsređivanja, potrebno je da upotrebimo sve mogućnosti. U većini slučajeva, jedino spoljni podsticaj može izazvati pomeranje skupne tačke kod neke osobe. Ako smo veoma, veoma srećni, mi ćemo primiti taj podsticaj putem udara naguala."

"Kada je početno pomeranje (skupne tačke, prim.prev) postignuto, ratnik mora da se bori za kontrolu nad svojom pažnjom uvežbavajući nameru i praktikujući sanjanje. Sanjanje je spasonosni izlaz za ljudsku rasu i ono je jedina stvar koja našem postojanju može dati odgovarajuću dimenziju.

Sanjanje i budnost

Karlos je posedovao veliku sposobnost da usmeri razgovore na praktičnu stranu stvari. Uprkos izvanrednoj oštrini njegovog uma, on nije voleo da razgovor dostigne nivo čistih nagađanja. Često sam posmatrao kako on na genijalan i pouzdan način rasčlanjuje tvrdnje najoštrijih sagovornika, suočavajući ih sa pitanjem praktičnih rezultata.

U mom slučaju, njegov način da utiša moj napad racionalnosti se zasnivao na svođenju svega na sadašnju situaciju i na nešto što, prema njemu, nije previše teško: kontrola snova.

Međutim, sanjanje je za mene bilo najteži vid njegovog učenja. Pre svega, zato što nisam mogao napraviti razliku između "sanjanja" i običnih snova, što su dve potpuno suprotne stvari za čarobnjaka. A sa druge strane, radi toga što je ideja usmeravanja moje pažnje na spavanje umesto na budnost bila u suprotnosti sa svime što sam naučio u svojoj potrazi za mudrošću. Te dve stvari su ubrzo dovele do toga da izbegavam sanjanje, nikako ne uspevajući da ga prihvatim kao jednu autentičnu i dostupnu mogućnost. Kada god sam ga slušao kako govori o njemu, bio sam ispunjen strepnjom. To sam opravdavao govoreći sebi da jedna toliko iracionalna stvar čak nije ni vredna bolnih napora ispitivanja.

Jednog popodneva upitao me je kako napreduje moje vežbanje. Priznao sam kako su me moje predrasude sprečile da se ozbiljno rešim tako da nije iznendujuće što nisam postigao ikakav pozitivan rezultat.

Rekao je: "Možda jednostavno nisi imao sreće. Moj učitelj je govorio da svako ljudsko biće dobija svoje osnovne sklonosti na rođenju. Ne može svako biti dobar sanjač, neki otkriju da im je prikradanje (traganje) lakše. Važno je da si uporan."

Ali njegove reči me nisu ohrabrile. Počeo sam da mu objašnjavam kako je moje neverovanje izgleda posledica nekakve mentalne blokade, usađene u mom najranijem detinjstvu.

Nije mi dopustio da završim. Čineći impresivan pokret svojim rukama, odgovorio je:"

"Ne trudiš se dovoljno. Ako obećaš sebi da nećeš jesti ili govoriti sve dok ne dospeš u sanjanje, videćeš šta će se desiti! Nešto u tvojoj unutrašnjosti će omekšati, unutrašnji dijalog će se povući i ... bum!"

"Imaj na umu da za tebe sanjanje nije samo jedna mogućnost, ono je nešto osnovno. Ako ga ne postigneš, nećeš moći da nastaviš na putu."

"Uzbunjen njegovim rečima, upitao sam: "Ali, šta moram učiniti kako bih to postigao?"

"Moraš želeći da to učiniš!" odgovorio je. "To je tako jednostavno. Ti preuveličavaš težinu ove prakse. Sanjanje je dostupno svakome, zato što da bi se započelo, ono jednostavno zahteva minimalno razmišljanje, tek onoliko koliko je potrebno da se nauči kucanje na tastaturi ili vožnja automobila." Rekao sam kako mi je veoma teško da shvatim kako nas baratanje snovima može dovesti do unutrašnje budnosti.

Primetio je: "Ti si zbunjen rečima. Kada čarobnjaci govore o sanjanju i budnosti, te reči nemaju ničeg sa fizičkim stanjima koje ti poznaješ. Nemam drugog izbora nego da se koristim tvojim jezikom jer me u suprotnom ne bi uopšte razumeo. Ali ako ne učiniš on što je potrebno i staviš na stranu svakodnevna mišljenja pokušavajući da prodreš do značenja onoga što ti govorim, nećeš se nikada izvući iz tog stanja sumnjičavosti."

"Jedino mogu da ti garantujem da, kada jednom budeš odbacio lenjost koja te sprečava da se suočiš sa izazovom i navališ direktno i bez oklevanja na sanjanje, tvoja mentalna zbrka će se raščistiti sama od sebe."

Izvinio sam se zbog svoje tvrdoglavosti i zamolio ga da još jednom razjasni značenje sanjanja.

Umesto ulaženja u teoretsko objašnjenje, što sam ja želeo, Karlos mi je dao jedan primer.

"Zamisli zatucanog vernika, jednog od onih koji ništa ne može činiti ako nije blagovremeno zatražio dozvolu od svog boga. Onog trenutka kada zaspi, šta se događa sa njegovim ubeđenjima, kuda ona odlaze?"

Nisam znao šta da odgovorim.

Nastavio je: "Ona su ugašena poput plamena sveće na vetru. Kada sanjaš, ti si vlasnik samog sebe. Tvoje vizije su izolovani mehuri, nepovezani jedni s drugima i bez sećanja samog sebe. Naravno, sila navike će te uglavnom odvesti do snova gde ti jesi ti, ali u njima možeš biti junak ili kukavica, mlad ili star, muškarac ili žena. U stvari, ti si samo jedna skupna tačka koja se pomera nasumice, nema tu ničeg ličnog."

"Za običnog čoveka, razlika između budnosti i sanjanja je da u prvom slučaju njegova pažnja teče u kontinuitetu a u drugom teče na haotičan način; ali u oba iskustva stepen učešća volje je minimalan. Osoba će se probuditi na mestu gde po običaju poput košulje ostavlja svoju personalnost i otići će da ispunjava svoje rutinske zadatke. Kada opet zaspi, postaje iznova isključena jer ne zna da može činiti nešto drugo."

"Svakodnevnne budne ludosti nam ne ostavljaju prostora da se zaustavimo i zapitamo da li je ovaj svet koji trenutno opažamo stvaran kao što izgleda. Ista stvar se mora reći za bilo koji običan san; dok traje, mi ga prihvatamo kao nesumnjivu činjenicu, nikad ga ne preispitujemo; ili da kažemo mnogo praktičnijim rečima, dok smo u snu mi nikad ne nameravamo da se setimo nekih naredbi ili dogovora koje smo sačinili u budnom stanju."

"Ali, postoji drugačiji način upravljanja pažnjom, i njihovi rezultati nikako ne mogu biti nazvani 'snovi' ili 'budnost', zato što on započinje sa promišljenom upotrebom namere. Ono što se događa je da mi preuzimao komandu nad svojom svesnošću i sasvim je isto da li spavamo ili smo budni, zato što je to nešto što prevazilazi oba ova stanja. To je istinsko buđenje, preuzeti komandu nad našom pažnjom!"

"Toltečko učenje pridaje naročitu pažnju sanjanju. Nije važno kako je ono opisano, rezultat je da perceptivni kaos običnih snova biva izmenjen u koristan prostor u kome možemo inteligentno da delujemo."

"Koristan prostor?"

"Baš tako. Sanjač može da se seti sebe pod bilo kojim okolnostima. On uvek ima propusnicu u ruci, pakt koji je načinio sa svojom voljom koja mu omogućava da se uskladi sa namerom ratnika u deliću sekunde. On može da ojača viziju svog sna, kakva god bila, i da joj se vraća onoliko puta koliko želi kako bi je istražio i ispitao. Još bolje, unutar te vizije on može susresti druge ratnike; to je ono što čarobnjaci nazivaju 'prikradanje u sanjanju'."

"Ovaj postupak nam omogućava da nameravamo ciljeve i bavimo se akcijama, baš kao što činimo u svetu svakodnevice. Možemo rešavati probleme i učiti stvari. A ono što naučimo je skladno i funkcionalno. Možda ne možemo objasniti kako smo primili to znanje, ali ga nećemo zaboraviti." Upitao sam ga o kojoj vrsti znanja govori.

Odgovorio je:

"Život se uči tako što se proživljava. Isto se dešava u snovima, međutim mi tada učimo kako da sanjamo. Ali te stvari mogu usput da dovedu do drugih mogućnosti. Na primer, don Huan je imao običaj da koristi svoje sanjajuće telo u potrazi za skrivenim dragocenostima, stvarima zakopanim za vreme rata. Rezultati tih operacija su uloženi u razne poslove kao što su nafta, plantaže duvana..."

Moje lice mora da je pokazivalo mešavinu čuđenja i neverice koje sam osećao, jer je on uzviknuo:

“To nije tako neobično! Svi mi možemo izvesti slične podvige; čak nije teško ni razumeti kako se to dešava! Zamisli da te neko podučava novom jeziku dok spavaš; rezultat je da si naučio taj jezik i možeš ga se setiti kada se probudiš. Na isti način, ako se u tom stanju osvedočiš u nešto, poput izgubljenih predmeta ili događaja koji su se dogodili na nekom drugom mestu, onda možeš kasnije da odeš i uveriš se u to. Ako su stvari baš onakve kako si ih video u snu, onda je to bilo sanjanje.”

“Učenje u snovima je sredstvo koje najviše koriste čarobnjaci. Naučio sam mnogo o biljkama na taj način i još uvek se svega sećam.”

“Ne potcenjuj svoje sposobnosti. Sve što je duh usadio u nas ima uzvišeno značenje. To znači da su snovi tu kako bi bili upotrebljeni; ako nisu, onda nemaju vrednost. Postupci koje sam ti opisao nisu nagađanja; ja sam ih lično proverio. Umetnost sanjanja je poruka ljudima, ali niko na to ne obraća bilo kakvu pažnju!”

Kada sam čuo tužni ton njegovog zadnjeg tvrđenja, doživeo sam iznenadni udar nepodnošljive zastrašenosti svojih uobrazilja. Godinama i godinama, bez prestanka, on nas je ohrabrivao da proširimo svoje vidike, ne zbog bilo kakvih sebičnim razloga, već iz čistog zadovoljstva sa kojim nam je prenosio svoje nadmoćno stanje svesnosti. A ja sam eto tu, valjajući se u svojim verovanjima “iz druge ruke” i uobičajenim sumnjama!

Želeo sam da budem na njegovoj strani sveta. Ustao sam sa klupe sa namerom da se s njim rukujem kako bi mu iskazao zahvalnost i hteo sam da mu nešto obećam, ali me je on zaustavio.

“Bolje ne govori ništa, ne gubi vreme! Možda tvoja sudbina nije da budeš blistavi leteći ratnik, ali nemaš nikakvih opravdanja. Kao i svi drugi, i ti si sjajno opremljen za sanjanje. Ako ga ne primenjuješ, to je zato što to ne želiš.”

Vrata Percepcije

U drugom razgovoru, objasnio je da je svako stanje svesnosti koje uključuje neuobičajeni položaj skupne tačke, praktično gledano - san. Rekao je da je prednost snova nad svakodnevnim stanjima pažnje u tome što nam oni omogućavaju da pokrijemo širi čulni spektar i što možemo bolje sklopiti informacije koje primamo. Drugim rečima, mi tada učimo kako da živimo sa većim intezitetom. Rezultat je puno veća jasnoća u našim opažajnim procesima.

“Povrh svega”, rekao je, “sanjanje nam daje pristup kritičnim događajima naše prošlosti, kao što su naše rođenje i rano detinjstvo i ono rasvetljava traumatične situacije i drugačija stanja svesti iz naše prošlosti. Čarobnjak ne može da zanemari svoja najbolnija iskustva!”

Završavajući svoju lekciju dao je definiciju koju smatram veoma važnom zato što ona dodiruje nešto što doživljavam kao osetljivu temu. Rekao je: “Sanjanje nije nešto nemoguće, ono je samo vrsta duboke meditacije.”

Godinama sam izvodio izvesne duhovne vežbe nazvane 'meditacija'. Te prakse su bile sasvim drugačije od onoga što je Karlos predlagao, kako u vezi forme tako i u vezi rezultata. Čim sam došao u priliku, zamolio sam ga da pojasni razlike između koncepta sanjanja i meditacije.

Odgovorio je: "Tvoje pitanje je teško, jer ne postoji način da se meditira bez sanjanja, oba izraza opisuju istu pojavu."

"Zašto onda moja vežbanja nisu proizvela ni jednu od stvari o kojima pričaš?"

"Bolje da to sam sebi odgovoriš. Po mom mišljenju, ono što si ti do sada vežbao nije bila meditacija već neka vrsta autosugestije. Obično ljudi pobrkaju te dve stvari koje za čarobnjake nisu iste."

"Smirivanje uma nije meditacija već dremanje. S druge strane, sanjanje je nešto živahno; ono je posledica procesa posvećene koncentracije, koja za sobom povlači istinsku bitku protiv našeg pomanjkanja pažnje. Ako je jedini rezultat zatupljivanje čula, praktičari sebe ne mogu nazvati 'ratnicima'."

"Sanjač može biti otelotvorenje divljačnosti ili izgledati duboko smireno, ali ništa od toga nema bilo kakvu stvarnu važnost, zato što on sebe ne poistovećuje sa svojim mentalnim stanjima. On zna da je svaki određeni utisak ništa drugo do fiksacija skupne tačke."

"Sanjanje se dešava kada postignemo izvesnu ravnotežu u našem svakodnevnom životu, i samo posle utišavanja unutrašnjeg dijaloga. Izraz 'sanjanje' nije baš najprikladniji za opisivanje vežbe svesnosti koja nema ničeg zajedničkog sa sadržajem uma. Koristim ga poštujući tradiciju moje loze (čarobnjaka, prim.prev.) ali drevni vidovnjaci su to drugačije nazivali."

"Iskusni čarobnjaci sanjaju, započevši iz stanja budnosti sa istom lakoćom kao i iz spavanja, jer po njima se ne radi o tome da se zatvore oči i da se zaspri već o tome da se osvedoče u druge svetove koji se nalaze tamo negde."

"Sa aspekta volje, ono što kod čarobnjaka čini razliku između sna i dnevne budnosti je da se energija pokorava drugačijim pravilima i on može da postigne neverovatne podvige kao što je prolazak kroz zid ili putovanje do kraja univerzuma u treptaju oka. Takva iskustva su potpuna i akumulativna i samo neko ko ih nije lično doživeo može naginjati logičkim kategorijama kako bi ih objasnio."

"Ali te vrsta pojava, koliko god da su vredne, nisu cilj sanjanja. Sanjati je za tebe od suštinske važnosti zato što se pristup u nagual dešava skoro isključivo u tom stanju."

Zapitao sam ga zašto je to tako.

Odgovorio je:

"Razlog je očigledan. Ljudi koji imaju prirodnu sklonost da sanjaju i poseduju višak energije, sposobni su da pronađu ostale mnogo naprednije sanjače, bilo slučajno ili zato što ih namerno traže. Uglavnom, ti saputnici prihvataju da preuzmu na sebe dužnost podučavanja pomažući im da mnogo dublje uđu u

tu veštinu. Kada učenik počne da blista on će neizbežno privući pažnju naguala.”

“Naguali su poput orlova, stalno vrebaju. (engl. Stalking – vrebati, prikradati se, šunjati se. U većini prevoda kastanedinih knjiga ova reč je usled nepoznavanja suštine njegovog učenja nepravilno prevedena kao “traganje”, prim.prev.) Čim primete porast svesnosti, oni se obrušavaju zato što je dobrovoljni sanjač retkost. Učitelju je mnogo lakše da podstakne trud koji je već otpočeo, nego da ga stvori ni iz čega.”

Karlos mi je rekao da je putem sanjanja ostvario kontakt sa mnogim ratnicima iz različitih krajeva sveta.

Rekao je da je drugi razlog zašto je sanjanje prolaz do znanja taj da nam njegovo praktikovanje omogućava da razrešimo hiljade problema proizašlih iz učenja, poput nedostatka jasnoće i pažnje kod početnika, njegovog nepoverenja prema aktivnostima svog učitelja i suštinske opasnosti pojedinih tehnika.

“Ova umetnost ublažava opsedajuću prirodu orlovih zračenja, koja inače može da razori psihološku ravnotežu i volju učenika.”

“Onda”, upitao sam ga, “šta možemo učiniti mi koji ne sanjamo kako bi stekli pristup u to učenje?”

Izgledalo je da mu moje pitanje dosađuje. Odbrusio je:

“Imaš pogrešan fokus! Pravo pitanje treba da bude: Šta trebam učiniti da bih sanjao?”

“Ratnik ne može da hoda unaokolo po svetu ostavljajući nedovršene stvari na svakom koraku. Ako zaista ne možeš prihvatiti snove kao deo svog života; ako ne možeš da ih sebi predočiš onakvima kakvi jesu – kao puteve do moći, ako čak ni ne razumeš šta su oni i kojoj svrsi služe; dobro, onda imaš puno posla pred sobom.”

Sanjajući Dvojniki

“U dohvat našeg delokruga opažanja, postoji sila odvojena od onog što nazivamo ‘sobom’, koja se može otkriti preko sanjanja. Ta sila može postati svesna sebe, apsorbovati principe naše ličnosti i delovati samostalno. Osećaj koji se javlja kada imamo posla sa njom se ne može opisati, zato što je to jedno neorgansko biće.

“Neorgansko?”

“Naravno! Mi nazivamo našu svakodnevnu pažnju ‘organskom’ jer zavisi od tela sačinjenog od organa, zar ne?”

Složio sam se.

“Dakle, kako bi onda nazvao telo pomoću koga opažaš i deluješ dok sanjaš?”
“Ja bih rekao da je to jedna utvara”, obazrivo sam odgovorio.

“Slažem se! To je neorgansko biće; ono ima pojavnost ali nema masu. Za tebe je to samo mentalna projekcija. Međutim sa tačke gledišta tog bića, naše fizičko telo je ono koje živi u imaginarnom svetu. Kada bi imao energiju i neophodnu koncentraciju da postaneš svestan svog drugog ja i da zapitaš to biće šta misli o tvom svakodnevnom svetu, ono bi ti odgovorilo da ga ono smatra sasvim nestvarnim, skoro mitološkim. I znaš šta? Ono bi bilo u pravu!”

“Naše sanjajuće telo ima mnoge upotrebe. Ono može da trenutno otputuje na bilo koje mesto koje želiš i da otkriva stvari. Ono se čak može materijalizovati, stvarajući vidljivog dvojnika, nešto što drugi ljudi mogu videti bilo da spavaju ili su budni. Međutim on nastavlja da bude potpuno priviđenje, on nema nikakve telesne funkcije. Ljudska bića ga vide kao osobu, ali životinje ga vide drugačije.”

Prekinuo sam ga:

“Kako si saznao sve to?”

“To je vrlo jednostavno! Stalno se uveravam u to, zato što moj sanjajući dvojnik ima svu moju pažnju. Kada želim da saznam nešto o njemu ili o svetu u kome se kreće, upitam ga i on mi govori. Ti to takođe možeš da učiniš; to nije tako teško. Možeš da se povežeš sa svojom energijom već ove noći, odmah čim utoneš u san.”

“Kako?”

“Postoji puno načina. Na primer, potraži ogledalo u svojim snovima, stani pred njega i pogledaj sebe u oči, videćeš kakvo te iznenađenje očekuje!”

Čitao sam nešto o dvojniku u njegovim knjigama ali su me moje predrasude sprečile da pristupim toj stvari sa otvorenim umom i u mom umu je postojala velika zbunjenost u vezi konceptata kao što su “svetlosno jaje” ili energetsko polje koje okružuje živa bića, “energetsko telo” i “sanjajući dvojnik.” Upitao sam ga da li su to iste stvari ili postoji neka razlika među njima.

Bio je iznenađen mojim pitanjem.

“Ali, zar nisi ništa shvatio? Mi govorimo o svesnosti, ne o fizičkim objektima. Ti entiteti, čak i opažajna jedinica koju nazivamo fizičko telo, su opisi iste stvari, zato što vas nema dvoje. Ti si ti! Ti nemaš energetsko telo, ti si energija, ti si jedna skupna tačka koja sastavlja zračenja; i ti si samo jedan! Možeš imati razne snove i imati drugačiju pojavnost u svakom od njih, bilo ljudsku, životinjsku ili neorgansku i čak možeš sanjati da si ti nekoliko ljudi u isto vreme, ali ne možeš podeliti svoje svesno biće.”

Rekao mi je da je mešanje opisa naših različitih nosilaca svesnosti sa našim osećanjem bića uobičajeno, naročito kod osoba koje imaju glomazan i intelektualni unutrašnji dijalog.

“Jednom sam otišao da vidim nekog istočnjačkog učitelja i naš razgovor je došao do sanjanja. Čovek je sebe nazvao ekspertom, pohvalio mi se: ‘Ja imam sedam sanjajućih tela!’ Savladan ovim otkrićem, nisam znao šta da odgovorim i priznao sam: ‘Don Huan me je naučio samo jednome.’ ”

Kada je to izgovorio, Karlos je oborio glavu, kao da je veoma postuđen, ali je skrivao podsmešljivo kikotanje.

Upitao sam:

“Znači, kada pričaš o sanjajućem dvojniku i o energetskom telu, ti govoriš o istoj stvari?”

“Praktično. Prva od tih stvari može biti dostignuta pomoću sanjanja a druga posredstvom prikradanja. Ili predstavljeno na drugi način, energetsko telo je sanjajući dvojnik kojeg sanjač voljno kontroliše, ali oba su jedna te ista stvar. Razlika je u načinu na koji je neko došao do toga.”

“Drevni čarobnjaci su oblikovali svog sanjajućeg dvojnika snagom svoje volje i pokušavali da reprodukuju svoje fizičko telo do najsitnijeg detalja. Nazvati to ‘dvojnikom’ proizilazi iz te tradicije. Ta ideja ima praktičnog smisla pošto smo svi toliko skloni da vidimo sebe na definisan način, i isključivo na taj način. Na početku, sanjaču je veoma ugodno da definiše sebe u fizičkim kategorijama. Ali novi vidovnjaci kažu da je dovođenje te namere do svog krajnjeg ishoda beskorisno traćenje, zato što nas to prisiljava da posvetimo ogromnu količinu pažnje detaljima koji nikada neće imati ikakvu praktičnu upotrebu. Oni su naučili da sebe vide kao onakve kakvi zaista jesu, kao svetlosne mehurove.

Pitao sam ga da li u klasičnom nagualizmu ljudi koji su živeli pre dolaska španaca, čarobnjačka sposobnost da postanu životinje počiva na naporu da vide sebe sa životinjskim telima.

Pogledao me je kao da kaže: “To je elementarna stvar!”

“Sanjanje je promišljena upotreba energetskog tela. Energija je savitljiva i ako vršiš stalni pritisak na nju, moguće je da ona preuzme oblik koji želiš. Dvojnik je nagual, ‘drugi’, obeležje nagualizma. Kada ga kontrolišeš, na putu si da postaneš šta god želiš, od slobodnog bića do zveri.”

“Naravno, postići nešto tako posebno kao što je postati životinja ne može biti jednostavna improvizacija, postoje procedure. Dvojnikom se rukuje pomoću učvršćivanja skupne tačke na novoj poziciji. Takva fiksacija ima opsesivnu prirodu i može biti izazvana čarobnjačkim metodama. Na primer, ako čezneš da budeš soko i to pokušaš bez kolebanja, završićeš tako što ćeš postati jedan od njih! Svako od nas može da dostigne ono za čim traga. To je trik naguala, da upravlja svojim opsesijama.”

“Međutim, treba da znaš da osobe koje se usredsređuju na ciljeve koji nisu striktno povezani sa ciljevima slobode i trezvenosti, postaju blokirane što može da ih dovede do ludila ili do najglupljih trivijalnosti. Zaista, to je ono što svi radimo: Odabrali smo da budemo ljudi i mi to jesmo! Svaka opsesija kojom se ne upravlja ispravno predstavlja ropstvo.”

“Problem kod mnogih naguala savremenog Meksika je da su zaboravili apstraktne mogućnosti. Oni su čarobnjaci koji više vole da se prave važni poput ćurana, i ne žele da izađu iz toga. Čak šta više, mnogi nemaju nikakvu predstavu da mogu raditi nešto više sa svojom energijom nego što je pravljenje žestokih senzacija i zastrašivanje drugih.”

“To propadanje učenja je ono što je pokrenulo vidovnjake don Huanove loze da teže ka slobodi na najbezličniji mogući način, odričući se svih kapricioznih položaja skupne tačke koje su nasledili od svojih prethodnika. Cilj slobode je veoma čist i potiskuje sve ostale. Stremeći ka njemu, novi vidovnjaci su povratili vrline nagualizma.”

Upitao sam ga u vezi ogromnog napora koji je nesumnjivo potreban kako bi se dvojnik pripremio za situaciju sanjanja.

Odgovorio je:

“Za većinu čarobnjaka, taj napor je druga mogućnost, vrata u drugo područje svesnosti koje će im u određenom trenutku omogućiti da nameravaju konačni iskorak u treću pažnju. Omogućujući samostalnost i svrhu svom dvojniku, oni se pripremaju da sačuvaju svoju svest posle smrti. Kada je to telo dovršeno i kad dođe trenutak, njihova svesnost napušta ljudsku čahuru, fizičko telo kolabira i umire ali osećaj postojanja se nastavlja.”

Sadržaj

4. Učenje Umetnosti Prikradanja

Malo po malo, Karlosove priče su imale efekat na mene. Jednog dana, seo sam da ozbiljno proučim količinu truda koji sam uložio kako bih hranio svoju samovažnost. Ne u grubim i uobičajenim oblicima u kojima se ona obično ispoljava, kao što su samoispunjenost ili kukanje za pažnjom, već u njenim prefinjenijim aspektima, povezanim sa osnovnim idejama koje sam imao o svetu.

Ta razmatranja mi nisu donela nikakvu sigurnost. Nasuprot tome, počeo sam da primećujem koliko je ogroman ideološki okvir u kome živim i kome se uvek drhteći vraćam. Kada sam to rekao Karlosu, on je to video kao nešto sasvim normalno.

“Ti učiš kako da se prikradaš samom sebi,” rekao mi je. “To je nešto što trebaš da obaviš kako bi naučio da koristiš razum.”

Već sam čitao o umetnosti prikradanja, lovačkoj strategiji koja počiva na korišćenju lova na sopstvene navike i rutine kako bi smo ih šćepali. Možemo primeniti ovu strategiju na običan život, na primer, na posao. Ali mi ih takođe možemo usmeriti protiv svojih unutrašnjih demona, poput sumnjičavosti, lenjosti i popuštanja samom sebi.

Koristeći povoljnu priliku – imali smo nešto slobodnog vremena pre početka njegovog predavanja – zamolio sam ga da mi kaže nešto više o tome. Ali, na moje potpuno iznenađenje, rekao mi je da to ne može učiniti dokle god se ne uključim u učenje do tačke smrti.

“Zašto?”

“Zato što češ biti oduvan okrećući se protiv mene. Učiti o sanjanju ne pogađa nikoga. Najgore što možeš učiniti je da ne poveruješ kako je takva stvar moguća. S druge strane, prikradanje, na način kako ga čarobnjaci izvršavaju, veoma je agresivno prema razumu. Mnogi ratnici izbegavaju da govore o

njemu, jer nemaju stomak za to. U početnoj fazi, učenik je pod unakrsnom vatrom i veoma je nezadovoljan, nesposoban da se odvoji od svog ega.”

“Poput novčića, prikradanje ima dva lica. S jedne strane, to je najlakša stvar na svetu; s druge, to je veoma teška tehnika, ne radi toga što je komplikovana već zato što ona barata sa aspektima nas samih s kojima ljudi obično ne žele da se bave.”

“Pikradanje izaziva mala ali veoma stabilna pomeranja skupne tačke; nije poput sanjanja, koje te duboko pomera, već te odbacuje kao gumenu lopticu i odmah te vraća gde si bio. Kad pogledaš oko sebe, sve vidiš na isti način kao i uvek, tako da ćeš nastaviti da koristiš svoj svakodnevni pristup stvarima. Ako si u toj situaciji prinuđen od svog učitelja da učiniš neku promenu, kladim se da ćeš otići ljutito ili povređenog ponosa i prekinuti učenje.”

Upitao sam ga kako onda čarobnjaci uče ovu veštinu.

Odgovorio je da se po tradiciji ona uči u stanju povišene svesti sve do samog kraja.

“To nije nešto o čemu se otvoreno govori, mora da se čita između redova. Ovaj deo znanja pripada učenjima za levu stranu. Potrebno je mnogo godina da bi se prisetilo šta sve to beše i još više da bi se postalo sposobnim da se to primeni.”

“Na nivou na kome si sada, jedina stvar koja ti omogućava da rukuješ prikradanjem je da mu pristupiš sanjačkim metodama. Ako bilo kada osetiš da sam dodirnuo teme koje su previše lične, ili imaš napad sumnjičavosti, pogledaj u svoje ruke ili upotrebi bilo koji drugi podsetnik koji si izabrao. Sanjajuća pažnja će ti pomoći da slomiš svoju fiksaciju.”

Znak Naguala

Uprkos njegovoj rezervisanosti, jednom drugom prilikom je Karlos sam od sebe prihvatio da odgovori na moja pitanja u vezi teme prikradanja, sve dok se god budemo držali teoretskih razmatranja.

Koristeći njegovu dobru volju, zamolio sam ga da objasni praktičnu upotrebu umetnosti prikradanja.

Objasnio je:

“Pikradanje je centralna aktivnost za energetskog putnika. Osim što može biti primenjeno na naše odnose sa drugim ljudima sa zadržavajućim rezultatima, ono je uglavnom zamišljeno da uskladi praktičara. Manipulisanje i kontrolisanje drugih je naporan zadatak, ali neuporedivo je teže kontrolisati sebe. Zbog tog razloga, traganje je tehnika koja se tiče naguala.”

“Traganje može biti definisano kao sposobnost da se skupna tačka učvrsti na novoj poziciji.”

“Ratnik koji se prikrada je lovac. Ali, nasuprot običnom lovcu koji je svoj um usmerio na materijalne interese, ratnik goni veći plen: svoju samovažnost. To ga priprema da se suoči sa izazovom postupanja sa ljudima koji ga okružuju

– nečim što sanjanje samo za sebe ne može da razreši. Čarobnjaci koji ne nauče kako da se prikradaju se pretvaraju u mračne ljude.”

“Zašto?”

“Zato što oni nemaju strpljenja da tolerišu ljudsku glupost.”

“Prikradanje je za nas prirodno, u skladu je sa osobenostima našeg životinjskog nasleđa: kako bi preživeli, svi mi razvijamo navike ponašanja koje oblikuju našu energiju i pomažu nam da se prilagodimo. Proučavajući te rutine, pažljivi posmatrač može tačno da predvidi ponašanje životinje ili ljudskog bića u svakom datom trenutku.”

“Ratnik zna da je svaka navika jedna zavisnost. Može te vezati za upotrebu droga ili odlazak u crkvu svake nedelje; razlike su u formi a ne u suštini. Na isti način, kada upotrebljavamo razmišljanje kako je svet razumljiv ili da su stvari u koje verujemo jedina stvarnost, mi smo žrtve navike koja zamagljuje naša čula, i čini da vidimo samo ono što nam je poznato.”

“Rutine su šabloni ponašanja, koje mi mehanički sledimo čak i kada više nemaju nikakvog smisla. Da bi postao prikradač (stalker), moraš sebe osloboditi od tih imperativa preživljavanja.”

“Zato što ima vlast nad svojim odlukama, ratnik prikradač je osoba koja je izbacila iz svog života svaki trag zavisnosti. Njemu je potrebno samo da povрати svoj energetski integritet kako bi postao slobodan. I pošto ima slobodu izbora, on može biti uključen u proračunate oblike ponašanja, bilo da saraduje s ljudima ili sa ostalim svesnim bićima.”

“Rezultat ovog manevra nije rutinsko učestvovanje već prikradanje, zato što što se ono zasniva na proučavanju ponašanja drugih.”

“Kakav je smisao svega toga?”

Odgovorio je:

“Sa tvoje tačke gledišta, nikakav. Sloboda ne zavisi od razloga. Međutim, celo tvoje biće se potrese kada prekineš rutine, zato što to razotkriva mit o besmrtnosti.”

Ukazujući na ljude koji se vraćaju sa posla, rekao mi je:

“Šta veruješ da su išli da rade? Ti ljudi su išli da žive svoj poslednji dan! Tužna stvar je što verovatno samo nekolicina od njih to zna. Svaki dan je jedinstven i svet nije onakav kako su nam svi govorili. Poništiti silu navike je odluka koju donosite jednom za svagda. Počevši od tog čina, ratnik postaje prikradač.”

“Može li se desiti da ratnik završi tako što će od te svrhe načiniti nešto obično?”

“Ne. Ovo je nešto što moraš shvatiti, jer će u suprotnom tvoja potraga za besprekornošću izgubiti svežinu i završićeš tako što ćeš je izneveriti. Prekinuti sa rutinama nije svrha puta; to je samo jedno njegovo sredstvo. Cilj

je biti svestan. Imajući to na umu, druga definicija prikradanja je nepokolebljiva pažnja usmerena na krajnji ishod."

"Ta vrsta pažnje primenjena na životinje rezultira ulovom. Ako je primenimo na drugu osobu, ona proizvodi klijenta, učenika ili romantičnu vezu. Primljena na neorgansko biće dovodi do onoga što čarobnjaci nazivaju 'saveznik'. Ali, samo ako prikradanje primenimo na sebi, ono se može smatrati Toltečkom umetnošću, zato što stvara nešto dragoceno: Svesnost."

Pikradanje Sitnom Mučitelju

Uprkos njegovim objašnjenjima, praktična dimenzija prikradanja je, s moje tačke gledišta, nastavila da bude jedna od najmračnijih tema u učenju. Tokom godina, izvodio sam neke od ostalih vežbi, poput rekapitulacije i unutrašnje tišine; čak sam i sanjao. Ali, kada sam pokušao prikradanje, imao sam samo nejasne rezultate ili bih se osećao apsurdno.

Izgleda da je Karlos bio svestan mojih napora, zato što me je jednom pozvao i rekao mi:

"Ne komplikuj. Ti praviš karikaturu od ovog učenja. Ako želiš da se prikrađaš, posmatraj sebe. Svi smo mi odlični lovci, prikradanje je naš prirodni dar. Kada nas pritisne glad, mi se naoštimo; deca plaču i postignu ono što žele; žena muškarca hvata u klopku i muškarac ostaje sa njom. Prikradanje znači biti sposoban da zgrabiš ono što želiš."

"Ako postaneš svestan sveta u kome živiš, shvatićeš da je jednostavno ostati pažljiv u vezi toga - vrsta prikradanja. Pošto smo to naučili mnogo pre nego što se razvio naš kapacitet za razlikovanje, mi to doživljavamo kao nešto savršeno prirodno i teško da ikada to ispitujemo. Ali, sve naše akcije, čak i najčovekoljubivije, pokrenute su duhom lovca."

"Običan čovek nije svestan da se prikrađa, zato što je njegova ličnost potčinjena preko socijalizacije. On je ubeđen da je njegovo postojanje važno, tako da njegove akcije služe njegovoj samovažnosti a ne proširenju njegove svesnosti."

Dodao je kako je jedna od karakteristika samovažnosti da nas ona uvek izneveri.

"Važni ljudi nisu fluidni, oni pokušavaju da daju sebi lepršavost, da prikriju njene atribute ali nemaju neophodnu eleganciju i brzinu da bi bili neupadljivi. Njihova svetlost je previše kruta, i može steći savitljivost samo kada više nemaju šta da brane."

"Čarobnjačka metoda se zasniva na usredsređivanju na stvarnost u kojoj živimo, ali na nov način. Umesto da samo sakupljaju informacije, ono za čime oni tragaju je zbijanje sopstvene energije; ratnik je neko ko je naučio da se prikrađa sebi, i više nije opterećen teškom slikom koju treba da prikazuje drugima. Niko ga ne može primetiti ako on to ne želi, zato što on nema privrženosti. On je iznad lovca, zato što je naučio da se smeje sebi." Rekao mi je kako ga je njegova učiteljica donja Florinda Matus učila da bude neprimetan.

“Baš u vreme kada su me moje knjige pretvorile u bogatog čoveka, ona me je poslala da pečem hamburgere u restoranu na autoputu! Godinama sam radio sa mojim novcem pred očima bez mogućnosti da ga trošim. Rekla je da će me naučiti kako da ne izgubim pravu perspektivu. I ja sam naučio svoju lekciju!”

“Neko vreme posle toga, dobio sam još jednu priliku da budem neprimetan. Odneo sam neke kaktuse u kuću prijatelja i počeo da ih sadim. Iznenada su se pojavila dva reportera Tajmsa koja su potrošila mnogo vremena da me nađu. Mislili su da sam seljak i pitali me za vlasnika kuće. ‘Pokucajte tamo’, rekao sam im i pokazao na vrata. Moj prijatelj je odgovorio na njihova pitanja: ‘Ne, nisam ga video’, i reporteri su otišli pitajući se gde bi, dođavola, Kastaneda mogao da bude.”

Rekao je da pošto je problem samovažnosti lična stvar, svaki ratnik treba da prilagodi učenje svojoj sopstvenoj situaciji. Dakle, tehnike prikradanja su krajnje prilagodljive. Ali obuka je ista za svakoga, i brige su usmerene ka oslobađanju od suvišnih rutina i sticanju dovoljno discipline kako bi se prepoznali znaci koje daje namera. Oba ova dostignuća su pravi podvizi ličnosti.

“Najbolji način da se postigne taj nivo discipline je aktivan odnos sa sitnim mučiteljem.”

Odgovarajući na moje nedoumice, objasnio je da je sitni mučitelj neko ko nam čini život nemogućim. U prošlim vremenima, ova vrsta ljudi je mogla fizički da nas povredi ili da nas čak ubije; danas ta vrsta sitnih mučitelja praktično ne postoji. Međutim zahvaljujući visokom nivou važnosti koji pridajemo sebi, svako ko je u poziciji da nas uznemirava služi kao sitni mučitelj. Ako prestanemo da sve to izbegavamo, suočićemo se ne sa sitnim mučiteljem, već sa svojom sopstvenom glupošću.

“Sitni mučitelj je neophodan zato što je većina nas previše lenja da samog sebe promeni. On uklanja našu fiksaciju na ‘ja’ čineći da se ispolje naše slabosti. On čini da vidimo istinu – da nismo važni – i on je voljan da je demonstrira svojim akcijama. Naučiti kako da postupamo sa njim je jedini efikasan način da usavršimo prikradanje.”

“Sitni mučitelj je toliko važan za obavljanje zadatka da može postati opsesija za učenika da traga za nekim od njih i dođe u dodir sa njim. Iskrena zahvalnost je jedino prikladno osećanje za ratnika koji je pronašao jednoga da se odmeri sa njim.”

“Postoji izobilje sitnih mučitelja, ali je teško tragati za njima, uspostaviti vezu sa njima pomoću prikradanja i izazvati njihov bes, stavljajući sebe u njihov dohvat, a u isto vreme, spletkariti razorne strategije. Umesto toga, provodimo svoj život bežeći od situacija koje izazivaju bol, iritaciju, strah ili zbunjenost. Na taj način, gubimo jednu od najvrednijih alatki koju je duh postavio na naš put.”

**“Koja strategija je potrebna kako bi se sukobili sa tom vrstom neprijatelja?”
“Iznad svega, ne posmatrajte ih kao neprijatelje; oni su nevoljni saveznici u vašem poduhvatu. Ne gubite iz vida činjenicu da ta bitka nije borba za ego, već za energiju. Važna stvar je da se pobedi, a ne da onaj drugi izgubi. Sitni mučitelj to ne zna i u tome je njegova slabost.”**

“U mom slučaju, imao sam privilegiju da saradujem sa nekoliko takvih ljudi, iako mi nikada nije pružen susret izvanrednog kvaliteta kakav je imao moj učitelj.”

Rekao mi je da je, kada je njegova obuka započela, glavna prepreka da bi pristupio umetnosti prikradanja bilo nestrpljenje. Da bi mu pomogao, don Huan mu je rekao kako se sprijateljio sa izvesnom osobom koja je živela u staračkom domu.

“Kada sam ga upoznao, ispalo je da je to jedan dosadni stari čovek koji je imao običaj da svakome priča kako je u svojoj mladosti, 1920-tih godina, bio svedok spektakularnog događaja. Sedeo je u nekom italijanskom kafeu. Iznenada se ispred vrata zaustavio automobil i iz njega je izašlo nekoliko ljudi naoružanih automatskim puškama, i počeli su da pucaju po lokalu. Zahvaljujući svojoj srećnoj zvezdi, moj prijatelj se sakrio iza nekih stolova i ostao nepovređen.”

“Ova anegdota je očigledno bila jedino blago u životu ovog starog čoveka. Na nesreću nas koji smo ga poznavali, starac je patio od amnezije i uvek je zaboravljao kome je ispričao tu priču. Morao sam da se mučim i da godinama, ponovo i ponovo, prolazim kroz isto. Svaki put kada bih stigao u starački dom, on bi se na isti način uhvatio za moj rukav i upitao: ‘Jesam li ti ikad pričao kako sam bio napadnut od nekih gangstera?’ ”

“Bilo mi ga je žao, zato što me je naveo da razmišljam o svojoj sopstvenoj neizvesnoj budućnosti. Ali, na kraju mi je bilo dosta; otišao sam kod don Huana i rekao mu: ‘Ne mogu više da podnesem tog starca! On me stvarno tera da pobesnim! Koji je razlog što me teraš da ga posećujem?’ ”

“Ali don Huan je bio nepopustljiv; naredio je, da počevši od tog dana, treba da posećujem starca svakog dana, ili da odustanem od obuke.”

“Uzbunjen tom pretnjom, sakupio sam svo svoje strpljenje i pokušao da dovršim zadatak. Ponekad sam sanjario, razmišljajući o mogućnosti da starac nije osoba kakva mi se čini. To mi je davalo hrabrost da nastavim sa zadatkom. Jednog dana, kada sam pristigao u starački dom i potražio svog prijatelja, obavestili su me da je umro.”

Sadržaj

5. OPAŽAJNO USKLAĐIVANJE

Tog popodneva, Karlos nam je govorio o izvesnim osobenostima opažanja. Rekao je da su ljudska bića preuzela od dinosaurusu osobinu viđenja neba u plavoj boji. Sa druge strane, izjavio je da naši rođaci, primati, vide nebo u žutoj boji.

Odgovarajući na nečije pitanje, opisao je svet u kome živimo kao “konglomerat jedinica tumačenja.”

Shvatajući da je ta definicija jedna od nejasnih za njegove slušaoce, objasnio je:

“Čovek pripada grupi primata. Njegova velika sreća je da može postići jedinstve izražaje svesnosti zahvaljujući svojoj sposobnosti za pažnju i analizu. Međutim, čista percepcija je uvek pod uticajem načina na koji tumačimo. Radi toga, naša stvarnost oblikuje sebe u skladu sa našim opisima.”

“Cilj čarobnjaka je da opažaju sve što je ljudima moguće. Pošto ne možemo da izbegnemo našu biološku uslovljenost, dajte da onda bar budemo plemeniti majmuni!”

“Da bi smo usavršili svoje razumevanje”, dodao je, “put pažnje je sve što imamo.”

Iste večeri mi se ukazala prilika da razgovaram sa njim pa sam ga zamolio da za mene razloži svoje izjave na manje delove.

Rekao je da zbog naše biološke uslovljenosti, svi mi funkcionišemo kao opažajna jedinica. Zato nam je moguće da učinimo “čudo pažnje: Opažajno usklađivanje.”

“Šta znači ‘opažajna jedinica’?” upitao sam.

“To znači da, pošto smo autonomna bića, naše opažanje može takođe biti autonomno. Ali, nije tako, zato što kada se složimo sa našim bližnjima, svi opažamo istu stvar. Izvanredna sposobnost, koja počinje kao dobrovoljni pristanak usmeren ka opstanku, završava kao vezivanje za naše sopstvene opise.”

Tvrdio je da je tok Orlovih ispoljavanja stalno nov i zbunjujući, ali ga mi ne vidimo jer živimo za tri koraka pomereni od stvarnog sveta: Naše urođene osećajnosti, našeg biološke interpretacije i naših socijalnih saglasnosti.

Ovi koraci se ne događaju u isto vreme, ali njihova brzina je nadmoćna prema bilo čemu što možemo svesno odrediti; radi toga, mi uzimamo kao činjenicu svet koji opažamo.

Zamolio sam ga da pruži neki primer.

Odgovorio je:

“Zamisli da u ovom trenutku posmatraš grupu Orlovih ispoljavanja. Automatski, ti ih pretvaraš u nešto senzorno, sa osobinama poput sjaja, zvuka, kretanja itd. Posle toga se umeša pamćenje koje ima obavezu da svemu da značenje i prepozna ih, na primer kao drugu osobu. Konačno, tvoj socijalni inventar ih klasifikuje upoređujući tu osobu sa onima koje poznaješ; ta klasifikacija ti omogućava da je prepoznaš. Tada si se već prilično udaljio od stvarnih činjenica, koje su neopisive, zato što su jedinstvene.”

“Ista stvar se događa sa svime što posmatramo. Naše shvatanje je rezultat dugačkog procesa prečišćavanja ili ‘skidanja kajmaka’, kako ga je don Huan nazivao. Mi skidamo kajmak sa svega i na taj način prepravljamo svet koji nas okružuje u nešto toliko uopšteno tako da ostaje malo mesta za stvarnost. Iako nam te senzacije pomažu da živimo u boljim uslovima, to takođe koči našu kreativnost i čini nas predvidljivima.”

“Kada uskladimo naše skupne tačke, jedina stvar koju dopuštamo u vezi opažanja su one stvari koje se ne suprostavljaju našim unapred određenim predstavama o svetu. Mi smo poput konja koji, pošto su naučili put, više ne uživaju u svojoj slobodi; sve što čine je ponavljanje šeme. To usklađivanje je užasno, to je previše. Razmislite o ovome: Nešto tu nedostaje!”

Tvrdio je da nas svaka unapred smišljena predstava, čak i nešto tako jednostavno kao što su nazivi koji dajemo stvarima, drži vezanim za razum, jer nas to prisiljava da stvorimo mašineriju suđenja.

“Na primer, kada kažete: ‘Ja verujem u Boga’, u stvari vi kažete: ‘Oni su mi rekli izvesne ideje i ja sam odabrao da ih usvojim; a sada sam spreman i da ubijem zbog njih’. Tako da vi niste oni koji odlučuju! To rade drugi, to je usađeno rasuđivanje.”

“Bilo bi savršeno kada bi ste ustanovili svoj život na temelju svog ličnog iskustva. Ako vaša verovanja zahtevaju nešto što je izvan vas, čuvajte se! Sve što vas ne čini slobodnim, zarobljava vas.”

“Biti usredsređen na pojedinačni aspekt ljudskog popisa ima dva efekta: To stvara od nas stručnjake na tom polju, ali, u isto vreme, to će zamrznuti energetske kanale, kojima je jedini način da reaguju preko izvesnih nadražaja, zatrpavajući našu ličnost idejama i sudovima.”

“Ratnik ne može sebi priuštiti luksuz da se bavi ljudskim učenjima, čak ni kao njihov protivnik, zato što njegova sloboda znači istraživanje sasvim drugačijih mogućnosti.”

Upitao sam ga na koje mogućnosti je mislio, ali on me je potapšao po ramenu i rekao mi da je prerano za to.

“Nastavićemo drugi put.”

Grabljivci Svesnosti

Nismo se vratili na ovu temu dok nije prošlo nekoliko godina. Tom prilikom – na jednom od njegovih nezvaničnih predavanja – Karlos nam je predstavio jednu potpuno novu i zastrašujuću ideju, koja je pokrenula najžešće rasprave.

“Čovek,” rekao je, “je čarobno biće, on ima istu sposobnost da leti univerzumom kao i svako od miliona svesnih bića koja u njemu postoje. Ali, u jednom trenutku svoje prošlosti, on je izgubio svoju slobodu. Danas njegov um više nije u njegovom vlasništvu, on je usađen.”

Izjavio je da su ljudska bića zarobljenici grupe kosmičkih entiteta koji su posvećeni otimanju a koje čarobnjaci nazivaju “letači”.

Rekao je kako je ovo bila najveća tajna među drevnim čarobnjacima, ali zahvaljujući znaku koji mu se ukazao, shvatio je kako je došlo vreme da se ova stvar obelodani. Znak je bila fotografija koju je načinio njegov prijatelj Toni, hrišćanski budista. Na njoj se pojavila jasna i amorfna figura tamnog i zloslutnog stvora kako lebdi iznad mnoštva vernika sakupljenih među piramidama Teotihuakana (Teotihuacan).

“Moja družina i ja smo odlučili da je došlo vreme da vam otkrijemo stvarnu

situaciju kao društvenih bića, čak po cenu da izazovemo sve sumnje koje bi ova informacija izazvala u javnosti.”

Čim sam došao do prilike, zamolio sam ga da mi kaže više o letačima, i tada mi je rekao jedno od najstrašnijih stanovišta don Huanovog sveta: Da smo mi zarobljenici bića koja su došla sa granica univerzuma, i da nas ona upotrebljavaju spontano kao što mi koristimo kokoške.

Objasnio je:

“Deo univerzuma koji nam je dostupan je polje delovanja dve radikalno suprotne vrste svesnosti. Jedna od njih, u koju spadaju biljke i životinje a takođe i ljudska bića je iskričava svesnost; ona je mlada, izvor energije. Druga vrsta je beskrajno starija i više parazitska svesnost, vlasnik beskrajne količine znanja.”

“U pozadini čoveka i ostalih bića koja naseljavaju ovu zemlju, postoji univerzum nemerljive veličine naseljen neorganskim bićima. Ona su prisutna među nama a ponekad su i vidljiva. Nazivamo ih duhovima ili prikazama; jedna od tih vrsta, koju vidovnjaci opisuju kao ogromne crne, leteće oblike, pristigla je nekada iz dubina kosmosa, i pronašla oazu svesnosti u našem svetu. Oni su se usavršili u tome da nas `sisaju`.”

“To je neverovatno!” uzviknuo sam.

“Znam, ali to je čista i zastrašujuća istina. Zar se nikad nisi zapitao o ljudskim energetskim i emocionalnim usponima i padovima? To je grabljivac, koji se povremeno ispoljava dok uzima svoj deo svesnosti. Oni nam ostavljaju samo onoliko koliko nam je potrebno da preživimo, a ponekad čak ni toliko.”

“Kako to misliš?”

“Povremeno uzmu previše, i osoba postaje smrtno bolesna i može čak umreti.”

Nisam mogao poverovati u ono što čujem.

“Zar misliš da smo živi pojedeni?” upitao sam.

On se nasmejao:

“Pa, oni nas ne jedu doslovno, ono što čine je vibracioni prenos. Svesnost je energija i oni mogu da se priljube uz nas. Po svojoj prirodi oni su uvek gladni, a mi s druge strane izlučujemo svetlost i posledica tog prilepljivanja može biti opisana kao energetska otimačina.”

“Ali zbog čega oni to čine?”

“Zato što je na kosmičkom planu energija najmoćnija valuta, i svi je žele, a mi ljudska bića smo veoma živahna rasa, veoma hranljiva. Svako živo biće se hrani drugim bićima, a ono najmoćnije uvek izlazi kao pobednik. Ko kaže da je čovek na vrhu lanca ishrane? Takva predstava je mogla doći jedino od ljudskog bića. Za neorganska bića, mi smo plen.”

Prokomentario sam kako mi je neshvatljivo da ta bića koja su čak svesnija od nas mogu biti grabljiva do te granice.

Odvratio je:

“Ali, šta misliš da radiš dok jedeš salatu ili biftek? Ti jedeš život! Tvoja osećajnost je licemerna. Kosmički grabljivci nisu više ili manje okrutni nego što smo mi sami. Kada se jača rasa hrani drugom, slabijom, ona joj pomaže da se razvije.”

“Već sam ti rekao da u univerzumu postoji samo rat. Sukobi među ljudima su odraz onoga što se tamo dešava. Za jednu vrstu, pokušaj konzumacije drugih je normalan; ratnik se ne sekira zbog toga i trudi se da preživi.”

“Na koji način se oni nama hrane?”

“Preko naših osećanja, koja su uglavnom vođena pomoću unutrašnjeg dijaloga. Oni su oblikovali naše društvene okolnosti na takav način da mi stalno eksplodiramo na talasima osećanja, koja bivaju smesta usisana. Najbolje od svega, ti talasi su poput napada na ego; za njih je to izvrstan zalogaj. Takva osećanja su ista bilo gde u univerzumu koji im je poznat i oni su naučili kako da ih svare.”

“Neki od njih se nama hrane zbog naše pohlepe, besa ili straha; drugi više vole prefinjenija osećanja kao što su ljubav ili bliskost. Ali, na kraju krajeva, oni su svi isti. Uglavnom nas napadaju u području glave, srca ili stomaka gde smo uskladištili najsjajniji deo naše energije.”

“Da li oni takođe napadaju i životinje?”

“Ta stvorenja koriste sve što im je dostupno, ali najviše vole organizovanu svesnost. Oni sisaju životinje i biljke u onom delu njihove pažnje koji nije suviše čvrst. Oni čak napadaju druga neorganska bića, ali ona mogu da ih vide i izbegnu ih, kao što se mi sklanjamo od komaraca. Jedini koji su potpuno u njihovoj zamci su ljudska bića.”

“Kako je moguće da se sve to dešava a da mi to ne shvatamo?”

“Zato što mi nasleđujemo razmenu sa tim bićima skoro kao genetsku okolnost, i to osećamo kao nešto prirodno. Kada se neko rodi, majka ga nudi kao hranu, ne shvatajući šta čini, jer je njen um takođe pod kontrolom. Krstiti dete je poput potpisivanja ugovora. Počevši od toga, ona sebe posvećuje instaliranju prihvatljivih obrazaca ponašanja; ona pripitomljuje dete savlađujući njegovu ratobornu stranu i pretvara ga u krotku ovcu.”

“Kada dečak ima dovoljno energije da odbaci te obmane, ali nedovoljno da stupi na put ratnika, on postaje buntovnik ili socijalno neprilagođen.”

“Prednost letača proizilazi iz razlike među našim nivoima svesti. Oni su veoma moćna i velika bića; ideja da ih možemo nadvladati je jednaka ideji da jedan mrav može savladati nas.”

“Međutim, njihovo prisustvo je mučno i možeš ga izmeriti na razne načine. Na primer, kada nas podstiču na napad racionalnosti ili sumnjičavosti, ili kada smo u iskušenju da prekršimo sopstvene odluke. Ludaci mogu da ih

primete vrlo lako – previše lako, rekao bih – jer fizički osećaju kako ta bića sede na njihovim ramenima, stvarajući paranoju. Samoubistvo je zaštitni znak letača, zato što um letača ima ubilačke potencijale.”

“Rekao si da je u pitanju razmena, ali šta mi dobijamo iz takve otimačine?”

“U zamenu za našu energiju, letači nam daju naš um, naše sklonosti i naš ego. Za njih, mi nismo njihovi robovi već vrsta plaćenih radnika. Oni su podarili te privilegije primitivnoj rasi i dali nam dar razmišljanja koji nas je unapredio; zaista, oni su nas civilizovali. Da nije njih, mi bi se još uvek skrivali po pećinama ili pravili gnezda u vrhovima drveća.”

“Letači nas kontrolišu putem naših tradicija i običaja. Oni su gospodari religije, kreatori istorije. Mi slušamo njihov glas na radiju i čitamo njihove ideje u novinama. Oni upravljaju svim našim sredstvima informisanja i našim sistemima verovanja. Njihova strategija je veličanstvena. Na primer, bio jednom jedan pošten čovek koji je govorio o ljubavi i slobodi; oni su to pretvorili u samosažaljenje i poltronstvo. Oni to svima čine, čak i nagualima. Zbog tog razloga, rad čarobnjaka je usamljenički.”

“Tokom milenijuma, letači su kovali planove da nas kolektivizuju. Bilo je vreme kada su postali toliko bezobrazni da su se čak javno pokazivali i ljudi su načinili njihove prikaze u kamenu. To su bila mračna vremena; oni su bili svugde. Ali sada je njihova strategija postala toliko inteligentna da mi čak ni ne znamo da oni postoje. U prošlosti su nas zgrabili pomoću naše lakovernosti a danas to čine preko našeg materijalizma. Oni su odgovorni za sklonost savremenog čoveka da ne razmišlja o sebi; razmotri samo koliko neko može da istrpi tišinu!”

“Zašto je došlo do promene u njihovoj strategiji?”

“Zato što su oni u sadašnje vreme pod velikim rizikom. Čovečanstvo je u vrlo brzom i stalnom kontaktu i informacije su svima dostupne. Zato moraju da nam pune glave, bombardujući nas danju i noću svim vrstama sugestija inače će se pojaviti neko ko će shvatiti šta se događa i upozoriti ostale.”

“Šta bi se desilo ako bi smo postali sposobni da oteramo ta bića?”

“Za nedelju dana, povratili bi smo našu vitalnost i ponovo bi smo zablistali. Ali, kao obična ljudska bića, ne možemo razmišljati o toj mogućnosti, zato što bi ona zahtevala da se okrenemo protiv svega što je socijalno prihvatljivo. Na sreću, čarobnjaci imaju jedno oružje: Disciplinu.”

“Susret sa neorganskim bićima se dešava postepeno. Na početku, mi ih ne primećujemo. Ali učenik počinje da ih viđa u snovima a onda i kada je budan – nešto što ga može izludeti, ako ne nauči kako da postupa kao ratnik. Kada to jednom shvati, onda može da im se suprostavi.”

“Čarobnjaci manipulišu stranim umom, pretvarajući se u lovce na energiju. Iz tog razloga smo moja družina i ja sastavili vežbe Tenzegriteta za mase. One imaju moć da nas oslobode od uma letača.”

“U tom smislu, čarobnjaci su pobunjenici. Oni koriste podsticaj koji su dobili i kažu svojim tamničarima: ‘Hvala na svemu, vidimo se kasnije! Sporazum koji ste sačinili, napravili ste s mojim precima a ne sa mnom.’ Kada rekapituliraju

svoj život, oni doslovce otimaju hranu iz letačkih usta. To je kao kada odete u prodavnicu i vratite robu prodavcu, zahtevajući nazad svoj novac. Neorganskim bićima se to ne sviđa, ali ne mogu ništa da učine povodom toga."

"Naša prednost je u tome da nismo neophodni, ima puno hrane unaokolo! Stanje totalne budnosti, koje nije ništa drugo do disciplina, stvara takve uslove u našoj pažnji tako da više nismo ukusni za ta bića. Tada oni odlaze i ostavljaju nas na miru."

Gubljenje uma

U drugom razgovoru, Karlos je rekao da je naš razum nusproizvod stranog uma i da mu ne trebamo verovati. Za nekoga sa mojim mentalnim sklopom, to je nešto veoma teško prihvatljivo.

Kada sam ga upitao o tome, on je objasnio da čarobnjaci ne odbacuju sposobnost razuma da donosi zaključke, već način na koji je nametnut u našem životu kao da je on jedina mogućnost.

"Razumnost čini da se osećamo kao čvrst komad tako da počinjemo poklanjati najveću važnost konceptima kao što je 'stvarnost'. Kada se suočimo sa neobičnim situacijama, poput onih koje pogađaju čarobnjaka, mi kažemo sebi: 'To je nerazumljivo', i čini se da smo rekli sve što treba reći."

"Svet našeg uma je tiranski ali lomljiv. Posle više godina neprestane upotrebe, ego postaje toliko težak da ga samo 'zdrav razum'(common sense) može ublažiti kako bi se moglo nastaviti dalje."

"Ratnik se bori da sruši opis sveta koji je usađen u njega tako što oslobađa prostor za nove stvari. Njegov rat je protiv ega. Radi toga, on se trudi da bude stalno svestan svojih potencijala. Pošto sadržaj opažanja zavisi od položaja skupne tačke, ratnik pokušava svim svojim snagama da olabavi učvršćenost te tačke. Umesto da stvara kult od svojih spekulacija, on posvećuje pažnju izvesnim premisama puta čarobnjaka."

"Te premise kažu da, na prvom mestu, samo visok nivo energije može nekome omogućiti da na pravi način rukuje svetom. Na drugom mestu, racionalnost je posledica učvršćenosti skupne tačke u položaju razuma a ta tačka se pomera kada postignemo unutrašnju tišinu. Treće, u našem svetlosnom polju postoje drugi položaji i svaki je pragmatičan kao i racionalnost. Četvrto, kada dostignemo tačku koja uključuje razum podjednako kao i njegov blizanački centar, tiho (nemo) znanje, koncepti poput istine i laži prestaju da funkcionišu i tada postaje kristalno jasno da je prava ljudska dilema imati ili nemati energiju."

"Čarobnjaci razmišljaju na drugačiji način nego obični ljudi. Za njih, usidriti pažnju je ludost a učiniti je fluidnom je zdrav razum (common sense). Učvršćivanje skupne tačke u neuobičajenim područjima oni nazivaju 'viđenje'. Ostati promišljen je imperativ, ali oni su otkrili da racionalnost nije uvek promišljena. Ostati promišljen je voljni čin, dok biti racionalan znači samo učvrstiti našu pažnju na područje kolektivne saglasnosti."

"Da li su onda čarobnjaci protiv razuma?"

"Već sam ti rekao: Oni su protiv njegove tiranije. Oni znaju da nas centar razuma može odvesti vrlo daleko. Apsolutni razum je nemilosrdan, on ne

staje na pola puta; zato se ljudi plaše od njega. Kada smo sposobni da se žestoko usredsredimo na njega, on stvara obavezu da se bude besprekoran, jer ne biti besprekoran nije razumno. Besprekorno raditi stvari znači činiti sve što je čoveku moguće i još malo više od toga. Dakle, razum te takođe dovodi do pokretanja skupne tačke."

"Da bi postupao po pravilima puta ratnika, potrebna ti je jasnoća cilja, hrabrost da se baciš na zadatak i nepokolebljiva namera. Ako pogledaš oko sebe, videćeš da 'razumni' ljudi, u stvari, nisu smešteni u tom centru već na njegovoj periferiji."

"Zašto?"

"Zbog manjka energije. Njihove rupe ih sprečavaju da imaju bilo kakvu objektivnost. Njihova pažnja uvek luta i zbog toga je njihovo opažanje pomešano, nejasno. Oni se kreću poput broda bez kormilara usred morske struje, prepušteni na milost i nemilost svojim osećanjima i bez jasnog pogleda na dve obale – obalu čistog razumevanja s jedne strane i obalu apstraktnog sa druge."

"Ono što je potrebno savremenom ratniku je situacija stalnog energetskog priliva, kako bi njegova pažnja mogla da struji između razuma i tihog (nemog) znanja. Kada se kreće na taj način, on je promišljeniji nego ikada do tada, pa ipak on nije racionalno biće. Sa koje god pozicije da nastupa, uvek će gledati suprotnu stranu tako da njegova vizija postiže perspektivu i dubinu. Čarobnjaci tu situaciju opisuju kao 'biti dvostruk' ili 'gubljenje uma'."

"Mi možemo doći do tihog znanja na potpuno isti način na koji su nas naši učitelji učili da dođemo do razuma: pomoću indukcije. To je kao držati pod kontrolom obe strane mosta. Sa jedne strane, možete videti razum kao mrežu saglasnosti, koja pretvara kolektivna tumačenja u zdrav razum pomoću carine zabrinutosti. S druge strane, možete osetiti tiho znanje kao jednu nedokučivu, stvaralačku tamu koja se prostire iza kapije ne-žaljenja. Kada su prošli kroz ovu kapiju, drevni čarobnjaci su došli do izvora čistog razumevanja."

(Engl. non-pity: bez žaljenja, lišenost osećanja sažaljenja. Ova fraza je u većini dosadašnjih prevoda prevedena kao "nemilosrdnost" što potpuno menja i iskrivljuje smisao onoga o čemu Kastaneda i don Huan govore. Problem je u tome što se u našem jeziku - i većini ostalih - reč "nemilosrdnost" neizbežno povezuje sa okrutnošću i zverstvom, a ovde nije o tome reč. U jednoj od Kastanedinih knjiga ("Moć Tišine"), don Huan kaže da "...nedostatak žaljenja ne znači takvu idiotsku stvar kao što je nedostatak ljudske topline i dobrote." Ova plemenita osećanja postoje i dalje ali ne postoji sažaljenje koje je u stvari odraz slabosti i kukavičluka, – prim. prev.)

"Biti dvostruk znači uspostaviti vezu sa samim sobom, strujati između dve tačke. To je nešto praktično neopisivo, ali učenik će to iskusiti čim stekne dovoljno energije. Počevši od toga, on će naučiti kako da postupa sa razumom kao slobodno biće, niti sa poniznošću niti sa prezirom. On je tada dostigao ono što je don Huan nazvao 'intenzitet' a to je sposobnost da se informacije uskladište kao opažajni blokovi."

Otkrio sam da je koncept "intenziteta" potpuno nejasan. Zamolio sam ga da ga dodatno razjasni.

Odgovorio je da je opažanje sastavljeno od sadržaja i intenziteta (žestine, prim.prev.) Ekstremne situacije, poput oštre svesnosti o opasnosti, blizine smrti ili efekata koji izazivaju biljke moći, stvaraju veliki intenzitet. Čarobnjaci uče kako da uskladište ta iskustva u kretanju skupne tačke.

Dodao je da put znanja propisuje promenu vrednosti preko kojih shvatamo naše društvene odnose kao vrsta, što odvlači našu energiju izvan svakodnevnog života usmeravajući je na situacije koje zahtevaju tako intenzivan način življenja.

“Tu se radi o povratku čoveka ka čudu, ka moći, ka onome o čemu sanjari; o njegovom ponovnom povezivanju sa čuđenjem i sa sposobnošću da stvara. Takav raskid je jedina stvar koja može osloboditi našu svetlost od naše opazajne jednoličnosti.”

Pokretanje skupne tačke

Drugom prilikom, dok je razgovarao sa malom grupom prijatelja, Karlos je objasnio kako je drugi efekat pomeranja skupne tačke da stvari poprimaju nove oblike, jasnoća ispoljavanja otvara put ka dubljoj i većoj jasnoći kada živa bića uzimaju oblik čudesnih, okruglih polja svetlosti. Rekao je da je svetlosna konfiguracija čoveka ili žene prikaz njihove egzistencije. Vidovnjaci zagledaju svaki detalj i na taj način određuju da li je osoba spremna za podučavanje ili nije.

“Većina ljudi loše postupa sa svojim tonalom; kao posledica, njihova vlakna se spuštaju kao nabori na staroj zavesi. Ta ‘premorena’ vlakna služe kao vrsta lepka koji blokira prirodan protok energije. Don Huan ih je nazivao ‘zvona tonala’ jer imaju takav oblik; ona su mračna i odaju utisak velike težine. Kada se kreću, ta polja klize ili skakuću kao da nešto vuku, ili kako kada je neko obukao svečano odelo koje mu je preveliko.

“S druge strane, kod ratnika su ti nabori zategnuti. Njihove čahure su skoro loptaste i prepune su živahnosti; niži deo je zbijen poput čvrste gumene lopte i odskače odvajajući se od tla. Kada se kreću, ove kugle ne klize lagano već više vole da sa uživanjem skaču i ponekad odlutaju na veliku daljinu. Don Huan ih je nazivao baš tako - ‘skakači’ i govorio da je zadovoljstvo nabasati na jednog od njih na ulici.”

“Ali, samo su vidovnjaci sposobni da preprave svoju svetlost na takav način tako da se ona može potpuno odvojiti od zemlje i leteti. Neki su sposobni da sruše svoje granice, što se primećuje kao da su ti ratnici iskidali opnu koja zarobljava njihovu energiju, i tada se pokazuje blistavo središnje jezgro. Oni su čarobnjaci putnici, i više ne zavise od svog fizičkog tela da bi mogli da deluju i budu svesni.”

“Zadatak učenika je da ponovo centrira svoje energetsko telo, pomoću besprekornog delanja i sile koja vodi do pomeranja skupne tačke. Iznad svega, oni moraju da ostvare pokretljivost svoje energije, čineći je da struji na prirodan način i njegova vlakna se rastežu i počinju da sijaju u nijansi ćilibara.”

“Opažanje je smešteno u tački žestokog svetljenja koje je obično fiksirano unutar vrlo specifične oblasti koju čarobnjaci zovu ‘ljudski pojas’. Ta tačka usklađuje zračenja koje primamo spolja sa onima koja se nalaze unutar

našeg svetlećeg polja, slično načinu na koji antena skuplja radio talase i pretvara ih u zvuk."

Na naše iznenađenje, uveravao nas je da je viđenje te tačke relativno jednostavna stvar, koja se uglavnom događa na ranom stadijumu puta.

"Dovoljno je sugerirati je na odgovarajući način. Učenik nikad neće reći: 'Ja sam beskorisan, ne vidim ništa', već suprotno: 'Mogu da je vidim... da evo je!' Ako stalno ponavljamo tu nameru, skupna tačka će pre ili kasnije ući u naše polje opažanja i to je prvi korak ka njenom svesnom pokretanju."

Jedan iz grupe ga je upitao kako možemo da posmatramo svoju sopstvenu percepciju.

Objasnio je da pošto ne postoji način da opazimo bilo šta što nije prošlo kroz skupnu tačku, jedini način razumevanja ove stvari je da se kaže kako tačka opaža samu sebe. Sve što vidimo je rezultat njenih operacija. Radi toga, mi imamo osećaj gorućeg plamena kada se naša zračenja spoje sa onima spolja. Rekao je da podjednako možemo opisati taj fenomen u terminima zvuka, ili kao električno pražnjenje koje označava spoj."

"Važna stvar je da se lično u to uverimo, zato što će vas to odvesti iznad uma, to će vas ispuniti nemim znanjem. Istinski čin viđenja stvara udar koji potresa učvršćenost skupne tačke."

Nastavio je govoreći da je iskusan čarobnjak sposoban da premesti svoju pažnju veoma daleko od ljudskog pojasa. To značajno uvećava opseg njegovog opažanja.

"Neki odlaze na put do carstva neorganskih bića; taj spoj je veoma koristan za njihovu energiju i putnik se vraća kući preporođen. Drugi naginju ka odlasku u donju oblast, u oblast zveri, najgrozniji kutak svesnosti. Za ljudska bića, to je opasno mesto, zato što dugotrajni ostanak tamo može dovesti do fizičkih povreda."

Upitali su ga šta biva sa ličnošću dok se skupna tačka pomera u donju oblast.

Odgovorio je:

"Čini se da smatrate kako se skupna tačka uklapa u vaš inventar razumljivih stvari, ali nije tako. Nemojte da je posmatrate kao čvrst objekat ili kao još jedan deo vašeg tela. Mi nemamo skupnu tačku, mi smo skupna tačka!"

"Dok je ratnik zarobljen unutar granica ljudskog oblika, najudaljenije mesto na koje može da prebaci svoju skupnu tačku je oblast interpretativnog vakuuma, koji novi čarobnjaci zovu "limbo" (čistilište). To je stvarno mesto na granici drugog sveta, prelazna oblast na periferiji druge pažnje."

"Ova pomeranja akumuliraju i služe da zgusnu našu ličnu moć, sve dok se ne iskristališu u vrstu svetlećih obrazaca koje je don Huan zvao 'položaji sanjanja'. Pomoću istraživanja ovih položaja, lično iskustvo čarobnjaka se proširuje izvan ljudske oblasti i postaje praktično neograničeno."

"Pokretanje skupne tačke nije izazvano jednostavnim interesovanjem da se pristupi čudesnim vizijama, već je iznad svega vođeno činjenicom da svako

kontrolisano premeštanje oslobađa ogromne količine energije. U idealnom slučaju, ratnik upotrebljava nepokolebljivu nameru i osvetljava svoja energetska polja dok ne postane eksplozija svetlosti i nikada se više ne vraća svom obliku. To je veliki izazov, ujedinjenje naše svesnosti sa beskrajem."

Sadržaj

6. OPSTANAK SKUPNE TAČKE

Iako je Kastaneda neprestano spominjao temu smrti, on je izbegavao da govori o onome što se dešava nakon što osoba umre. Ta činjenica se činila pogodnom prilikom da se istraži njegovo mišljenje vezi toga.

"Karlose", upitao sam ga, "Šta se dešava sa nama kada umremo?"

"To zavisi od okolnosti", odgovorio je. "Smrt nas sve dodiruje, ali nije ista za svakog. Sve zavisi od energetskog nivoa dotične osobe."

Uveravao me je kako je smrt obične osobe takođe i kraj njenog putovanja, trenutak kada ona vraća Orlu svu svesnost koju je stekla dok je bila živa.

"Ako ne posedujemo ništa drugo osim svoje životne snage da mu ponudimo, mi smo gotovi. Ta vrsta smrti briše svako osećanje osobenosti."

Upitao sam ga da li je to njegovo lično mišljenje, ili je to deo tradicionalnog znanja vidovnjaka.

Odgovorio je:

"To nije mišljenje; ja sam bio na drugoj strani i znam. Video sam decu i odrasle izgubljene u ovom svetu i primetio sam njihove napore da se sete samih sebe. Za one koji rasipaju svoju energiju, smrt izgleda kao prolazni san, san ispunjen mehurovima jako blelih sećanja, a posle toga – ništa."

"Misliš da kada sanjamo, mi se približavamo situaciji smrti?"

"Ne samo da se njoj približavamo, već smo tamo! Ali pošto je životnost našeg tela nedirnuta, mi se vraćamo. Umiranje je bukvalno san."

"Vidiš, kada obična osoba sanja, ona nije sposobna da usredsredi svoju pažnju na bilo šta; ona nema ničeg osim svojih nejasnih sećanja, prožetih iskustvom koje je skupila tokom svog života. Ako ta osoba umre, jedina razlika je u tome da se njen san razvlači, i više se nikad neće probuditi. To je san smrti."

"Smrtno putovanje tu osobu može odvesti u virtuelni svet priviđenja gde će posmatati ostvarenje svojih verovanja, svojih nebesa i ličnih paklova, ali ništa osim toga. Takve vizije vremenom počinju da blede u onoj meri kako slabi podrška sećanja."

"I, šta se dešava sa dušama onih koji su umrli?"

"Duša ne postoji, ono što postoji je energija. Kada fizičko telo jednom isčezne, jedina stvar koja ostaje je energetska suština koju hrane sećanja."

“Neke osobe su toliko nesvesne sebe da uglavnom umiru bez znanja o tome. One su poput ljudi sa amnezijom, ljudi kojima je blokirana skupna tačka i više ne mogu da slože sećanja, oni nemaju nikakav kontinuitet, tako da se osećaju zacementirani u zaboravu. Kada umru, ti ljudi se raspadnu skoro momentalno; iskra njihovog života traje uglavnom samo par godina.”

“Međutim, većina ljudi dostigne malo duži period isčezavanja, između stotinu i dve stotine godina. Neko ko je živeo ispunjen ciljevima može da se odupire i pola milenijuma. Taj opseg se još više širi za one koji su kadri da ostvare veze sa masama ljudi; oni mogu da produže svoju svesnost tokom celih milenijuma.”

“Kako su oni došli do toga?”

“Pomoću pažnje svojih sledbenika. Sećanje stvara vezu između živih bića i onih koji su otišli. To objašnjava kako oni ostaju svesni. I to objašnjava zašto je obožavanje istorijskih ličnosti toliko štetno. To je namera onih koji su se u prošlosti mumificirali kako bi sačuvali svoje ime u istoriji. Na podsmech tome, postoji najveći zločin koji može biti učinjen energiji. Ako ozbiljno želite da kaznite osobu, sahranite je u urni sa pepelom, njena izgubljenost će biti beskrajna.”

“Bez obzira šta je radila ili kako je živela, prosečna osoba nema ni najmanje šanse da produži dalje. Za čarobnjake koji žive suočeni sa večnošću, pet godina ili pet milenijuma su ništa. To je razlog zbog koga kažu da je smrt trenutno raspadanje.”

Želeo sam da znam da li se umrli ljudi mogu vratiti kako bi kontaktirali sa živima.

Odgovorio je:

“Odnosi između stanovnika različitih oblasti svesnosti se mogu ostvariti jedino pomoću usklađivanja skupne tačke. Smrt je glavna prepreka opažanja. Živi ljudi mogu otići u područje smrti pomoću snova, ali to su stvari u koje ratnici ne zalaze zato što one oslabljuju njihovu energiju. S druge strane, nešto sasvim drugo je stupiti u vezu sa čarobnjacima koji su preminuli.”

“Zašto?”

“Zato što su bili sposobni da dostignu svog energetskog duplkata i sačuvaju svoju individualnost pomoću svojih tehnika.”

“Kako možemo uspostaviti vezu sa to vrstom svesnosti?”

“U snevanju. Međutim, čarobnjaku koji se već oslobodio od učvršćivanja svoje pažnje prema ovom svetu je to veoma teško, izuzev ako ima posebne zadatke koje treba da izvrši, a običnom čoveku je još i puno teže da se osloni na tu vezu.”

“Saradnja sa tim bićima preporuča ratnike, ali zastrašuje ostale zato što neorganski (bestelesni, prim.prev.) čarobnjaci nisu duhovi već žestok izvor svesne i neumoljive energije, kadre da povredi one koji im pristupe sa ohološću. Ta vrsta veze može biti čak puno opasnija nego saradnja sa živim

čarobnjacima.”

“U čemu se sastoji opasnost?”

“To je priroda energije. Ako veruješ da su čarobnjaci dobrodušni ljudi, pogrešio si; oni su naguali!”

(U istoj ovoj knjizi, drugi deo, poglavlje “Učitelji nisu potrebni” kaže se: “Nagual nije dobroćudni lik; on nije došao da nam ugodi već da nas probudi, i on će to uraditi i grubo ako je to neophodno zato što ne oseća nikakvo sažaljenje. Kada se umeša u život svojih učenika, on može da stvori veoma uznemirujuću situaciju u njima sa ciljem da se uspravane energije pokrenu.” – prim.prev.)

“Postoji veoma bolesna situacija u našem razumevanju koja nas nagoni da upotrebljavamo sva moguća sredstva. To je nešto prirodno što ne možemo da izbegnemo. Ta situacija je kod čarobnjaka pogoršana i uvećana posle njegovog napuštanja učenja, zato što više ne postoje zabrane koje mu se protive. Kada čarobnjak postane neorganski (inorganic, - bestelesan, prim.prev.) on se vraća tamo gde je oduvek i bio: Ka jednom univerzalnom, grabljivom ispoljavanju.”

Kružna Bića

Pre nego što sam upoznao Karlosa, pod uticajem istočnjačkih učenja, bio sam pristalica učenja o reinkarnaciji. Ono je izgledalo kao logična alternativa hrišćanskom verovanju u uskrsnuće (vaskrs) tela. Ipak, u jednom od njegovih govora, on je smatrao da su dogme hrišćanstva i istočnjačkih religija nesumnjivo slične jer počinju od zajedničkog imenitelja: Straha od smrti.

Njegov komentar me je doveo u stanje zbunjenosti. To je bio potpuno nov pogled na nešto što me je oduvek zaokupljalo.

Kada sam ga upitao u vezi toga, Karlos je pokušavao da skrene moje zanimanje na druge teme, kao da nije voljan da govori o toj stvari. Ali kasnije, menjajući taktiku, rekao mi je da su sva moja verovanja o opstanku ličnosti rezultat socijalnih predloga.

“Rekli su ti da imamo vremena, da postoji druga šansa. Lažu!”

“Vidovnjaci tvrde da su ljudska bića poput kapi vode koje su odvojene od okeana života i pokušavaju da sijaju samostalno. Taj sjaj je tačka u kojoj se sastavlja opažanje. Ali, kada se te svetleće čahure rastope, lična svesnost se raspada i postaje kosmička. Kako se ona može povratiti? Prema čarobnjacima, svaki život je neponovljiv, ali ti se nadaš da ga ponoviš?”

“Tvoje ideje potiču iz visokog mišljenja koje imaš o svom sopstvenom jedinstvu. Ali, kao i sve ostalo, ti nisi čvrsta gromada, ti si promenljiv. Tvoje ‘ja’ je skup verovanja, jedno sećanje - ništa delotvorno!”

Upitao sam ga zašto religiozna učenja stvaraju veoma različita verovanja.

Odgovorio je:

“To je lako shvatiti, ona su odgovori na drevne strahove ljudskih bića. Svaka kultura stvara svoja osobena pravila objašnjavanja, ali samo su vidovnjaci iznad verovanja, jer oni lično doživljavaju te vidove Orlovih ispoljavanja.”

Objasnio je da postoje energetska grupisanja u univerzumu, u kojima smo mi raspoređeni kao što su zrna brojanice (krunice) poređana jedno do drugog. Mi smo kružni; mi smo otisak svetlećeg pečata, i svaki put kada se rodi novo biće, ono utelovljuje prirodu tog obrasca. Ali, taj lanac koji nas povezuje nije lične prirode; on ne uključuje sećanja ili osobnost ili bilo šta slično.”

“Da bi se opstalo posle smrti, neophodno je biti čarobnjak. Zadovoljavajući Orla sa živom replikom, čarobnjaci su sposobni da sačuvaju plamen svoje osobne svesnosti tako da zauvek gori. Ali, to je podvig. Da li misliš kako to najveće postignuće ratnika može biti besplatan dar?”

Prokomentarisao sam da su najnovija istraživanja pokazala kako su neki ljudi, pod veoma posebnim okolnostima sposobni da se prisete događaja iz prošlog života.

On je tvrdio da je to pogrešno tumačenje činjenica.

“Istina je da neko može da se uskladi sa određenim životnim situacijama koje su se desile u drugim vremenima i da oseti kako nije živeo samo jedan, već mnogo života. Ali to je samo jedno među milionima mogućih usklađivanja.”

Čarobnjačka Alternativa

Upitao sam ga da li obična osoba ima ikakve šanse da opstane nakon smrti. Odgovorio je da uvek postoji jedna mogućnost: Put ratnika.

“Ako želiš to da razumeš, nemoj na to da gledaš crno – belo. Bolje to posmatraj u terminima pomeranja skupne tačke. Izazov ratnika je da učvrsti svoju pažnju boreći se da zadrži svesnost o svojoj individualnosti čak i posle svoje smrti.”

“Kada stignemo do izvesnog opazajnog praga, mi vidimo da je fizička smrt izazov. Baš kao što postoje dva načina življenja, postoje i dva načina umiranja; u oba slučaja možemo da postupamo kao besprekorni ratnici – ili kao nesvesni idioti. Sve je u toj razlici.”

“Misliš da ono što se dešava posle smrti zavisi od toga kako smo se za to pripremili?”

Prozrevši nameru mog pitanja, odgovorio je:

“Da, ali ne na način na koji bi ti to želeo da protumačiš. Ideja da će dobrota ili pridržavanje određenih zapovesti omogućiti stvari je zabluda koja nam je preneti od društvenog poretka. Jedina priprema koja vredi je stupanje na rigorozni put ratnika koji nas uči kako da sačuvamo energiju i budemo besprekorni.”

“Kao što postoje dva vida življenja i umiranja, takođe postoje dve vrste ljudi: Oni koji se osećaju besmrtnim i oni koji su već mrtvi. Prvi gaje nade, drugi ne. Ratnik je neko ko zna da je njegovo vreme već isteklo, ali i dalje nastavlja da se bori, zato što je to njegova priroda. Ako pogledaš u njegove oči, naći ćeš prazninu.”

“Ali, šta je onda u stvari alternativa čarobnjaka?”

“Postoji sam jedan način da čovek prevaziđe svoj vlastiti kraj: Pomoću upravljanja svojom energijom. Taj rad počiva na sanjanju, prikradanju i

rekapitulaciji. Ove tri tehnike udružene daju jedan rezultat: kompletiranje energetskog tela."

"U opštem smislu, trajanje naše egzistencije zavisi u velikoj meri od toga kako postupamo sa našom energijom. Mi živimo ovaj život do vrha ispunjeni svakodnevnim brigama, nas razjedinjuju stvari koje gledamo i dodirujemo i radi tog razloga umiremo. Ali ako putem rekapitulacije povratimo nazad svu tu životnu snagu, smrt više ne može biti ista, jer ćemo imati našu celokupnost."

"Sa tačke gledišta vidovnjaka, ratnik koji je rekapitulirao svoj život ne umire. Njegova pažnja je toliko čvrsta da postaje jedna kontinuirana i koherentna linija; ona nije raspršena. Njegova rekapitulacija nikada ne prestaje, ona se večno nastavlja, zato što je ona posao na povraćaju njegovih koraka, na samosvojnom postojanju kako bi postao potpun."

"Baš kao što nam je potrebna izvesna količina iskustva kako bi funkcionisali kao individue, čarobnjaku je potrebno dovoljno prakse u drugoj pažnji da bi bili istinski čarobnjaci; inače, on neće biti spreman kada dođe vreme i otići će u beskraj kao nepotpuni čarobnjak. I pored toga, ratnik koji se celog života borio da dostigne parametre besprekornosti ima drugu šansu. On može da sakupi dešavanja svog života i pokupi raspršenu energiju sa ciljem da pređe u svet naguala."

Upitao sam ga šta čarobnjak radi u tom svetu.

Odgovorio je:

„Za većinu ljudi, umreti je neizrecivi ulazak u nešto vrlo strano, nešto što najviše liči na ono što doživljavamo u običnim snovima. U njima ništa nema linearni tok i koncepti vremena, prostora i gravitacije ne funkcionišu. Zamisli šta sve ratnik koji kontroliše svog sanjajućeg dvojnika može učiniti na putovanju takve vrste! Bez sumnje možeš videti da je to veliki podvig svesnosti."

"Čarobnjak je neko ko provodi svoj život u podešavanju sebe pomoću žestoke discipline. Kada dođe njegovo vreme da umre, on se suočava sa smrću kao sa novom fazom na svom putu. Za razliku od običnog čoveka, on se ne trudi da ublaži svoj strah pomoću lažnih nadanja."

"Ratnik odlazi na svoje konačno putovanje ispunjen radošću i njegova smrt ga pozdravlja i dopušta mu da zadrži svoju individualnost kao trofej. Njegovo osećanje postojanja je tako fino podešeno da on postaje čista energija i nestaje (s ovog sveta) u unutrašnjem ognju. Na taj način, on je sposoban da produži svoju individualnost za milijarde godina."

"Milijarde godina?"

"Tako je. Mi smo deca (planete) Zemlje, ona je naš krajnji izvor. Opcija čarobnjaka je da se ujedine sa svešću Zemlje, onoliko dugo koliko Zemlja bude živela."

Konačni Izbor

Tog popodneva, hramao je kada je došao na sastanak. Pitali smo ga šta se dogodilo i on nam je rekao da dok je bio u hotelu, prst na njegovom levom stopalu je u deliću sekunde zasijao i zažario se nekakvom unutrašnjom vatrom.

“Morao sam brzo da se krećem jer je moja skupna tačka započela proces centriranja!”

Podstaknut svojim čudnim doživljajem, dugo je govorio o finalnom poduhvatu čarobnjaka kada oni šćepaju unutrašnji uganj i uđu u čistu svesnost u svojoj potpunosti uključujući cipele i sve ostalo.

Jedan od prisutnih ga je upitao zašto se, ako je prelazak u svesnost konačni cilj čarobnjaka, on danas borio da zadrži svoje individualno ja, umesto da je iskoristio priliku.

Karlos nam je sa nestašnim osmehom rekao da ga to pitanje podseća na jednog od njegovih predaka, Portugalca koji je sebe posvetio biznisu transportovanja ljudi u Brazil pričajući im priče o obećanoj zemlji. Čovek je imao uspeha i napravio je veliki posao šireći propagandu o prednostima Brazila, ali on sam nikada nije bio tamo.

“I, evo i mene, transportujem vas!”

Pošto smo se nasmejali njegovoj anegdoti, Karlos je promenio izraz lica. Veoma zvaničnim tonom, objasnio je da ratnici ne postupaju iz razloga samovažnosti pa prema tome njihove odluke nisu njihove.

“Don Huan je govorio kako neki ljudi od znanja, posle života besprekorne borbe, odlučuju da ostanu, dok drugi nestanu poput daška vetra u beskraj.”

“Stvar koja čini da se neki ratnici bore da ostanu je nešto što nema veze sa ličnim brigama. Prpadanje lozi moći povlači vezanosti tako duboke prirode da naša ličnost biva poništena. Ona postaje samo nevažni detalj u energetskej strukturi koju novi vidovnjaci nazivaju ‘Pravilo’.”

“U takvoj situaciji, za ratnika više ne postoji individualni izbor, pravilnije rečeno. Sve što on može učiniti je da prihvati svoju sudbinu i ispuni komande Pravila; bilo šta drugo će dovesti samo do njegove propasti.”

Sadržaj

7. Vidovnjaci Drevnog Meksika

Na početku, jedna od mojih zabrinutosti se ticala Karlosovih istorijskih izvora. Do koje mere su don Huanova učenja proizvod tradicije ljudi od znanja koja se protezala hiljadama godina unazad, a do koje mere su bila pod uticajem zapadnih ideja?

U različitim prilikama, pokušavao sam da potvrdim to što nam je Karlos govorio pomoću poređenja sa onim što nam je preostalo od pre-španskih starina ali, moram priznati da sam uvek ostao nezadovoljan. Želeo sam da to ispitam u terminima najortodoksnije antropologije. Međutim, izgledalo je

neprikladno direktno iznositi ovu osetljivu stvar pred ljude pa sam odložio svoja pitanja.

Jednog popodneva, spomenuo sam šta mi je na umu. Bio je savršeno ljubazan i rekao mi je kako je to sumnja koja opsega skoro sve njegove slušaoce zato što je svima nama predstavljena slika o zajednicama drevnog Meksika kao o primitivnim naseljima.

Dodao je da je moje nepoverenje prema njegovim tvrdnjama normalno i da je problem koji sam predstavio na tako iskren način u stvari povezan sa pronalaženjem definicija za iskustva koja se ne uklapaju u sintaksu savremenih jezika.

“Ja sam učinio sličnu grešku sa mojim učiteljem. Za don Huana, bilo šta što nije služilo cilju podučavanja je bilo traćenje vremena. Kad god bih pokušao da nađem neku vezu između njegovih reči i onih koje sam pročitao u istorijskim knjigama, on bi jednostavno prestao da govori i otišao bi.”

“Jednom sam ga upitao u vezi njegove uzdržljivosti i on je odgovorio: ‘Iza tvoje stručne zabrinutosti krije se stručna sumnja. Ako je ne odbaciš, nećeš razumeti suštinu onoga o čemu ti govorim. Ja poznajem izvore informacija koje ti prenosim, tako da ne moram da ih dokazujem.’ ”

“Kasnije je pričao o vremenu kada su čarobnjaci prevaljivali ogromna rastojanja po svetu sa ciljem da podele rezultate svoje spiritualne potrage sa kolegama na drugim meridijanima. Za razliku od današnjice, čarobnjaci su se tada potpuno slobodno kretali u snevanju i ništa nije bilo više poštovano nego biti vidovnjak.”

“Uvažavanje prema znanju koje su ti ljudi sakupili nije moglo biti dodeljeno ni jednoj zemlji pojedinačno, znanje je univerzalno. Ali organizacija njegovih principa po poretku koji se danas naziva ‘nagualizam’ ili ‘put ratnika’ definitivno pripada drevnom Meksiku.”

“Započevši od svojih osnovnih posmatranja, drevni čarobnjaci su došli do najdubljeg razumevanja univerzalnih istina do kojeg je čovek ikada dospeo. Moć njihove pažnje je imala toliko mnogo snage da je i danas još uvek aktivna, stvarajući potencijale koji utiču na određene oblasti Meksika i južnog dela Sjedinjenih Država, čineći povoljne uslove za takvu energetsku koncentraciju koju bi ste teško mogli naći bilo gde drugde na svetu.”

“Ti čarobnjaci su delimično bili potpomognuti neobičnom konfiguracijom svetlećeg polja (planete) Zemlje, čiji epicentar rotira oko doline Meksika. Oni su tu neobičnost videli kao gigantski tunel ili vrtlog svetlosti kroz koji pristižu zračenja iz univerzuma uklapajući se sa zračenjima planete, stvarajući povišeni nivo svesnosti.”

“Don huan je smatrao da je ta formacija prirodna i da je bila od strane vidovnjaka upotrebljena kao maksimalna podrška kako bi se povećala njihova moć. Ali u mojim ispitivanjima te stvari, došao sam do zaključka je u pitanju suprotno: drevni čarobnjaci su fiksirali svoju pažnju na tu oblast sveta i planeta je u svojoj celokupnosti odgovorila na tu nameru, stvarajući gigantski katalizator kosmičkih zračenja. Kako god odabrali da ovo protumačimo, ostaje činjenica: To je središte; tu je sve moguće!”

Putovanje do izvora

Dok smo razmišljali o ruševinama koje su u prošlosti bile glavni hram Asteka, Karlos me je iznenadio čudnom izjavom. Reko mi je da baš na ovom mestu, u srcu centralnog trga glavnog grada (Meksika-prim.prev.) boravi zaštitnik Meksika, koga je opisao kao neorgansko biće u obliku svetlosne cevi, veličine zgrade od dvadeset spratova.

Posmatrao sam ga pokušavajući da procenim da li se šali, ali njegove oči su bile potpuno ozbiljne. Tada se razgovor usmerio na temu koja me je veoma interesovala: tajna civilizacija koje su postojale pre španskog osvajanja. Tvrдио je da dok mi danas koristimo knjige kako bi prenosili znanje, drevni čarobnjaci su ga čuvali u položajima skupne tačke. Oni su koristili svoje skulpture od kamena, drveta i keramike kao katalizatore za pokretanje te tačke. Tako je njihovo znanje uzelo oblik veličanstvenih umetničkih dela zato što za njih znanje nije bilo samo informacija, već iznad svega, uzvišena vizija života.

“Snaga te vizije se održala do danas. Svi naguali za koje znam su bili Tolteci, što znači savršeni umetnici. Oni su kombinovali besprekornu kontrolu nad svojim emocijama sa visokom estetskom senzibilnošću koju su im omogućili njihovi eksperimenti sa svesnošću. Rezultat toga je bio neizrecivi kapacitet za komunikaciju osećajima i za davanje smisla ekstremnim iskustvima koja bi druge ljude zbunila do te mere da bi jedino bili sposobni da nepovezano brbljaju.

“Neki naguali iz moje loze su bili skloni rukotvorinama, drugi teatru, muzici ili plesu. Bilo je nekih koji su bili naklonjeni pričama o moći; pričama koje su kadre da oslobode isti efekat na njihove slušaoce, zato što one nisu zasnovane na mudrostima razuma već na čudima toga što smo svesna bića. Danas te priče nazivamo ‘mitovima’, i naravno, mi ih ne razumemo.”

Karlos je tvrdio da, sudeći po njihovim umetničkim izražajima, opsesija čarobnjaka drevnog Meksika za prenošenjem svoga znanja na one koji ih okružuju nema premca bilo gde na zemlji. Saglasnost koju su uspostavljali sa svojim učenicima je imala drugačije parametre od naših zapadnih, ‘racionalnih’ saglasnosti. Stvarnost pre španskog osvajanja uključuje aspekte koje mi ne smatramo normalnim, zato što oni imaju posla sa energetskim poljima koja više nisu u upotrebi.

Kao primer jednog od tih polja, on je spomenuo naglasak na sanjanju, koje je bilo od vitalnog interesa za ljude pre osvajanja. Ostaci toga se danas još uvek mogu naći kod izolovanih plemena u unutrašnjosti.

Zaključio je govoreći da je zbog nedostatka poklapanja između zračenja centriranih od drevnih i savremnih stremljenja, skoro nemoguće premostiti interpretativnu barijeru koja razdvaja našu od tih kultura. Dakle, kao obični ljudi, nikada nećemo u potpunosti razumeti njihove umetničke tvorevine. “Srećom, čarobnjak poseduje posebne alatke, zato što je on naučio kako da svoju skupnu tačku učini fleksibilnom. On može da prikopča svoju pažnju na modalitet svesnosti drugih vremena i zna kako da podesi svoja stremljenja sa stremljenjima čarobnjaka koji su nekad živeli.”

“Don Huan je bio stručnjak za pre-španske civilizacije. Za njega, staro kamenje ne krije nikakve tajne. Ponekad me je vodio u šetnju kroz zgrade

antropološkog muzeja kako bi mi omogućio da se kroz lično iskustvo uverim u te posebne saglasnosti."

Onda mi je Karlos ispričao o jednoj o tih poseta, kada se lično osvedočio u posebne načine na koje čarobnjaci razmatraju prošlost.

"Tog jutra, raspravljali smo o istorijskim temama; trudio sam se da ga ubedim u ozbiljnost mojih teorija, a on mi se otvoreno podsmejavao. Ušao sam u veoma teško raspoloženje. Pre napuštanja muzeja, on je izmanipulisao moju svetlost i učinio da uđem u drugačije stanje svesti. Njegov manevar je imao efekat da su se umetnička dela ispunila životom. Sve je bilo tamo: svetleće jaje, sanjanje, put ratnika, pokretanje skupne tačke... bilo je zastrašujuće!"

"Kad sam se uverio u autentičnost učenja, učinio sam brzu i sveobuhvatanu procenu mog položaja kao istraživača. Shvatio sam da su me akademske institucije u velikoj meri programirale, ne da nepristrasno sakupljam informacije, već da potvrdim određeni opis sveta, a takav položaj me je sprečio da se u potpunosti predam znanju. Dakle, dok sam obavljao svoj rad na terenu, ja nisam bio toliko nepristrasni tragalac za istinom koliko sam bio predstavnik drugačijeg načina življenja. Ovo je stvorilo neizbežan sukob koji bi se često pretvorio u nepoverenje i opštu sumnju."

"Pošto sam se udaljio od mog iskustva u muzeju i vratio svom uobičajenom gledištu, više nisam razumeo, niti se čak sećao ranijeg stanja euforije. Ali, na neobičan način, od tog trenutka moj akademski ugao gledanja je počeo da se menja. Naučio sam kako da posmatram stvari onakve kakve jesu, bez konceptualnih velova. Do tada sam bio istraživač u službi sistema saglasnosti – zapadne kulture. Iznenada sam počeo da se osećam sve bliži ideji da ispod antropologove kože prebiva običan čovek uključen u zadatak otkrivanja svoje sudbine."

Zamolio sam ga da mi da neki konkretniji primer kako čarobnjaci tumače stare spomenike.

Odgovorio je pitanjem:

"Da li si video atlante iz Tule?"

Rekao sam mu da jesam i on je objasnio da su te impresivne figure iz perioda Tolteka opis nagualovog društva. Tvrdio je da šesnaest sveštenika u bazaltnom reljefu poređanih u četiri kolone iza statua, predstavljaju kompletnu grupu ratnika podeljenih u četiri tima, po jedan za svaku ključnu oblast.

"Oni su kosmički putnici, i njihova misija je da plove kroz energiju beskraj. Predmeti koje nose sa sobom simbolizuju svaku od njihovih funkcija. Ti sveštenici su družina koja je u sred leta, predstava konačnog cilja puta, koji se sastoji u tome da se postigne treća pažnja."

Posle duže pauze, nastavio je dajući svoje tumačenje raznih arheoloških objekata. Njegove priče su bile veoma slikovite; stvorio mi je osećaj kao da hodam sa njim hiljadugodišnjim putevima kroz pre-španski grad. Skoro da sam mogao da tamo, na kraju centralnog trga, prepoznam ogromne i nepristupačne Olmečke glave; srdačnost nasmejanih Huastečkih statua koje

nas posmatraju iz niša piramida; fine stele Maja, kako razgovaraju u blizini... Karlos je tvrdio da je jednostavni čin proučavanja nekih arheoloških artefakata iz stanja unutrašnje tišine, dovoljan da prenese posmatračevu pažnju u poziciju drevnih umetnika. Dakle, neki od tih artefakata deluju kao istinske zamke pažnje.

“Mnogi od njih kao da su napravljeni sa sračunatom namerom. Njihova svrha nije ukrasna ili simbolička. Njihove proporcije i dizajn sadrže detonator psihičkih stanja i energetska strujanja. Ti predmeti su, moglo bi se reći, katapult za skupnu tačku. Nijedno stručno istraživanje nikada neće moći da ih razjasni zato što njihovi tvorci nisu bili ni najmanje zainteresovani da sebe prilagode racionalnim kriterijumima. Da bi se uskladili sa njima, moramo posedovati petlju da se suočimo sa izazovom opažanja u terminima tihog (nemog) znanja.”

Tvrdio je da su, zbog njihove namere, tvorevine pre-španske starine istinska skladišta druge pažnje, oaza moći u sred suve sterilnosti u koju je sadašnja civilizacija dovela čoveka.

“Ohrabrujući me da predstavim celom svetu tradiciju drevnog Meksika, don Huan je započeo vrstu putovanja ka izvorima sa ciljem da se potvrde aspekti učenja koji su sve do sada bili skriveni i da se čoveku vrati prava dimenzija njegovog bića.”

“Kao tragači za znanjem, mi danas možemo imati puno koristi od namere starih vidovnjaka u smislu toga da nastavimo njihov rad sa obnovljenim poletom.”

Pomalo stidljivo, zamolio sam Karlosa da se sastanemo u nekom muzeju ili na arheološkom nalazištu gde bi mi on praktično demonstrirao ključeve čarobnjaštva.

Ali, on se nije složio sa tim predlogom. Njegov odgovor je bio energičan: “Sve što želiš da saznaš o svojoj zemlji, idi pa otkrij sam! Kao Meksikanac, ti si najbolje kvalifikovan da povратиš Toltečku poruku. To je tvoj zadatak, tvoja obaveza prema svetu. Ako si previše lenj da to učiniš, onda će to učiniti neko drugi.”

Antene Druge Pažnje

Jednom, dok smo pili kafu u restoranu u centru grada, rekao sam mu da sam zbunjen njegovim entuzijazmom kada govori o drevnom Meksiku koji je u suprotnosti sa upozorenjem datim u jednoj od njegovih knjiga u vezi opasnosti da se posećuju ruševine ili da se skupljaju predmeti iz tog vremena. Ukazivao sam na uzbudljivu priču koju je napisao o jednom od njegovih kolega učenika, koji je upao u ozbiljne nevolje zbog svoje navike da se šunja po arheološkim nalazištima.

Odvratio je da nisam razumeo.

“Stvar je u tome da ja ne mešam apstraktno znanje novih vidovnjaka sa kulturnim fokusom vidovnjaka iz davnine, zato što to nisu iste stvari. Drevni vidovnjaci su živeli u drugoj pažnji, oni su bili opčinjeni njenim zamršenim detaljima i pokušavali su da ih reprodukuju u svom svakodnevnom životu

pomoću skulptura i građevina. Na taj način, oni su učinili dostupnim širokim masama veliki deo te mračne opčinjenosti."

"Ali, don Huan je rekao da je bilo koji vid prikazivanja znanja okolišanje, to te odvlači od istinskog, tihog znanja. Uprkos zapanjujućoj količini informacija koju su bili sposobni da izvuku iz onostranog, stari vidovnjaci su završili tako što su platili visoku cenu za svoje sklonosti: izgubili su svoju slobodu.

"Zbog toga, jedan od prioriteta savremenog naguala je da usmeri svoje učenike, naročito tokom prvih faza puta, tako da ne budu zarobljeni spoljašnjom stranom znanja."

"Takođe, postojao je još jedan razlog zbog koga je don Huan insistirao da neki od nas ne smeju gubiti vreme u pokušajima da nađu smisao u nečemu što nema smisla. U to vreme, većina njegovih učenika još uvek nisu izgubili ljudski oblik, što znači da smo se osećali podstaknutim da klasifikujemo znanje, sistematizujući ga što je moguće brže. To nije primenljivo sa artefaktima drevnog Meksika zato što je ono što je stiglo do nas suviše nepotpuno. Još uvek ima puno posla da se obavi, i to je rizičan posao koji može da se okrene protiv istraživača."

"Zašto?"

"Kao što sam ti već rekao, te tvorevine nisu bezopasne. Problem u vezi njih je strast koju pokreću. Stari vidovnjaci su bili majstori opsednutosti. Njihovi dela su puna trikova, i sva oni nastavljaju da deluju sa istom živahnošću kao i prvog dana zato što fiksacija čarobnjaka ne gubi snagu tokom vremena."

Dodao je kako je Meksička tradicija mudrosti bila sačinjena od moćnih ljudi kao vrhunski čin čovekoljublja. Namera im je bila da se sačuva naša suštinska sloboda, ali ta namera je funkcionisala samo za kratko vreme. Zato što su preterali sa ritualima i nepotrebnim verovanjima, njihove tvorevine su na kraju postale sredstva za fiksiranje skupne tačke tog društva.

"Ta dela su ogromna koncentracija namere, ali učenja koja čuvaju nisu čista, ona su pomešana sa samovažnošću njihovih tvoraca i fokusiranje na njih bi trebalo da bude obavljeno samo pomoću prikradanja. Piramide su izuzetno moćni zarobljivači pažnje. One mogu da nas brzo dovedu do stanja unutrašnje tišine, ali one takođe mogu da se okrenu protiv nas. Tu se dolazi do tačke kada je preporučljivije uzdržavati se od njih nego rizikovati da se bez odbrane uđe u područje starih vidovnjaka."

"Imajući na umu moje morbidne sklonosti, don Huan mi je zabranio da na svoju ruku obilazim muzeje i arheološka nalazišta. Rekao je da se tim mestima može verovati samo u društvu čarobnjaka. Jednog dana, dok sam šetao ruševinama Tule, doživeo sam zaista neprijatno iskustvo i počeo da menjam svoje mišljenje."

"Šta ti se dogodilo?" upitao sam ga.

"Nešto što je učinilo da se tresem od straha", odgovorio je. "Mogao sam da vidim kako piramide isijavaju ogromna polja energije, talasajući se poput mora bez dna, potpuno obavijajući posetioce. Vrlo prijatna situacija za neke čarobnjake, ali ne i za nas."

Upitao sam ga da li je taj fenomen povezan samo sa Meksičkim piramidama ili se takođe može videti i u drugim delovima sveta.

Odgovorio je da fiksacija nije lokalni fenomen, ona je univerzalna. Ona se pojavljuje gde god se svest bori da opstane. Ali na zemlji, jedino ljudsko društvo ulaže značajni deo svoje energije na stvaranje simboličnih objekata bez upotrebne vrednosti, čija je isključiva svrha da generišu stanja pažnje.

“U stvari, ako ne bi posedovali taj karakterističan kvalitet da budu izvanredni energetske akumulatori, ti objekti i spomenici ne bi postojali. Oni se nalaze na ovom svetu, ali nisu odavde. Oni su agenti onostranog, antene druge pažnje. Njihov dizajn i konstrukcija su diktirani lično od strane neorganskih bića na svakoj geografskoj širini i u svakoj oblasti.”

“Jednom, dok sam putovao po Italiji, otišao sam da vidim čuvenu skulpturu. Jedva sam se usudio da priđem bliže, toliko sam bio opčinjen njenom lepotom. Primetio sam da ljudi koji su tu prolazili protiv sopstvene volje i znanja projektuju svoja osećanja ka statui. Emocionalna klima je bila toliko moćna da sam lako mogao opaziti kako se ta osećanja rastežu u obliku vlakana prema senci koja je vibrirala iza skulpture. Nisam bio jedini koji je svestan tog fenomena. Tamo je bio neki turista koji je, kada je ‘napadnut’, uzeo kamen i bacio ga na statuu. Aplaudirao sam! Te stvari su centri fiksacije čovečanstva. One uslovljavaju pažnju, one je vezuju.”

Prokomentarisao sam da izgleda žalosno to što su najveličanstvenije tvorevine čovečanstva u stvari nosioci njegove fiksacije.

Karlos je odvratio da sam sve to znao i ranije. Rekao je da problem nije u spomenicima ili u nameri koja ih je stvorila niti čak u neorganskim entitetima koji ih koriste kao zamke, već je problem u nama.

“Ta dela pripadaju drugom modalitetu pažnje; ona imaju sposobnost da pokrenu skupnu tačku i to nam daje predah od naše fiksacije. Ali, nema ničeg opsesivnijeg od druge pažnje i hraniti je sa neobuzdanim entuzijazmom nas može dovesti do stanja potpune energetske zarobljenosti.”

“Međutim, to ne znači da se ne možeš zaštititi od tih mesta. Postoje dva načina pomoću kojih se možemo suprotstaviti njihovoj teškoj nameri: sklanjajući se od njih ili negujući besprekornost.”

“Ratnik je sposoban da se netaknut izvuče iz svake zamislive situacije. Kada presečemo svoje veze sa ljudskim oblikom, nijedna spoljna stvar nas više nikada ne može povrediti. Tada se spomenici starog meksika otkrivaju u svojoj blistavosti a u isto vreme, zauzimaju mesto kome zaista pripadaju: mesto tihog razumevanja.”

Sadržaj

8. VERIFIKACIJA NAGUALA

Mesecima nakon našeg prvog susreta, moj odnos sa Karlosom je ostao na nivou praćenja njegovih predavanja i čitanja njegovih knjiga. Ali, nije mnogo prošlo do trenutka kada je magija njegovih podučavanja počela da me privlači svojom sopstvenom silom.

Ta situacija me je suočila sa izborom koji se, verujem, postavlja pred svakog učenika nagualizma. Sa jedne strane, mogao sam da analiziram čudne ideje čarobnjaštva u svetlu akademskog znanja, prihvatajući samo ono što mogu da razumem i potvrdim. S druge strane, uvek je postojala mogućnost da doslovno prihvatim Karlosove reči privremeno napuštajući svoje predrasude onoliko koliko sam sposoban da izađem van sopstvenih okvira, podržan iskustvom.

Kada sam mu rekao svoju dilemu, on je bio srećan i rekao je da te dve mogućnosti koje sam shvatio imaju jedan važan zajednički činilac: Praksu. Stoga nije važno kojoj od njih sam se priklonio sve dok sam postojan u svojim zaključcima.

Pokušao sam da od njega izvučem neka objašnjenja koja bi mogla poslužiti kao podrška mom umu i koja bi mi omogućila da se prilagodim njegovim postavkama ali on me je prekinuo:

“Ratnik ne trči ispred znanja,” rekao je. “On ne sprovodi neobična istraživanja niti traži pomoć u razumevanju. Kada želi da nešto sazna, on to iskusi.”

Napomenuo sam mu da za mene reč “iskustvo” ima potpuno različito značenje od onog koje je on objasnio. Za njega, ta reč znači način suočavanja sa životom; za mene, potrebu da se pojava razume na intelektualnom nivou.

Učinilo mi se da Karlos potiskuje ironični osmeh. Veoma ljubaznim tonom, objasnio je da znanje i postupci čarobnjaka nisu sami po sebi teški za razumevanje ili praktikovanje. Ono što ih čini da izgledaju suludo je činjenica da su oni nastali iz kulture koja nam je strana i od strane ljudi sa drugačijim razumevanjem sveta. Povezao je moje početno nepoverenje sa mojom racionalnom konfiguracijom a ne sa nekakvom energetskom blokadom.

Dodao je kako moderna nauka nije u mogućnosti da prodre u Toltečko znanje zato što ne poseduje odgovarajuću metodologiju a ne zato što se principi čarobnjaka i naučnika međusobno nikako ne uklapaju.

“Uprkos svim svojim dobrim namerama, istraživači su nesposobni da samostalno pomaknu svoje skupne tačke. U tome je stvar, kako onda mogu da razumeju ono što kažu čarobnjaci?”

“Nedostatak energije je ozbiljna barijera između običnog čoveka i čarobnjaka, zato što je bez neophodne snage nemoguće verifikovati fenomen čarobnjaštva. To je kao kada dve osobe pokušavaju da komuniciraju na različitim jezicima. Uopšteno, čarobnjaci gube u toj vrsti razmene. U drugim vremenima, ljudi su zastrašivani verovanjima da će izgubiti dušu ako slušaju čarobnjaka; danas je savremeni čovek naučen da veruje kako je to viđenje nenaučno.”

“Istina je nešto drugo. Praktikovanje ratničkih principa, daleko od ugrožavanja naše mentalne jasnoće, daje nam vredne alatke za upravljanje znanjem. To je zato što ti principi, kada su rukovođeni pomoću sakupljanja energije, ljubomorno slede dva naučna principa: Iskustvo i verifikaciju.”

“Nasuprot onome što mnogi misle, potreba za dokazivanjem nije prisutna

isključivo u zapadnoj kulturi, ona je imperativ takođe i u Toltečkoj tradiciji. Nagualizam kao ideološki sistem, nije zasnovan na dogmama već na ličnom iskustvu generacija praktičara i bilo bi apsurdno smatrati da su svi ti ljudi tokom hiljada godina jednostavno verovali u laži."

"Zato što je njegova polazna tačka eksperimentisanje, možemo reći da nagualizam nije sistem verovanja već nauka."

Ovo mišljenje je bilo previše za mene.

Neki delovi u Karlosovom učenju imaju neospornu praktičnu vrednost; na primer, njegov stalni naglasak na kontroli samovažnosti kako bi se postigao čist uvid u prednost življenja u sadašnjem trenutku i da bi se usvojili strateški principi puta ratnika.

Međutim, druge tačke njegovih izlaganja su pevazilazile moju sposobnost razumevanja. Jednostavno nisam mogao prihvatiti da na mestu paralelnom u odnosu na ovaj svet postoji univerzum čiji zakoni nemaju ničeg zajedničkog sa našom svakodnevnom logikom i koji je naseljen svesnim entitetima koje moja čula ne mogu da opaze.

Karlos je bez sumnje na osnovu izraza mog lica shvatio da se ne slažem sasvim sa onim što je rekao jer je dodao:

"Za tebe, dokazati znači objasniti, dok za čarobnjake to znači osvedočiti se u neopisive stvari bez ustručavanja ili mentalnih trikova. Ti veruješ da je ono što možeš obuhvatiti čulima stvarna granica univerzuma ali ne prestaješ da misliš kako su tvoja čula vrlo bedno uvežbana."

"Ne pozivam te da veruješ već da vidiš, i garantujem ti da je viđenje dovoljan dokaz svega o čemu sam ti govorio. Međutim, ja ne mogu da potvrdim energetska suštinu sveta umesto tebe; to moraš sam da nameravaš i da pronađeš unutar svoje prirode potencijale i načine da to izbaciš na površinu."

"Ono što razlikuje savremenog naučnika od vidovnjaka je da vidovnjak stavlja na kocku svoj vlastiti život, dok je za onog prvog vreme jedini gubitak koji podnosi ako nešto krene naopako u njegovim istraživanjima. Metode i jednog i drugog su podjednako rigorozne, ali se razlikuju."

"Čarobnjak ne može biti zadovoljan ako lično ne proveri priče koje su mu ispričane. Kao što postoje stepeni i nivoi naučničke obuke, učenik čarobnjaštva uskoro otkriva da postoji nekoliko vrlo određenih nivoa uvećavanja njegove percepcije i neće stati dok ih ne dostigne ili umre u tom pokušaju. Dakle, kao metod istraživanja, nagualizam je potpuno pouzdan."

"Moj učitelj mi je pokazao da je obeležje novih vidovnjaka njihov kapacitet za sintezu; oni su apstraktni čarobnjaci." Karlos je davao veliki značaj ovom izrazu, naglašavajući svaki slog. "U stvari, njihov fokus je rigorozniji od fokusa nauke zato što su vidovnjaci uključeni u poduhvat od kolosalnog značaja koji ljudi od nauke čak se i ne usuđuju da formulišu: Preispitivanje naših tumačenja koja se tiču dogovorene stvarnosti u kojoj živimo. Krenuvši od te početne tačke, možete videti da je čarobnjaštvo najbolji saveznik formalnog mišljenja."

"Jednog dana će biti moguće da se probije led i nauka će otkriti kako deli

veliku skolonost sa nagualizmom: strast za istinom. Tada će se oba načina istraživanja pomiriti i prestati da budu suprotstavljene tačke gledišta. Oni će se sastaviti u jednu nameru kako bi rasvetlili tajnu.”

Dok smo se rastajali, spomenuo sam Karlosu da su njegovi stavovi u krajnjoj suprotnosti sa gledištem koje većina ljudi ima na temu čarobnjaštva.

Slegnuo je ramenima kao da kaže: “Kakve to veze ima?”

Povratak Suštini

Posle kraćeg praktikovanja, Karlosova učenja su počela da ostavljaju utisak na mene. Ono što je na početku bilo neverica, uskoro je postalo zapanjujuća potvrda stanja svesti koja su izvan mojih mentalnih parametara. Iznenada, postao sam obuzet hitnom potrebom za razumevanjem, međutim ne pomoću razuma, već pomoću mog celokupnog tela. Stigao sam do tačke kada su se temelji moje svakodnevne egzistencije konačno srušili i postalo mi je očigledno da percepcija čarobnjaka sadrži univerzum iskustava kojih do tada nisam bio ni najmanje svestan.

Tokom celog tog procesa, prolazio sam kroz žestoku krizu identiteta, ponašajući se u jednom trenutku kao hrabri i nepristrasni istraživač a u sledećem se okrećući u mentalno protivljenje. Shvatio sam da ta emocionalna kolebanja imaju veze sa Karlosovim govorima. Nakon što bih ga saslušao, nastupile bi nedelje grozničave aktivnosti, pokušaja sanjanja i praktikovanja svih tehnika o kojima sam čuo ili čitao. Ali, malo po malo, moj početni entuzijizam bi se ohladio i ja bih se vratio neprijatnom osećaju da ne razumem ništa.

Suočen sa haosom novih senzacija koje su počele da me preplavljaju, otkrio sam da imam samo jednu zaštitu: Razum. Više nego ikad, trudio sam se da ubedim sebe da, na kraju krajeva, jedino stvari koje se mogu potpuno objasniti mogu biti istinite. Uprkos svemu što je Karlos rekao o tome kako razum može biti varljiv, bio sam voljan da prihvatim taj stav samo ako bih se lično osvedočio u neki čudesan događaj koji zaista izaziva prirodne zakone. Tog jutra, imali smo sastanak u restoranu hotela u kome je odseo. Bili smo praktično sami osim čistača cipela koji je dremao u uglu i konobara koji nas je gledao sa izrazom dosađivanja. Prosudivši da je trenutak prikladan, upitao sam:

“Možeš li mi dokazati svoje učenje nekim moćnim činom?”

Začudo me je pogledao, kao da je očekivao sve osim toga i trebalo mu je nekoliko sekundi dok mi je odgovorio.

“Nažalost,” rekao je, “Tvome umu ne mogu ništa dokazati. Previše daleko je otišao.”

“Da bi verifikovao nagual, potrebna ti je slobodna energija a koliko ja znam, njen jedini izvor je besprekornost. U svetu energije, sve ima svoju cenu tako da to zavisi od tebe. Ja ne mogu utišati tvoj um, ali ti možeš i na taj način bi sam sebi potvrdio ono što ti govorim.”

Upitao sam ga šta da radim sa sumnjama koje se neizbežno javljaju u mom umu.

Odgovorio je:

“Nesigurnost je prirodno stanje žrtve; s druge strane, pouzdanje i hrabrost su karakteristike predatora. Odluči šta si.”

“Najvažnija stvar je da shvatiš kako ne postoji ‘Kastanedino učenje’. Ja se samo trudim da budem direktan i da delujem iz svoje tišine – pravac delovanja koji ti preporučujem, zato što je on daleko od ludila. Ja nisam moćni nagual poput don Huana niti sam tvoj dobročinitelj. Ali, bio sam svedok dela koja bi te naterala da zanemiš od iznenađenja i uopšte mi ne pada na pamet da pričam o tome. To je samo zato što ti te priče ne bi rekly ništa osim što bi spustio gard i dozvolio da te opsednu.”

“Ako želiš da se uveriš u priče o moći, potrebno je da se otvoriš ka iskustvu. Nemoj da se zaklanjaš iza svojih tumačenja, zato što uprkos svim tvojim znanjima kao savremenog, običnog čoveka, mi veoma malo znamo o svetu.”

“Ti, kao i drugi učenici čarobnjaštva imaš ogromno polje za vežbanje. Na primer, tvoji emocionalni usponi i padovi, tvoji energetski otvori. Začepi ih i videćeš kako će se stvari promeniti. Onda, tih osam sati koje provedeš svake noći poput biljke, nesvestan bilo čega. Istraži ih, preuzmi kontrolu i usudi se da budeš svedok. Ako rasvetliš tajne svojih snova, na kraju ćeš videti ono što sam i ja video i više neće biti sumnji u tvom umu.”

Za trenutak smo ćutali dok su postavljani naši tanjiri.

Karlos je prekinuo tišinu:

“Upamti, sumnje su samo buka uma. Ništa vrlo duboko.”

Uzvratio sam da je sumnja osnova svakog pravog znanja, sudeći prema ono malo znanja što sam stekao na mom putovanju kroz život.

Ali, on je imao drugu teoriju; on je tvrdio:

“Toliko se vremena provede u nagomilavanju stvari da postaje nemoguće da se prihvati bilo šta novo. Mi smo voljni da straćimo godine svog života sledći obrazce ili diskutujući sa prijateljima; ali ako nam neko kaže da je svet izvanredno mesto puno magije, mi postajemo sumnjičavi i bežimo u naš spisak unapred stvorenih ideja.”

“Sa druge strane, predator se bori celog svog života da usavrši svoje lovačke tehnike, uvek spreman za povoljnu priliku i nikad nije zbunjen izgledom stvari. On je pažljiv i strpljiv. On zna da njegov plen može da iskoči iz svakog žbuna i da i najmanje oklevanje može značiti razliku između nastavljanja života ili umiranja. On ne gaji nikakve sumnje.”

“Ratnik je lovac a ne podsmešljivi oportunist. Ili će potpuno prihvatiti izazov znanja sa svime što je u njega uključeno, ili će ga njegova sopstvena dela dovesti u situaciju koja je još groznija od one u kojoj se nalazi običan čovek.”

Osetio sam da njegove reči sadrže prikriveni prekor. Pokušao sam da se opravdam, ali me je on prekinuo:

“Očigledno je da si vežbao. U takvim okolnostima, tvoj um je uznemiren. Ali, tvoja mučna zabrinutost će isčeznuti čim prepoznaš da je ono o čemu se brineš jedna usađena sumnja.”

“Kao i svi mi, ti si istreniran da sve informacije propustiš kroz filter razuma. Ti me podsećaš na psa koji živi u kući starijeg gospodina. Kada mu neko iz sažaljenja baci neku mrvicu, on postane toliko uzbuđen da više ne može da u njoj opušteno uživa. Ti si baš takav. Ti si toliko zahvalan svojoj nauci da misliš kako joj nešto duguješ, da joj ne možeš biti neveran. Ti se ne usušuješ da sanjaš, ti ne možeš da uživaš u magičnoj strani sveta.”

“Ti si sebi postavio suviše varljiv parametar za svoje verifikacije: Razum. Ono što ti predlažem je da zameniš taj pristup drugim, mnogo pouzdanijim i iznad svega, mnogo obuhvatnijim: Trezvenošću. Već sam ti objasnio da čarobnjaci tvrde kako postoji radikalna razlika između ova dva koncepta. Da bi to bolje shvatio, razmisli na primer o istoriji sveta; njen veći deo stvorili su vrlo trezveni ljudi koji su se i pored toga usuđivali da upute izazov opšte prihvaćenim verovanjima, oni su se suprostavljali onome što je u to vreme izgledalo razumno.”

“Ako otputuješ izvan našeg sveta, videćeš da je tamo ista stvar. Univerzum nije razumljiv, ali se s njim možemo suočiti pomoću energije i trezvenosti. Kada naučiš kako da to koristiš, onda ćeš shvatati na suštinski način, bez reči. Kome su potrebne reči ako je svedok?”

“Slažem se s tobom da su sa bilo čije tačke gledišta koncepti čarobnjaštva sasvim besmisleni. Ali, postoji duboka dimenzija u našoj svesti u koju pritužbe uma ne prodiru i ratnik ne odustaje dok je ne pronađe. Kada tamo stigne, on otkriva da njegov vlastiti razum, kada se u celosti istrenira sa nepopustljivom strogošću, automatski vodi u čarobnjaštvo zato što je suština razuma trezvenost, ravnodušnost i ne-žaljenje.” (ne -žaljenje: nemilosrdnost u ranijim prevodima, prim.prev.)

“Kada jednom postane vlasnik svog razuma i više nije izmanipulisan od njega, čarobnjak može da preduzme podvig govorništva, ubacujući u reči nedokučivu enigmu egzistencije. Ali, to je tako teška umetnost da joj možeš pristupiti samo pomoću velikog viška energije.”

“Biti ratnik je beskrajna borba da se bude besprekoran. Trik čarobnjaka je što oni znaju da je energija koju ulažemo kako bi sebe zarobili, ista ona energija koja nas može osloboditi. Samo trebamo da je preusmerimo i priče o moći će početi da se materijalizuju pred našim očima.”

“Prema tome, ne bori se protiv svoje nesigurnosti, hodaj sa njom, iskoristi je kao podsticaj za verifikaciju i stavi je u službu svojih energetskih potreba. Proveri sve, ne dopusti da priče o moći ostanu u domenu legendi. Blisko se veži za znanje, ali veži se kao ratnik a ne kao rob razuma!”

Pokazao je na mladu Indijanku koja je prelazila ulicu sa dečakom starim oko devet meseci privezanim na svojim leđima. Lice deteta je zračilo nezasirom radoznalošću koja je kiptela i izbijala iz njegovih crnih okruglih očiju koje su izgledale poput malih ogledala od opsidijana, žudno gledajući u sve.

Karlos je nastavio:

“Ratnikova obaveza prema duhu počiva na povratku ka našoj istinskoj prirodi. To je pakt koji smo svi mi potpisali pomoću jednostavne činjenice što smo se rodili.”

“Čovek je rođen sa nagonom da se u sve osvedoči ali je taj nagon brutalno osakaćen tokom prvih godina života i zato moramo da ga ponovo otkrijemo. Treba da očistiš svoje brige od svih predrasuda i vratiš se toj dečačkoj radoznalosti. Ratnik je prinuđen da se uveri u svo znanje koje stigne do njega, da ga u potpunosti iskusi, bez obzira odakle dolazi. Tada stiče neophodnu sposobnost procene da odabere i zadrži ono što je korisno.”

“Dali bi trebalo da primenim tu sposobnost procene na put koji ti propovedaš?”

Izgledalo je kao da mu moje pitanje dosađuje i odvratio je odsečnim tonom: “Već sam ti rekao da ne postoji ‘Kastanedin’ put, kao što ne postoji ni Budin put niti onaj Isusa Hrista! Zar još nisi shvatio da učitelji nisu neophodni? Ja ti ne prodajem robu i nije mi stalo da se slažeš sa mnom. Ja ti samo ukazujem na tvoj put do samog sebe iz ugla čiste bezlične privrženosti. Idi i proveri to ako je to ono što želiš a ako nije, drži se svojih sumnji.”

Dok smo se opraštali, Karlos mi je rekao:

“Ne bi trebalo da pridaješ puno pažnje svojim zabrinutostima. One su samo simptom nečeg drugog. Nešto se pomalja iz tvoje unutrašnjosti i normalno je da se tvoj ljudski oblik brani. Uskoro će tvoje baratnje sa nagualom učiniti da ti se gaće tresu i biće ti potrebna trezvenost kao nikada ranije. Možda ćeš zažaliti što si me ikada zamolio za znak!”

Verujem zato što tako želim

Teško mi je da pišem o tako ličnim predstavama kao što je ‘dokazivanje tvrdnji čarobnjaka’. Ono što bi mi omogućilo da se složim sa njima nije bilo pitanje dobijanja jasnog objašnjenja, već je to značilo bar najmanje učešće u praktičnim aktivnostima i sastavljanje nove vrste saglasnosti iz te prakse. Elementi tog novog jezika, pravog razgovora ratnika se ne nalaze u razumu već u čuvanju energije.

Kako mi je Karlos objasnio, potvrđivanje tako iracionalne stvari kao što je “pokretanje skupne tačke” može biti učinjeno isključivo pomoću premisa moći. Pošto je svaka namera da se nešto objasni proizvod fiksacije skupne tačke na specifičnom položaju, nema drugog načina da se osvedočimo u njeno kretanje osim da je sami pokrenemo i vidimo šta će se desiti.

Suočen sa nadmoćnom logikom njegovog argumenta, upitao sam ga:

“Da li to znači da nije moguće potvrditi tvrdnje čarobnjaka posmatrajući spolja?”

“Baš suprotno!” odgovorio je. “Posledice moći se jedino mogu doživeti posmatrajući spolja, zato što kad jednom pažnja postane fluidna, mi prestajemo da budemo kruto i izolovano ‘ja’, i umesto toga se spajamo sa svetom koji nas okružuje. Zato vidovnjaci kažu da se tajna sveta ne nalazi unutra već spolja. Ili drugim rečima, rešenje nije mentalno, ono je

praktično!"

Upitao sam ga šta je praktično u vezi tako nejasne teme kao što je pokretanje skupne tačke.

Odgovorio je da je to pokretanje nešto što mi je nejasno zato što nemam nikakvu voljnu kontrolu nad svojim stanjima svesti. Kao primer, spomenuo je učenje čitanja i pisanja, nešto što nekom divljaku može izgledati potpuno nevažno, ali je postalo životno neophodno za civilizovanog čoveka.

"Taj primer," rekao je, "može ti dati samo bledu sliku koliko kontrola skupne tačke postaje nužna za čarobnjaka."

Želeo sam da znam kako je moguće da tema od tolike važnosti prolazi neprimećena u životu ogromne većine ljudi.

Odgovorio je da je pokretanje skupne tačke nešto prirodno i u isto vreme toliko sofisticirano, poput govora i razmišljanja. Ako nismo naučili kako da to radimo, nikad to nećemo ni raditi.

Uveravao me je da ključ za postizanje ili gubljenje izvanrednih dostignuća čarobnjaštva počiva na konsenzusu, na saglasnostima koje činimo.

"Da bi neko dokazao činjenice, prvo mora da se složi sa njihovim značenjem. Na nesreću, za većinu ljudi saglasiti se znači biti krut i ne odstupati od zvaničnog opisa. Moramo imati jaku volju za učenjem ako se usudimo da istražujemo drugačija područja saglasnosti."

"Čarobnjaci su otkrili da postoje dve vrste dogovora. Prvi je kolektivni konsenzus; on polazi iz razuma i može te odvesti veoma daleko, ali će te na kraju neizbežno dovesti do paradoksa. Drugi konsenzus je izazvan pokretanjem skupne tačke, i on može biti potkrepljen među onima koji dele slične okolnosti."

"Konsenzus zasnovan na ličnom iskustvu ima prednost nad onim zasnovanim na objašnjenjima, zato što se život čula nalazi potpuno u pojedincu; razum, sa druge strane, radi samo pomoću poređenja, pozitivnih i negativnih, tačnih i netačnih, i tome slično."

"Prvi efekat usvajanja čarobnjačkog konsenzusa je da ti dualizmi koje uvek prihvatamo kao nešto samo po sebi istinito prestaju da funkcionišu, što je na početku krajnje zbunjujuće za razum. U određenom trenutku, čarobnjaci nauče da u svetu u kome nema čvrstih objekata već samo bića koja plove između raznih stanja svesnosti, nema smisla pokušavati da se istina odvoji od laži."

"Don Huan je rekao da je istina poput nosećeg stuba zgrade, razborit čovek ne bi trebalo da pokušava da ga ukloni! Kada se prepuštamo definicijama, naša energija stagnira ili se blokira. Sklonost da se to radi je obmana stranog uma, i mi moramo da prestanemo sa tim. Zameniti konsenzus zasnovan na razumu sa iskustvom je ono što je don Huan nazivao 'verovati bez verovanja'. Za čarobnjake, to potpuno redefiniše koncept potkrepljivanja činjenica."

"Oni ne tragaju za definicijama, već za rezultatima. Ako je praksa sposobna

da podigne naš nivo svesnosti, kakve veze ima kako to sebi objašnjavamo! Sredstva pomoću kojih ćemo početi da delujemo kako bi sačuvali i uvećali našu energiju nisu važna zato što kada jednom steknemo svoju celokupnost, mi ulazimo u novu oblast pažnje gde nam više nije stalo do koncepata, i stvari se dokazuju same od sebe.”

“Možda misliš da ovi stavovi samo daju dozvolu da se bude neodgovoran. Ali ratnik shvata pravu poruku: Stvarnost je ‘rad’, a rad se meri prema njegovim plodovima.”

“Svako ko prosuđuje čarobnjaka sa svakodnevnih tačke gledišta, prosudiće ga kao nepopravljivog lažova, zato što se njihovi svetovi ne poklapaju. A ako čarobnjak pokuša da objasni nepojmljive stvari uobičajenim rečima, on će se neizbežno umrsiti u kontradikcijama i biće shvaćen kao prevarant ili ludak. Zato sam rekao da je sa tačke gledišta svakodnevnog sveta, svet naguala obmana.”

“U stvari, to važi za sve ‘izme’, nagualizam nije izuzetak. Ali nasuprot braniteljima razuma, koji traže sledbenike za svoju naročitu vrstu saglasnosti, čarobnjak ti neće reći da je njegova vizija sveta ona prava; on će ti reći: ‘ja verujem zato što tako želim, i ti takođe možeš to da činiš.’ Ovaj izraz volje je nešto veoma moćno i poput lavine će pokrenuti moćne događaje.”

“Ako obratiš veliku pažnju, primetićeš da deca ne samo da ‘naivno’ veruju u čaroliju sveta; ona veruju zato što su potpuna i vide! Ista stvar se dešava čarobnjacima. Neverovatne priče koje sam ti govorio ne pripadaju nivou stvarnosti u kome ti i ja vodimo ovaj razgovor, ali one su se dogodile!”

“Nagualizam je poput nekog ko je nasledio priču i mapu sa blagom, ali ne veruje u to pa je došao kod tebe i predao ti svoje tajne. A ti si vrlo pametan, ili vrlo naivan, pa si prihvatio priču kao istinu i posvetio sebe dešifrovanju mape. Ali, mapa je šifrovana različitim šiframa što te tera da naučiš nekoliko jezika, odlaziš na nedostupna mesta, kopaš zemlju, penješ se na planine, spuštaš u klisure i roniš u dubokim vodama.”

“Na kraju, nakon godina potrage, stižeš na mesto na kome bi trebalo da se nalazi blago i – o, kakvo razočarenje! – nalaziš samo jedno ogledalo. Da li je sve to bila laž? Pa, ti si zdrav, jak, dobro obrazovan, pun avantura, i imaš ogromno iskustvo. Zaista, tamo si našao blago!”

“Imajući na umu da u tokovima energije ne postoje istine i laži, ratnik bira da veruje prema svojim sklonostima, radi uzbuđenja koje donosi avantura, i na taj način on uči da se fokusira na svet sa druge tačke gledišta – fokusiranjem tišine. Jedino tada ogromno blago učenja biva otkriveno.”

Sadržaj

9. Novo Razdoblje Znanja

Kada se završila prezentacija njegove nove knjige, otišli smo u šetnju Avenijom Insurgente. Bila je noć, pomalo hladno i iznenađujuće vedro. Vazduh je bio čist.

Dok smo hodali, Karlos je prokomentarisao da je ono što mu se ne sviđa u toj vrsti aktivnosti, susretanje sa veoma mnogo ulizica i činjenica da ga oni prisiljavaju da nazdravlja sa šampanjcem. Njegova tehnika je bila da čuva jednu punu čašu tokom celog događaja, ne okusivši čak ni jedan gutljaj; na taj način, oni bi prestajali da ga pozivaju da nazdravi.

Dodao je da je njegova literarna karijera započela sa izazovom. Jedanput je don Huan izneo predlog da bi, sa ciljem da korisno upotrebi gomilu beleški koje je vodio tokom svog podučavanja, trebalo da napiše knjigu.

“Na početku sam mislio da se šali jer ja nisam bio pisac. Međutim, don Huan mi je to predstavio kao čarobnjačku vežbu.”

Kada je jednom započeo, počeo je da uživa u radu i završio je tako što je shvatio da su knjige za njega put do stvarne misije koju ima kao nagual.

Pitao sam ga zar se ne boji da će otkrivanje znanja svim vrstama ljudi dovesti do njegovog kvarenja.

“Ne!” odgovorio je. “Ono što iskrivljuje znanje je tajanstvenost. Učiniti ga dostupnim ljudima ga oživljuje. Ništa nije zdravije za energiju od pokretljivosti i to iznad svega važi za znanje čarobnjaka. Mi smo privremeni prijemnici moći, mi nismo pozvani da to čuvamo za sebe. Takođe, to znanje jedino ima smisla za one koji ga praktikuju i stiču neophodnu energiju da bi se u njega osvedočili. Sve ostalo nije bitno.”

“Ušao sam u svet naguala u tačnom trenutku kada je prekid postao neophodan. To me je prinudilo da se suočim sa najdramatičnijom odlukom svog života: Da objavim učenje. Bilo mi je veoma teško da budem predstavnik takve struje, i godinama sam živio istraumiran zbog nerazumevanja šta ja to radim. Bilo je ljudi koji su mi čak pisali preteća pisma u ime tradicije; čarobnjaci starog kova nisu hteli da izgube svoje pozicije.”

Rekao sam mu da mislim kako je neobično to što je odlučio da tako drastično raskine sa hiljadugodišnjom tradicijom čuvanja tajne.

“Ni sa čim ja nisam raskinuo!” uzvratilo je. “Komanda duha je bila jasna. Sve što sam učinio je da sam je izvršavao.”

“Na početku mog naukovanja, pripreman sam da produžim lozu (čarobnjaka). Jednog dana se sve promenilo. Čarobnjaci iz družine su videli da se moja energetska struktura razlikuje od energije naguala Huana Matusa i oni su to protumačili kao komandu bez prava na žalbu. Kao što nalaže pravilo, oni su stavili u moje ruke tešku odgovornost zatvaranja loze.”

“Tokom vekova, družine ratnika su delovale poput sunđera, upijajući iskustvo kako bi se osvedočili u sofisticirane principe puta znanja. Jedini izlaz koji mi je ostao bio je da vratim to znanje ljudima.”

“Ciklus mojih knjiga je početak, skromna namera da se savremenom čoveku učine dostupnim delovi znanja koje je generacijama bilo skriveno. Trenutak za potkrepljivanje tog znanja će doći kasnije i slediće drugi ciklus, zato što kada učenje čarobnjaka jednom dospe u ruke javnosti, neizbežno je da će neki početi da se zapitkuju i eksperimentišu sa percepcijom i na taj način će

otkriti celokupni potencijal onoga za šta smo mi sposobni.”

Upitao sam ga kako su don Huan i njegova družina reagovali kada su shvatili da su tajne njihove grupe otkrivene.

Odgovorio je:

“Već sam opisao kako mi je jednom prilikom, kada sam don Huanu doneo primerak jedne od mojih knjiga on nju vratio sa podsmešljivim komentarom. To je samo pola istine. U stvari, on je bio autor tih tekstova. Nije ih napisao slovo po slovo, već je vodio celu stvar i nadgledao je svako od mojih tvrđenja. Vremenom sam otkrio da je don Huanova strategija bila pažljivo proračunata.”

“Nagualov plan je vrhunski hrabar i brilijantno jednostavan. On je javnosti predstavio znanje vidovnjaka, ne da bi doprineo sjaju akademizma, već da bi masama podigao nivo svesti; i on ga je predstavio kroz institucije koje mogu da ga poreknu. On je znao da prikazivanje učenja kroz mističku ili religioznu formu ne bi prodrlo tako duboko kao predstavljanje uz podršku naučnih garancija. Iz tog razloga je zahtevao da moju prvu knjigu uobličim kao tezu za moju magistraturu.”

“Delovanje naguala Huana Matusa je pokrenulo novu razdoblje u prenošenju znanja, jedno razdoblje bez premca. Tajne pokretanja skupne tačke nikada ranije nisu bile dostupne javnosti!”

Sastanak Je Sa Sanjanjem

Kada sam mu rekao da sam posetio neke grupe zasnovane na Meksičkoj tradiciji tragajući za ključevima drevnog znanja, Karlos je to uzeo kao šalu i počeo da se smeje. Videvši moju zbunjenu reakciju, zamolio me je da ne uzimam lično njegovo smejanje. To je samo zato što su ga moja istraživanja podsetila na njegove sopstvene akcije kada je došao u Meksiko u potrazi za informacijama.

Objasnio je da sudeći prema don Huanovom učenju i onome što je on sam bio sposoban da otkrije, postoje dve vrste tradicije: Formalna i energetska. Prva nema nikakve veze sa drugom.

“Formalna tradicija zavisi od tajni i čuvanja običaja, ona podučava alegorije i stvara pastire i stada. Energetska tradicija ima posla sa konkretnim dostignućima, poput viđenja i pokretanja skupne tačke; njena snaga je u obnavljanju i eksperimentisanju, i ona stvara besprekorne ratnike.”

“Ratnik je posvećen svom zadatku, on ne traći svoju energiju da bi sledio bilo koga. On ne mari za društvene običaje, bez obzira da li su savremeni ili predstavljaju hiljadugodišnju tradiciju. Takođe, tajnovitost nije deo njegovog prikradanja (traganja).”

Uzvratio sam da je, po mom mišljenju, verovanje da jedno nasledno znanje postoji u različitim tradicijama na zemlji potvrđeno činjenicom da tehnike manipulisanja svešću ne mogu biti saopštene pomoću knjiga već jedino usmeno. Odnos sa učiteljem ili sa mudročću mora biti ličan.

Prokomentarisao je:

“To si negde pročitao, zar ne?”

Obadvojca smo se nasmejali.

Rekao je da je istinski korisno znanje veoma jednostavno i može biti izraženo sa vrlo malo reči.

“Nije potrebno dizati toliku buku oko toga i nije važno kako se ono prenosi. Ako je to putem reči, dobro, ali svaki drugi način će jednako dobro poslužiti. Važna stvar je da se neko uveri kako nema vremena za budalaštine, jer nam je smrt za petama. Posle te istine, ratniku je veoma malo potrebno zato što će njegov osećaj za hitnost učiniti da sačuva svoju energiju i njegova akumulirana energija će mu omogućiti da otkrije svoju celokupnost.”

Prokomentarisao sam da je, prema onome što sam pročitao, objavljivanje znanja osobina “crnih” čarobnjaka; s druge strane, “beli” čarobnjaci oprezno prenose ono što znaju, zato što su svesni da znanje povlači izvesnu opasnost za one koji nisu spremni da ga prime.

Karlos je zatresao glavom u neverici.

“Ali, šta se sa tobom dešava?” upitao je. “Ono što nas uništava je neznanje a ne znanje! Nema ničeg dubokog u znanju koje može da tvrdi da je čovekov izvorni interes rizičan!”

“Ti si krenuo od jedne pogrešne ali veoma uobičajene predstave da postoje dve vrste znanja, ‘spoljašnje’ i ‘unutrašnje’. Sa druge strane, vidovnjaci kažu da je znanje jedinstveno i da ono što te ne vodi do slobode nije vredno truda. Prema njima, istina je u suprotnosti sa onim što ti kažeš; mračni čarobnjaci iz drevnih vremena su povezani sa tajnama, dok je transparentnost osobina novih vidovnjaka.”

“Onda, Karlose, da li ti poričeš postojanje bilo kakvog inicijatičkog znanja unutar Meksičke tradicije?”

Umesto odgovora, Karlos je zahtevao da definišem izraz ‘inicijatičko’. To me je dovelo u nevolju, jer u stvari nisam imao baš jasnu predstavu o tome. S naporom sam mu objasnio da su inicijati ljudi koji su zahvaljujući svojim vrlinama postali primaoci naročitog tradicionalnog znanja koje njihovim bližnjima nije dostupno.

Dok sam govorio, Karlos se slagao sa ozbiljnošću. Kada sam završio, prokomentarisao je: “Ta definicija je slika važnosti koju daješ samom sebi.”

Tvrdio je da je klasifikovanje ljudskih bića prema onome što znaju ništa drugo do sporazum kolektivnog popisa, nešto poput pravljenja razlike među kolonama mrava zato što su neke neznatno tamnije od drugih.

“Ironična stvar je da, u suštini, mi ljudska bića delimo sebe na dve grupe: Na one koji rasipaju svoju energiju i one koji je čuvaju. Ove poslednje možeš nazvati kako god želiš, čarobnjaci, Tolteci, inicijati; i, svejedno je da li imaju učitelja ili ne. Njihova svetleća stvarnost je takva da su oni na korak do

slobode.”

Ako ih niko ne podučava, ratnici samostalno napreduju tako što slušaju bezglasne komande duha.

“Otvoriti se prema moći je prirodan proces. Nijedan čovek ne može reći drugome: ‘Ti si se već otvorio!’ – osim ako nije šarlatan. Ne postoje nikakve prečice koje će nas automatski dovesti do slobode. Tajne inicijacije su simboli arogancije drevnih, ključevi bez vrata, one te neće nigde odvesti. Možeš provesti život jureći za njima i kada ih konačno dostigneš, otkrićeš da nemaš ništa.”

“Ti veruješ da je ono po čemu se razlikuje znanje, način na koji se ono prenosi, da li knjigama ili usmenom tradicijom. Nije ti palo na um da su oba načina ista, zato što oba pripadaju našim svakodnevnim saglasnostima. Šta je važno u načinu na koji primaš informacije? Ono što je bitno je da postaneš rešen da stupiš u akciju!”

“Metoda čarobnjaka je sistematsko čuvanje energije. Oni tvrde da ono što razlikuje ljude nije ono što znaju, već koliko energije poseduju; radi toga, pravi način prenošenja znanja je u stanjima povišene svesti. Čarobnjak se ne sastaje sa knjigom ili sa ceremonijom, već sa sanjanjem. Kada ratnik uči kako da postigne iskustvo pomoću svojih snova, nije važno pod kojim vidom je predstavljeno učenje, sve dok mu je percepcija čista tako da se u njega može osvedočiti svojim viđenjem.”

Prenošenje Učenja Masama

U jednom od naših razgovora, rekao mi je da postoji jedna stvar o kojoj se niti stari a ni novi čarobnjaci nisu zapitali, iako je neetička u mnogim aspektima, a to je potreba da se znanje čuva sakriveno. Oni su transformisali Toltečki jezik u šumu metafora u kojoj je skoro bilo šta moglo biti rečeno pomoću skoro svake kombinacije reči. To su bili oni koji su preplavili pre – španska društva nesnosnim teretom rituala, procedura i tajnih lozinki. Umesto da se time ojača čarobnjaštvo, to ga je oslabilo.

“Nasleđe čarobnjaštva još uvek opterećuje neke grupe koje se bave znanjem, iako sam pokušao da ih razdrmam.”

Zapitao sam ga zašto čarobnjaci pokušavaju da sakriju znanje.

Odgovorio je da svaki krug vidovnjaka ima svoj sopstveni razlog da to čini.

“Drevni su počeli sa shvatanjem da smo prolazni, ali su sebi dopustili da ih iskvaru zavodljive ideje opstanka. Kao rezultat toga, ispunili su se samovažnošću i skrenuli u ekskluzivnost. Oni su bili poput piramida koje su gradili: Vidljivi i privlačni isto toliko koliko su bili tajanstveni i nepristupačni. Radije su se držali odvojeno od običnih ljudi koje su smatrali bezvrednim i neznačicama. Ali, u isto vreme, nisu mogli bez mase sledbenika. Ta kontradikcija je izazvala dugačke ratove za kontrolu nad podanicima i uništila je veliki deo istinskog znanja.”

“Samovažnost i njeni neprijatni rođaci tajanstvenost i ekskluzivnost, hrane se fiksacijom skupne tačke. Zbog toga su drevni imali veliko interesovanje

da stvaraju rigidne tradicije sa ciljem da postignu maksimalnu stabilnost u središtu svojih društava. U stvarnosti, njihove težnje ka duhu su bile veoma pomešane sa njihovim ambicijama za zemaljskom moći."

"Novi vidovnjaci su prekinuli sa tim dajući najveći prioritet fluidnosti skupne tačke. Oni su primetili da čim se ta tačka pokrene, ideja tajnosti se menja u idiotizam zato što u svetu energije ne postoje čvrste granice između svesnih bića. Posledica toga je bila da im je postalo najvažnije da se otarase svih nagađanja i naglase praktičnu stranu puta."

"Međutim, uskoro su se suočili sa gorkom stvarnošću da ih obični ljudi ne razumeju; nasuprot tome, bili su uplašeni i pokušavali su da ih unište kad god bi ih spazili. Tajanstvenost novih vidovnjaka nije bila motivisana osećanjem superiornosti koje je pokretalo njihove prethodnike, već je usvojena iz strateških razloga. Morali su da pretrpe ekstremno proganjanje i bili su prisiljeni da se zaštite."

"Ironija istorije je da je, uprkos opravdanosti njihovih motiva, strategija novih vidovnjaka vremenom dala iste efekte kao i arogancija onih starih. Nakon vekova tajnosti, sva njihova energija je otišla na skrivanje znanja i mnogi su završili zaboravljajući šta je ono što su skrivali."

"U sadašnjosti, običaji našeg vremena se brzo menjaju; posledica toga je da se još nešto što se činilo nepromenljivim, takođe menja: Način na koji se prenosi znanje. Danas su naguali prinuđeni da pronalaze nove kanale za energiju, čak i ako to znači iskorenjivanje većine ustaljenih običaja."

"Zašto se dešava ta promena?"

"Zato što su se okolnosti pomerile izvan tradicije. Održati znanje skrivenim nije više životno pitanje. Postoje neki koji će te kritikovati zato što ga otkrivaš, ali niko te neće ubiti zbog toga. Zato je nastavljanje sa praksom skrivanja delova znanja postalo katastrofalno za totalni cilj čarobnjaštva, zato što ti delovi fermentiraju u nama i služe kao hrana duboko smeštenom osećanju važnosti."

"Moj prvi zadatak kao naguala je bio da okončam tajnost mojih prethodnika. Izbor savremenog ratnika je sloboda. Danas možemo da kažemo sve što poželimo, dajući našim slušaocima izbor da to prihvate ili ne prihvate. To dovodi do izvanredne posledice, koju raniji naguali nisu nikad mogli da dožive: Masovno praktikovanje."

"Masovno praktikovanje je naš sigurnosni ventil. Možete prevariti ljudske umove, zato što na kraju krajeva njihovi umovi nisu u njihovoj vlasti. Ali ne možete zbuniti svetleću masu stotina hiljada namera kolektivno usmerenih na cilj slobode."

"Masovnost je energija, a energija nam omogućava da se oslobodimo od stagnacije pažnje. Pomoću grupnog praktikovanja magijskih pokreta, osvedočio sam se u istinske energetske manifestacije po svetu, u nešto što mi je po prvi put omogućilo da verujem u izvodljivost mog zadatka. Moja družina i ja smo toliko uzbuđeni onim što se dešava da to rečima ne možemo opisati."

Magija Pokreta

Nekoliko godina, Karlos je podučavao male grupe nekim pokretima koje je nazvao "magijski pokreti", zato što prema njemu oni služe da se energija spreči da stagnira i formira "lopte". "Igra Buhnja" je bio jedan od pokreta. "Strela na Desno i Levo", i "Dinamo" su bili među ostalima. Rekao je da ih je don Huan izvodio u bilo koje doba dana, gde god da se nalazio. Uglavnom ih je izvodio pre ili posle nošenja tereta, ili kada bi se duže vremena nalazio u istom položaju.

Ta stvar me je veoma interesovala, zato što sam i sam praktikovao neke istočnjačke položaje i uopšte sam bio naklonjen fizičkom vežbanju. Radi toga, čim mi se ukazala prva prilika, upitao sam ga gde je naučio magijske pokrete.

Odgovorio je:

"Oni su zaostavština drevnih vidovnjaka."

U to vreme, nije mnogo viđan u javnosti. Ali, malo po malo, njegova tajnovitost je postajala manje stroga i velike grupe ljudi su počele da mu prilaze. Kada je počeo javno da podučava pokrete, Karlos je počeo i da ih donekle menja, čineći ih komplikovanijima i svrstavajući ih u kategorije. Završio je tako što im je dao ime preuzeto iz arhitekture: Tenzegritet, koje je, rekao nam je, kombinacija dva izraza, tenzije i integriteta.

Od samog početka, bilo je nekih klevetnika, ogorčenih ljudi koji su – poštujući praktičnu stranu tih vežbi – počeli da gundaju u vezi reči koju je nagual upravo pronašao za njih.

Kada sam spomenuo da sam zabrinut zbog toga, bio je čvrst:

"Tenzegritet je moja namera! Nagual ima autoritet, i ovo je moj poklon svetu."

"Don Huan i njegovi ratnici su naučili svoje učenike mnogim specifičnim pokretima koji su nas ispunili energijom i blagostanjem i pomogli da se oslobodimo od robovanja stranom umu. Moja uloga je bila da ih neznatno izmenim, izvlačeći ih iz sfere ličnog i prilagođavajući ih svim ljudima tako da su postali korisni i drugim grupama praktičara."

Rekao mi je da je metoda koju je na početku odabrao, podučavanje magijskih pokreta u ograničenoj formi, bila na izvestan način pogrešna, jer je onih koji su ih praktikovali bilo suviše malo da bi akumulirali dovoljno "energetske mase". Zato je u novoj fazi stvorio sistem koji je sposoban da utiče na svesnost velikog broja ljudi.

"Moja družina i ja ćemo otvoriti velika vrata u energiji. Ta pukotina je toliko moćna da će trajati eonima, i oni koji joj se približe da pogledaju unutra biće progutani u drugi svet. Pomoću tenzegriteta, pokušavam da uvežbam one koji su zainteresovani, tako da mogu da podrže taj prelazak. Oni koji nemaju dovoljno discipline, iščeznuće u nameri."

"Plan za otkrivanje učenja je zbir tridesetogodišnjeg praktikovanja i eksperimentisanja. Kao čovek i kao nagual, učinio sam onoliko koliko sam bio sposoban da učinim kako bi to proradilo, zato što znam da grupna masa

mnogih ratnika može da izazove uzburkanost u modalitetu vremena.”

Sadržaj

10. Kraj Loze

Karlos je u različitim prilikama tvrdio da se loza don Huana Matusa završava sa njim. Ali, kada sam želeo da saznam nešto više o tome, on je tvrdio da mi za sada ne može dati detaljnije objašnjenje.

“Ne mogu tačno da znam kakve će se tvorevine moći dogoditi; ko sam ja da bih definisao tako nešto? Ja znam da se tradicionalna forma loze kojoj pripadam završava sa mnom, ali, da li će se novi oblik nastaviti u budućnosti ili neće, to je nešto što određuje viša sila.”

Rekao mi je kako je proveo godine očekujući znakove kontinuiteta – konkretno, osobu koja ima svetlosne karakteristike da bude novi nagual – ali, ti znakovi se nisu pojavili. Posledica toga je da je odlučio da deluje na besprekorni način, kao da je poslednji nagual na zemlji. Odatle potiče njegova hitnost da sve kaže.

“Iskoristi me!” rekao mi je. “Ja razdeljujem sve ono što mi je dato.”

Sa tugom sam ga upitao da li to znači da posle njega više neće biti podučavanja znanja.

Odgovorio je:

“Ne, nisam na to mislio. Moja sudbina je da zatvorim lozu, ništa više od toga. Siguran sam da će duh naći načina da se nastavi dalje, zato što se tok znanja ne može zaustaviti.”

“Gašenje loze čarobnjaka ili rađanje druge su stalne pojave u tokovima energije. Poznajem nekoliko družina ratnika koje sada postoje i koje su spremne za konačni skok, i mogu da predvidim početak novog ciklusa, povezanog sa obnavljanjem kulturalnih paradigmi za sledeći milenijum.”

Evolucija Puta

Tog jutra, Karlos me je zamolio da pažljivo biram pitanja, zato što nema dovoljno vremena da priča sa mnom, pošto žuri na avion.

Rekao sam mu da sam u njegovim knjigama čitao o prošlosti ratnika koju on naziva stari i novi vidovnjaci, ali ne mogu da uhvatim razliku među njima.

Uzvratio je da sam odabrao dobru temu za razgovor, zato što je razumevanje te razlike krajnje nužno kako bi neko bio siguran da je izbegao greške drevnih čarobnjaka.

Objasnio je da je, kao i sve u ovom univerzumu, put čarobnjaka, put razvoja. Zbog toga je nagual uvek prinuđen da na nove načine ukazuje na učenje. Posledica te strategije je da nagualizam izgleda poput sistema totalne

prakse koja je podeljena na mnoštvo ciklusa.

“Još od kada je započela ljudska avntura potrage za duhom a i danas, sve u svemu, postoje tri vrste čarobnjaka, a pre svega: Oni iz prve faze; drevni vidovnjaci; i, oni novi. Provobitni čarobnjaci su živeli pre mnogo vremena i bili su drugačiji od nas. Nama je danas teško da razumemo njihov pogled na svet, ali znamo da su živeli pod veoma teškim okolnostima, kojima bi svako od nas podlegao.”

“Drevni čarobnjaci su imali prefinjeni osećaj za svoju situaciju. Oni su prilagodili američku kaljugu i znali kako da na tom mestu stvore autentične civilizacije. Oni su bili grozni ljudi koji su koristili nameru na nivou koji je za nas neshvatljiv. Oni su bili otrovani snagom. Oni su mogli da pomeraju ogromno kamenje, da lete, ili da po želji promene svoj izgled. Oni su živeli sa neorganskim bićima i sačinili kulturu koja je usklađena sa njima i koja je prepuna čudesnih priča.”

“Legende ih najbolje opisuju. Ti čarobnaci su heroji naše mitologije. Ono za čim su čeznuli je da žive po svaku cenu i to su i uspele!”

“Drevni vidovnjaci su započeli pomeranje svoje skupne tačke pomoću konzumacije moćnih biljaka. Posle toga, neorganski učitelji su im govorili šta da rade. To je sve što im je bilo potrebno da usredsrede svoje želje u pravcu razumevanja šta je svet, i ta želja je učinila da stvore najneobičnije postupke za istraživanje svesnosti.”

“Ali, nemoj da misliš kako su drevni vidovnjaci samo ljudi od akcije. Oni su takođe bili suštinski mislioci koji su su doveli umetnost razumevanja do krajnjih granica. U poređenju sa njima, mi smo životinje. Danas se čovek ne zapitkuje o tome kako to da je živ i zato ne može da se smiri i pronađe samog sebe. Mi imamo mnogo toga da naučimo od naših prethodnika koji su pronašli odgovore koji mogu da nam donesu prevazilaženje smrti tako što ćemo da se sa njom suočimo.”

“O čemu smrt i ti razgovarate?”

“O našoj predstavi sveta kao čvrstih predmeta. Ta predstava se pokazala kao veoma korisna, ali u isto vreme ona je pogubna u poređenju sa našim neuspesima. Brige savremenog čoveka su iste kao i one koje brinu neku životinju: Iskorišćavanje, posedovanje, kontrola. Ali, ta životinja je pripitomljena i dirigovana da živi unutar materijalnog popisa. Dokle god svaku od tih stvari koristi kao kontinuirano nasleđe, savremeni čovek provodi svoj život izgubljen unutar svojih sopstvenih tvorevina.”

“Nasuprot tome, ono čemu su težili drevni vidovnjaci je bio odnos između kosmosa i bića koje će umreti. Oni su bili sposobni da prevaziđu svoje sopstveno mišljenje. Oni se nisu zaustavili na usputnoj stanici i zaboravili da su putnici.”

Upitao sam ga zašto je došlo do trenutka kada su drevni vidovnjaci zamenjeni erom novih vidovnjaka.

Odgovorio je da viđenje ne mora značiti i postizanje besprekornosti.

“Drevni vidovnjaci nisu mogli da razdvoje ogromu količinu samovažnosti od

svog iskustva. Pošto su uživali u kontroli nad bližnjima, nikada nisu postali sposobni da se jasno usredsrede na mogućnost potpune slobode. Iako su bili strahoviti vidovnjaci, njima je bilo nemoguće da predvide da će se njihova strast ka otkrivanju sveta završiti tako što će se upetljati u dešavanja koja će ih zarobiti.”

“Većina savremenih čarobnjaka su naslednici drevnih vidovnjaka. Zanimajući ratnička pravila, oni narušavaju znanje. Oni postaju pripovedači, travari, iscelitelji, ili plesači; oni su izgubili moć upravljanja nad skupnom tačkom. U mnogim prilikama, oni se čak i ne sećaju da ta tačka postoji.”

“Novi vidovnjaci pokušavaju da raskinu sa time; oni razmatraju šta je korisno u toj viziji drevnih, ali, oni se postavljaju kao mudriji i umereniji. Oni izgrađuju jednu nepokolebljivu nameru i preusmeravaju svu svoju pažnju ka putu ratnika. Na taj način menjaju celokupnu nameru tih postupaka. Nakon što su sabrali svoju energiju, neki od njih streme višem cilju nego što je avantura druge pažnje i razmatraju mogućnost da se bude slobodan.”

“Pomoću svog viđenja, novi vidovnjaci su otkrili nešto zastrašujuće: To oduševljenje drevnih vidovnjaka je služilo samo kao hrana izvesnim svesnim entitetima koji su energetski paraziti. Na početku, sporazum između tih bića i ljudskih bića je izgledao veoma ravnopravan, mi smo im davali deo svoje energije a oni su nam za uzvrat dali nešto što je bila novost: Razum. Ali, vremena koja su došla posle toga su pokazala da je taj sporazum prevara. Razum je jedino dobar za pravljenje popisa stvari, a ne za njihovo shvatanje. Takođe, on poseduje jedan neprijatan nus-proizvod koji vidovnjaci vide kao opnu koja prekriva celokupnu svetlost: samovažnost.”

“Za nove vidovnjake to je bilo nepodnošljivo, zato što su imali na umu cilj koji se nikako ne poklapa sa drevnim vidovnjacima: Mogućnost direktnog ujedinjenja sa univerzumom, bez upotrebe neorganskih bića kao posrednika.”

“Novi vidovnjaci su bili pragmatični čarobnjaci, imali su strast za dokazivanjem. U njihovim težnjama da svoje prakse očiste od najmanjeg traga ega, oni su postali sumnjičavi ljudi. Njihova metoda je bila isključivanje, ona ih je zakočila i ona nije direktno vodila do njihovog cilja totalne slobode.”

“Njihova namera je bila toliko sirova da ih je dovela do toga da blokiraju sami sebe. Oni su svoje učenje ispunili tajnama. Pošto društveni odnosi nisu važni za njihove ciljeve, oni su se ogradili od društva, stvarajući svoje beznačajne družine. Skoro većina njih je nastavila da živi u planinama, u šumi ili u pustinji, gde borave sve do sada, stičući etničke karakteristike. To im sigurno neće pomoći da obnove umetnost prikradanja; još gore, na kraju će preoblikovati svou potragu za slobodom u čisto retorički cilj.”

Vidovnjaci nove ere

“Drevni i novi vidovnjaci predstavljaju dva ekstremna nastupa u suočavanju sa istim izazovom, to je posledica prilagođavanja čarobnjaka vrlo konkretnim istorijskim okolnostima. Ali, sada su se vremena promenila.”

“Prema Orlovom planu, bar jedna loza novih vidovnjaka će biti sposobna da

preusmeri svoj pravac. Poslednjih dvadesetsedam naguala moje loze su se trudili da povrate neustrašivi duh drevnih vidovnjaka, dok su u isto vreme gajili trezveni i svrhoviti stav novih vidovnjaka. U tom smislu, mi smo sposobni da skupimo dovoljno energije kako bi postigli novo i uravnoteženije preoblikovanje učenja."

"Sudeći prema don Huanu, masovne promene u energiji su se već desile u prošlosti, što će neizbežno dovesti do nužnog stvaranja novog ciklusa ratnika. Kako bi ih mogao razlikovati od njihovih prethodnika, ja sam ih nazvao *savremeni vidovnjaci*, vidovnjaci nove ere."

Pre nego što je nastavio, Karlos mi je razjasnio da njegovi koncepti "nove ere" nemaju ničeg zajedničkog sa ujedinjenim i tajanstvenim "new age" pokretom, već su pre svega širenje starog, pre-španskog znanja, praćenog mnogim greškama, kojeg su sledile razne osobe tokom istorije sveta.

Upitao sam ga zašto u svojim knjigama nije spomenuo ništa o toj novoj vrsti ratnika.

Odgovorio je:

"Moje knjige opisuju period podučavanja koji se odnosi na mog dobročinitelja i njegovu družinu. Dokle god oni prihvataju novi ciklus kao stratešku potrebu, to nije deo njihovog trenutnog života. Oni su smatrali da njihove sopstvene akcije zavise od pravila novih vidovnjaka koja dopuštaju i čak ohrabruju popularizaciju znanja. Ali, oni su me ostavili da pronađem prikladne reči kojima bih opisao ono što se desilo."

"I, kada će ti vidovnjaci početi da se otrikvaju?"

"Skoro da su se pojavili."

"Sve je počelo sa osvajanjem Meksika. Novi vidovnjaci kažu da je promena znak i razumevanje toga je ono što je neophodno da bi se obnovila tradicija. Ali, stvari bi ostale iste da se u našoj lozi nije pojavilo biće koje nazivamo "izazivač smrti". On je novim vidovnjacima povratio osećaj za avanturu i očaranost nepoznanicama. Kontakt sa tim bićem je bio od presudne važnosti za nas."

Nestrpljivo sam ga zamolio da mi kaže nešto više o izazivaču smrti, jednom od najneobičnijih i najnešvatljivijih likova koji se pojavljuju u njegovim knjigama.

Odgovorio je:

"Izazivač smrti je jedno biće koje ima nadmoćnu svesnost. On je rođen pre otprilike deset hiljada godina. Ali, on se fizički pojavio u našoj lozi za vreme naguala Sebastijana, 1723. godine."

"Da li je izazivač smrti osoba?"

"On je bio čovek u drugim vremenima, kada je prvobitno znanje bilo živo i čovečanstvo se prepuštalo svojoj ljubavi prema (planeti) zemlji. On je tipični predstavnik tog mentaliteta. Ako razgovarate sa njim, primetićete da delite zajedničku čežnju za druženjem, i takođe, jednu potrebu da se proširii

svesnosc. Ali, takođe ćete primetiti čudne stvari. On živi u drugom svetu. Njegov osećaj samog sebe se veoma razlikuje od našeg, zato što on obuhvata vrlo širok spektar osećaja. On nema pol, uzrast, narodnost i odomaćenost, ili jasno određen jezik. On nema prijatelje ili rođake; i što je još gore, nema nikoga na svetu koji mu je sličan. On prolazi kroz svet poput duha i većinu vremena provodi tako što je šćućuren u nekom zabaćenom ćošku sanjanja."

"Njegov uticaj na našu lozu, a naroćto u vezi tehnika i teoretskog znanja je bio monumentalan. Taj ratnik zna sve o umetnosti drevnih i još mnogo više. Može se reći da se on pojavio kako bi zalivao seme savremenih vidovnjaka."

"Drugi znak, koji je ukazivao da je promena blizu, je bilo prisustvo stranca u lozi: Naguala Luhana. Kao što već znaš, Luhan je bio kinez. Iako je stekao visoko obrazovanje u svojoj zemlji, njegova avanturistićka lićnost je učinila da postane mornar i on je živio kao lutalica sve dok ga jednog dana njegova sudbina nije postavila na put moći."

"Mladi Luhan se iskrcao u luci Veracruz, i šetao je unaokolo u potrazi za razonodom kada ga je opasna situacija dovela do toga da napusti bar, i tada se sudario glavom u glavu sa nagualom Sebastijanom, koji nije imao vremena da raguje. Ovaj događaj, neuobićajen u životu ćarobnjaka, je prihvaćen kao znak."

"Možeš zamisliti zbunjenost novih vidovnjaka! Duh je progovorio na direktan naćin i odredio da će tajne koje su ćuvale generacije ratnika biti prenete u ruke stranaca. Radi toga, Luhan je prihvaćen kao novi nagual i njegovo znanje borilaćkih vešćina je postalo deo i vlasništvo tradicije naše loze."

"Ali, potvrda ovih znakova se dogodila dva stoleća kasnije, kada je jedan drugi nagual ćija svetlosna konfiguracija nije bila od uobićajenih vođa, dospeo u ruke izvesnog nepoznatog starca, don Huana Matusa. Bez obzira što ja i on tada nismo znali ništa o tome, sudbina znanja koje su stekli novi vidovnjaci je bila zapećaćena."

Intelektualna Priprema

U jednom od poslednjih razgovora koji smo vodili, Karlos je okarakterisao današnje vidovnjake kao ratnike koji su poznati po svojoj otvorenosti. Oni odbacuju tajanstveno ponašanje koje je po tradiciji bilo tipićno za ćarobnjake, i odriću se svakog znanja koje nije kristalno jasno i nije zasnovano na neposrednim dokazima.

"Još jedna karakteristika koja je tipićna za njih je da, nasuprot svojim predhodnicima, oni su grupno vođeni u slobodu. Stari vidovnjaci su razmišljali o slobodi kao o teoretskom cilju, kao o nećemu što je bilo izvan njihovih konkretnih mogućnosti – dok novi vidovnjaci to iskljućivo vide kao lićni ćin. Međutim, za današnje vidovnjake, biti slobodan je kolektivna svrha moćne grupe, sušćina njihovih akcija i svrha njihovog postojanja."

"Savremeni ratnici su ćvrsto međusobno povezani. Oni su žrtvovali svoje lićne brige u korist grupe. Taj lanac moći daje im hrabrost i omogućava stalni izazov koji ih sprećava da se opuste, i njihov zavet kao ratnika je zasnovan na cilju zajednićkog odlaska u treću pažnju. Blići nego ikada slobodi, ti

ratnici su nezavisniji i skromniji od svojih prethodnika.”

“Ali najizvanrednija stvar u vezi njih je sposobnost za reviziju. U sadašnjem vremenu, trgaoci za znanjem su prisiljeni da potpuno preispitaju sve ono što je rečeno u prošlosti, prilagođavajući tradicionalno znanje običajima vremena, kako bi ljudi istinski i konačno shvatili put ratnika.”

“Viđenje je tehnika koja sprečava da ta revizija zastrani prema kapricioznosti. Viđenje svetlosne prirode sveta nam dopušta da bez ikakve mogućnosti za grešku izaberemo najpogodnije simbole za prenošenje ideja.”

“Deo mog zadatka kao naguala je bio da obnovim terminologiju. Reči su izandale. Don Huan lično je koristio izraze koji su, sa moje tačke gledišta, bili odveć zastareli jer su bili povezani sa drevnim Meksikom a ne sa današnjim svetom. Međutim, usled nedostatka vremena, nisam posvetio dovoljno pažnje tom pitanju. To je zadatak koji dajem onima koji žele da ga se prihvate.”

“Prikaz znanja predstavljenog u mojim knjigama menja pravac nagualizma na dva načina. Došao sam da stavim naglasak na nameru, zanimanje za zdrav razum, trezvenost i osećaj za grupnu moć, i da ukinem robovanje tajanstvenosti i otvoreno obelodanim magijske pokrete.”

“Cil savremenih vidovnjaka je, više nego ikad, totalna sloboda; ali da bi se ona dostigla, važno je da se strategija stalno poboljšava. Društvo koje više otvoreno ne proganja čarobnjake nam više ne služi kao poligon za uvežbavanje. Zato je naša dužnost da pronađemo nova polja na kojima možemo praktikovati i uvežbavati svoje potencijale.”

“Prema don Huanu, najbolje od tih polja je intelekt. To takođe deluje kao garancija da će strategije popularizacije i prilagođavanja (znanja) funkcionisati ispravno. Ravnodušnost više ne može biti prihvaćena, vreme divljih čarobnjaka je već prošlost. Čarobnjaci starog kova su se umrtvili u svojim tradicijama i izgubili su svoju ulaznicu za večnost; mi ne želimo da se ista stvar sada dogodi i nama.”

“Prema tome, Pravilo za vidovnjake nove ere je spremnost; to je njihov znak raspoznavanja. Oni ne trebaju biti spremni samo u terminima umetnosti čarobnjaštva, već takođe u kultivisanju svojih umova kako bi sve znali i razumeli. Intelekt je ugodan današnjim Toltecima, baš kao što je to u prošlosti bila naklonjenost ka ritualima.”

“Don Huan je rekao kako bi svaki ratnik ovog novog ciklusa trebalo da ima bar fakultetsku diplomu, kako bi stekao korisnu odbranu protiv dezinformacija pomoću sredstava savremene nauke. To će uvećati šanse za opstanak celog društva a u budućnosti će to postati čak još dragocenije.”

Zadatak Naguala

“Možeš li mi reći kakav zadatak ti je dao nagual Huan Matus?”

Pogledao me je sa iznenađenim izrazom lica.

Obično je Karlos skrivao odgovore između redova svojih reči, ili ih je otkrivao malo po malo kroz razgovore. Ali, ovog puta je promenio taktiku.

Rekao mi je da je moje pitanje toliko neobično, da je jedina stvar koju može da učini, da ga shvati kao omen (znamenje, znak, prim.prev.) Ali, odgovor je tako lične prirode da mi ga može reći samo na prikladnom mestu. Radi toga je predložio da se idućeg dana sastanemo u Takuba kafeu (Tacuba café), jednom od don Huanovih omiljenih restorana.

Za vreme doručka, rekao mi je svečanim tonom da bi trebalo da utišam svoj unutrašnji dijalog zato što ćemo ići da posetimo sveto mesto na kome je sahranjen slavni ratnik iz drevnih vremena. Rekao je da je dan savršen za to, zato što je neprozirna magla još od svitanja prekrila grad.

“Pošto je sve postalo mračno, naša znamenja će danas pristići sa leve strane.”

Isprva, njegovi nagoveštaji su učinili da se osećam privilegovanim. Ali, kako smo se približavali glavnom trgu, postajao sam sve više uplašen.

Ušli smo kroz mala vrata postavljena sa prelepe ulazne strane Meksičke Katedrale, i došli do džinovskog glavnog dela crkve. Karlos je smesta odšetao do posude sa svetom vodom, nakvasio prste i prekrstio se. Bio sam dirnut spontanošću njegovih pokreta, izgledalo je kao da često odlazi u crkvu.

Primetivši moju radoznalost, rekao je da ratnik treba da poštuje sve običaje a naročito one koji pripadaju instituciji kao što je Katolička crkva koja je vekovima čarobnjacima služila kao utočište.

Seli smo na klupe centralne crkvene lađe i ćutali neko vreme. Tamo je bilo samo nekoliko ljudi i atmosfera je bila veoma umirujuća. Primetio sam da sedi uspravljeno a njegove poluotvorene oči zure u gomilu ukrasa na glavnom oltaru. Blagi miris sveća spuštao se do naših klupa isto kao i mrmoljenje dečijih glasova koja su imala probu hora; ili, možda je to bila snimljena traka.

Malo po malo, utonuo sam u svoje vlastite misli, sve dok nisam izgubio osećaj gde se nalazim. Prenuo me je njegov glas:

“Zadatak koji mi je moj učitelj dao, i moja misija kao naguala ere koja nastupa, je da se pomeri skupna tačka (planete) Zemlje.”

Očekivao sam sve osim toga. Nekoliko sekundi, moj um nije reagovao; jednostavno nisam mogao da povežem šta to Karlos govori. Ali iznenada, čudovišnost njegovog zadatka me je pogodila u centar razuma, našao sam se kako razmišljam o tome da je Karlos sigurno poludeo ili priča o nečemu o čemu ja nisam imao ni bledu predstavu.

Zbunjujući me još više, izgleda da je pročitao moje misli zato što je ovlaš klimnuo glavom u znak slaganja i promrmljao:

“To je to. Moraš biti lud da dopustiš sebi mogućnost nečeg takvog i još ljudi da bi poverovao kako je tako nešto moguće učiniti.”

Upitao sam ga kako je moguće da čovek uopšte i pomisli o takvom podvigu.

Odgovorio je:

“Kao što drugi svet ima svoje pokretne jedinice – neorganska bića – Zemlja ih takođe ima, a to smo mi. Mi smo deca zemlje. Pokretanje skupne tačke dovoljnog broja ratnika može da promeni modalitet vremena, i to je ono na čemu ja radim.”

Objasnio je da se skupna tačka Zemlje pomerila mnogo puta u prošlosti, i tako će biti i u budućnosti. U skorašnjim vremenima, ona se postojano kretala prema oblasti razuma.

“To je veličanstveno, jer kada se tu jedanput učvrsti, čovečanstvo će imati priliku da se premesti na drugu stranu i mnogi muškarci i žene će postati svesni. Izazov za vidovnjake budućnosti, biće da sačuvaju taj fokus dovoljno dugo vremena sve dok on ne postane tu učvršćen, postajući stalni položaj za planetu, novi centar, koji će nam biti u svako doba dostupan na savršeno prirodan način.”

“Preusmeravanje Zemljine pažnje je posledica zajedničke akcije mnogih generacija naguala. Novi vidovnjaci su razmišljali o tome kao o mogućnosti i otkrili su da je to deo Pravila. Oni su to uzgajali svojom namerom i utvrdili da je sada vreme da se s time započne.”

“Koji je efekat tog pomeranja?”

“Pomeranje fiksacije planete je jedini način da se izađe iz dramatičnog stanja ropstva u kojem smo okovani. Pravac naše civilizacije je bezizlazan zato što smo izolovani na udaljenom mestu kosmosa. Ako ne naučimo kako da putujemo duž avenije svesnosti, doći ćemo do takvog stanja nezadovoljstva i očajanja da će čovečanstvo završiti tako što će uništiti samo sebe. Naše mogućnosti su put ratnika ili izumiranje.”

“Međutim, ne mogu znati kakve će biti krajnje posledice mog zadatka. Skupna tačka Zemlje je veoma velika; ona ima ogromnu inerciju. Moja misija je da potpalim vatru, ali trebaće vremena da se plamen proširi. U stvari, taj zadatak nije samo moj, već pripada i svim vidovnjacima koji će se obavezno pojaviti.”

“Znanje o skupnoj tački je besprimeran poklon duha savremenom čoveku, i ono je katalizator za promenu modaliteta ove ere. To nije utopija već stvarna mogućnost koja nas čeka tu, odmah iza ugla.”

“Ne želim da nagađam o mojim šanasama da budem uspešan u ovom zadatku; ja samo istrajavam zato što je to sve što mi je ostalo da učinim. Lično, nemam sumnji. Po mom gledištu, budućnost je svetlosna, zato što ona pripada svesnosti, što za čarobnjake znači da ona pripada nagualizmu.”

Susret u kripti

Nakon opisivanja svog zadatka, Karlos je ustao sa klupe i prišao bliže ogradi koja je okruživala ulaz u kriptu koja se nalazi ispod crkve. Sledio sam ga.

Pokazujući bradom na stepenice, rekao mi je:

Trebalo bi da siđeš dole. Unutra ćeš videti krug na podu koji se poklapa sa tačnim centrom glavne kupole crkve. Prema predanju, to je pravo mesto gde je sahranjen Kuahtemok, poslednji Astečki car. "

Pitao sam ga koliko je ta informacija istorijski potvrđena.

Odvratio je da ne zna, ali ta katakomba je u svakom slučaju zanimljivo mesto.

"Sve što od tebe želim da učiniš je da neko vreme stojiš u centru tog kruga sa zatvorenim očima i da podesiš sebe sa energijom tog mesta. To je mesto moći drevnih čarobnjaka i ono će ti pomoći u tvom zadatku."

Uzevši me nakratko za ruku, dodao je da nemože da mi se pridruži ovog puta zato što ga neko negde očekuje, i poželeo mi je sreću. Ne dajući mi vremena da reagujem, okrenuo se i otišao.

Karlosovo ponašanje – zamolio me je da siđem u kriptu a onda je otišao u žurbi – me je ostavilo zbunjenog. Nisam znao šta da radim. Sa izvesnom strepnjom, nagnuo sam se nad tesnim stepenicama i osetio hladan, vlažan povetarac. Ispunjen iracionalnim strahom, sišao sam kamenim stepenicama do ulaznih vrata.

Kripta je bila prazna. Bio je to mračan, slabo osvetljen prostor koji je zaudarao na plesan i prašinu vekova i bio je potpuno tih. Dok sam ispitivao grobnice koje su pripadale nekim zaslužnim porodicama starog Meksika, jeza se penjala i spuštala kroz moja leđa. Da nije bilo moje želje za ispunjenjem zadatka koji mi je Karlos dao, pobegao bih odatle.

U pokušaju da kontrolišem svoju previše uzbuđenu maštu, stao sam na mesto na koje je Karlos ukazao, okrugli prostor koji je bio određen presekom dva prolaza. Zatvorio sam oči i učinio napor da utišam svoj um. Posle jednog trenu, ustanovio sam da se moj unutrašnji dijalog prekinuo sam od sebe.

Neznam koliko je vremena prošlo. Iznenada, osetio sam da me neko posmatra. Brzo sam otvorio oči, baš na vreme da vidim kako na kratkom rastojanju od mesta na kom sam bio stoji čovek sa šeširom, indijanskih crta lica i prodornog pogleda. Bio je visok, jak i veoma star; imao je seljački izgled, obučen u komotnu belu košulju i sandale, i nosio je ranac. Kada je primetio da sam ga otkrio, brzo je skliznuo ka hodniku na kraju prolaza nazvanog "biskupova kripta". Njegovi koraci nisu napravili ni najmanji šum.

Iako sam bio veoma uplašen, moja radoznalost je bila još veća, i dok sam se mentalno pripremao da se sučim sa ovim čudnim likom, prešao sam kratko rastojanje koje nas je odvajalo – oko sedam ili osam metara. Kada sam došao do kripte, moje iznenađenje je bilo potpuno. Tamo nije bilo nikoga. Kratka provera je potvrdila da taj hodnik nema drugog izlaza, niti bilo kakvog prostora da bi se neka osoba sakrila.

Tada sam se uspaničio. Pokupio sam se i zbrisao odatle.

Sadržaj

3. DEO: PRAVILO TROZUBOG NAGUALA

Uvod

Još od najranijeg uzrasta, sklonost mog karaktera ka razmišljanju je učinila da tražim odgovore na pitanja ko sam ja i kakva bi mogla biti svrha mog života. Znajući za moju potragu, jednom mi je prišao moj kolega student i rekao mi da Karlos Kastaneda održava privatna predavanja u njegovoj kući i da mogu doći ako želim. Dugo vremena sam čekao na takvu priliku, pa sam bio očaran tim pozivom.

Kastaneda je bio slavni antropolog, autor više knjiga o kulturi Meksičkih čarobnjaka iz drevne prošlosti. Dok je bio student na Kalifornijskom Univerzitetu, on je radi proučavanja upotrebe lekovitog bilja u svojim knjigama opisao svoj život sa Jaki indijancima severnog Meksika,

Na jednom od tih putovanja, upoznao je starog travara o kome se govorilo da je čarobnjak i koji je sebe nazivao Huan Matus. Posle nekog vremena, starac ga je prihvatio kao učenika, i uveo ga u dimenziju potpuno nepoznatu savremenom čoveku: u tradicionalnu mudrost starih Toltečkih vidovnjaka, obično poznatu kao "čarobnjaštvo" ili "nagualizam".

U tim knjigama, Karlos je opisao odnos između učitelja i učenika koji je trajao trinaest godina. Tokom tog vremena, on je prošao kroz tešku obuku koja ga je dovela do toga da se lično uveri u suštinu te nepoznate kulture. Iskustva koja je stekao tokom svog naukovanja su dovela do toga da je mladi antropolog podlegao svom oduševljenju znanjem tako da ga je progutao sistem verovanja koji je proučavao. Takav ishod ga je veoma udaljio od njegovih početnih ciljeva.

"Nagualizam" je bio naziv koji su čarobnjaci pre – španskog Meksika dali svom sistemu verovanja. Prema predaji, ti ljudi su se duboko interesovali za svoj odnos sa univerzumom do takvog stepena da su preduzeli zadatak istraživanja granica opažanja pomoću upotrebe halucinogenog bilja koje im je omogućilo da izmene nivoe svesti. Posle mnogo generacija praktikovanja, neki od njih su naučili kako da *vide*, tj. drugim rečima, kako da opažaju svet ne kao jednu interpretaciju, već kao konstantno strujanje energije."

Nagualizam počiva na grupi tehnika stvorenih da izmene našu svakodnevnu percepciju, proizvodeći psihičke i fizičke fenomene od izvanrednog značaja. Na primer, Meksička tradicija podrazumeva da je jedan nagual sposoban da se pretvori u životinju jer je naučio kako da sebe sanja u obliku koji se razlikuje od onog koji imaju ljudska bića. Iza tog popularnog verovanja stoji činjenica da čarobnjaci istražuju svoje nesvesno sa namerom da rasvetle nepoznate aspekte našeg postojanja.

Nagualizam je bio društveno prihvaćena praksa hiljadama godina, usporediva sa našim religijama ili naukom. Vremenom, njegove postavke su izrasle u apstrakcije i sintezu, postajući vrsta filozofskih tvrdnji praktičara koji su uzeli ime Tolteci.

Tolteci nisu bili ono što obično mislimo o "čarobjacima", kao o osobama koje koriste natprirodne sile da bi naškodili drugima, već su radije bili krajnje

disciplinovani muškarci i žene koji su bili zainteresovani za složene aspekte svesnosti.

U svojim knjigama, Karlos je učinio nadahnuti napor da prilagodi znanje naguala našem vremenu, izvlačeći ga iz njegove ruralne atmosfere i čineći ga dostupnim ljudima zapadne kulture. Počevši od "Učenja Don Huana", on je definisao premise puta ratnika ili put besprekornog postupanja koje počiva na kontroli, disciplini i praktičnom naporu. Jednom usvojeni, ovi principi vode praktičara ka drugim kompleksnijim tehnikama čiji je cilj da se svet opaža na novi način.

Kada je to postigao, učenik dolazi u poziciju da voljno i svesno postupa u događanjima iz snova, baš na isti način na koji postupa u svom svakodnevnom životu. Ova tehnika odgovara onome što je don Huan nazivao "umetnost prikradanja", ili umetnost prepoznavanja sebe ili svakodnevnim praksom nazvanom "rekapitulacija" jer se ona zasniva na preispitivanju događaja naše lične istorije kako bi se otkrio njen skriveni smisao.

Sanjanje i rekapitulacija udruženi omogućavaju da se sačini ono što se naziva "energetski dvojniki", praktično neuništivi entiteti, sposobni da samostalno deluju.

Jedno od najvažnijih otkrića Toltečkih vidovnjaka bilo je da ljudska bića poseduju svetlosnu konfiguraciju, ili energetsko polje, koje okružuje fizičko telo. Oni su takođe primetili da su neka od njih darovana posebnom konfiguracijom podeljenom u dva dela. Takva bića su nazvana naguali, to jest - "dvostruki ljudi". Zbog svoje razdeljene konfiguracije, nagual ima jače izvore od većine ljudi. Takođe, oni su primetili da su zbog svoje dvostruke i izuzetne energije, oni prirodne vođe.

Radi tih otkrića, postalo je neizbežno da se vidovnjaci usklade sa komandama energije, organizujući se u harmonične grupe čiji članovi dopunjavaju jedni druge. Ratnici tih grupa su se posvetili potrazi za novim nivoima svesti. Vremenom su počeli da shvataju kako iza njihovih postupaka i organizacionih formi stoji jedno bezlično Pravilo.

Prema njihovom doživljaju sveta, Pravilo je opis nacрта i sredstava pomoću kojih se raznolike svetlosne konfiguracije ljudske vrste mogu ujediniti i eventualno integrisati u jedan organizam nazvan "družina naguala". Cilj tih družina je totalna sloboda; evolucija svesti do tačke koja im omogućava da putuju kroz okean kosmičke energije opažajući sve što nam je dostupno.

Postoji poseban deo Pravila koji opisuje kako su generacije ratnika međusobno povezane formirajući loze i kako se te loze u datom trenutku obnavljaju.

Karlosova sudbina je bila takva da je živio za vreme jedne od tih faza obnove. Međutim, on nije razumeo šta to znači, pre nego što je primio poruku koja ga je usmerila ka objavljivanju učenja.

Kad sam ga upoznao, on je još uvek imao velike rezerve prema javnosti i trudio se da sačuva distancu prema ljudima. Naš odnos se svodio uglavnom na govore koje je držao malim grupama i na privatne razgovore.

Zahtevao je da budem neprimetan među ostalima kako bih mogao da

zadržim svoju ličnu istoriju u granicama kontrole. Kasnije je priznao da njegov zahtev takođe ima i dublje motive: Ja imam obavezu prema duhu i trebalo bi da izvršim svoj zadatak četiri godine nakon Karlosovog odlaska.

Kada sam ga upitao zašto, rekao mi je da on zna da će njegov rad biti osujećivan od strane klevetnika koji će pokušati da unište planove za revoluciju svesti koje je sačinio don Huan. Moja uloga će biti da iznesem svedočanstvo o poruci koju sam primio.

Omen

Jednog dana, posle govora održanog u privatnoj sali za ručavanje restorana u koji nas je pozvao na ručak, Karlos me je zamolio da pođem s njim na drugo mesto. Nekoliko minuta kasnije smo otišli dok su ostali još bili usred živog razgovora.

Morali smo da pređemo preko velike raskrsnice. Kako bih izbegao automobile, potrčao sam ka trouglastom sobračajnom ostrvu koje se nalazilo na sred raskrsnice, misleći da je Karlos odmah iza mene. Ali, kada sam pristigao tamo, shvatio sam da on još uvek čeka s druge strane ulice.

Tada se desilo nešto neočekivano - jak nalet vetra je naišao nagnuvši kroz raskrsnicu tako jako da sam morao da se uhvatim za metalni stub jednog saobraćajnog znaka. Pre nego što sam imao vremena da se zaštitim, oblak prašine mi je napunio oči i grlo terajući me da kašljem i oslepeo me je za trenutak.

Kada sam se povratio, Karlos je bio kraj mene, gledajući me dok mu je lice zračilo od sreće. Lupio me je po leđima i dao veoma čudan komentar:

“Znam šta da radim sa tobom!”

Pogledao sam ga upitno i on je objasnio:

“To je bio isti vetar.”

Njegove reči su me podsetile na trenutak kada smo se upoznali, kada nas je jesenji vetar prinudio da žurno zatvorimo prozore prostorije u kojoj je njega čekala grupa prijatelja.

“Tom prilikom, ti si to video kao jak vetar, ali ja sam znao da je to duh koji pravi kovitlace iznad tvoje glave. To je bio znak, i sada znam zašto je on ukazao na tebe.”

Zamolio sam ga da objasni ovu zagonetnu izjavu, ali njegov odgovor je bio čak još više nerazumljiv.

“Ja sam tu da prenesem izvesne informacije. To je aspekt učenja koji me zabrinjava toliko duboko da to ne mogu drugima da objasnim. To treba da bude izgovoreno preko glasnika. Dok sam posmatrao kako se duh igra sa tobom na ivici raskrsnice, shvatio sam da si ti taj glasnik.”

Zahtevao sam da mi kaže nešto više, ali on je rekao da sada nije ni vreme ni odgovarajuće mesto za to.

Šta je Pravilo?

Posle nekog vremena, šetali smo kroz Alameda park. U blizini Palate Lepih Umetnosti, on mi je dao znak da treba da sednemo na jednu klupu, začudo praznu a koja se nalazila s jedne strane trga. Klupa je bila sačinjena od kovanog gvožđa; njen položaj, tačno ispred glavnih vrata stare crkve sagrađene od blokova crvene i crne lave – imao je moć da malo uspori moj unutrašnji dijalog, što me je prebacilo u jednu oazu spokojstva usred svog tog meteža automobila i ljudi koji su prolazili.

Karlos je naglasio taj uticaj i njegovu didaktičku funkciju. (didaktički: u svrhu podučavanja, prim. prev.) Rekao je da je to don Huanova omiljena klupa, što mi je bilo veoma uzbudljivo. Trljajući ruke, uveravao me je kako je vreme da pređemo na stvar.

“Da li znaš šta je Pravilo?” upitao je.

Iako sam nešto o tome pročitao u jednoj od njegovih knjiga, (“Orlov Dar” – prim. prev.) nisam baš mnogo shvatio, pa sam odmahnuo glavom.

Nastavio je:

“To je naziv koji su vidovnjaci dali pokrovitelju družine čarobnjaka, vrsti navigacione karte, ili, jednostavnije, knjizi ratničkih propisa i dužnosti koji se tiču njihovih praksi.”

“Nakon iscrpljujućih ispitivanja, čarobnjaci drevnog Meksika su došli do zaključka da, kao što sva živa bića poseduju definisan biološki obrazac koji omogućava reprodukciju i evoluciju, mi takođe imamo jedan energetski obrazac koji je odgovoran za naš razvoj kao svetlosnih bića.”

“Obrazac svih vrsta crpi svoju energiju iz Pravila. Pravilo je vrsta materice, ono sadrži evolutivni plan za svako biće, ne samo na zemlji, već i u svakom uglu univerzuma gde postoji svesnost. Niko ne može da ga izbegne. Najviše što možemo je da ignorišemo njegovo postojanje i u tom slučaju, mi nećemo dostići nivo na kome možemo biti ono što zaista jesmo: Živa masa u službi nerazumljive svrhe.”

“Rečeno čarobnjačkim terminima, Pravilo je nacrt Orlovih komandi, vrsta obrasca koji je odgovoran za efikasnost akcija koje se tiču čuvanja energije. U praktičnom smislu, takav odnos ne može proizvesti ništa drugo osim ratnika.”

“Pravilo je sveobuhvatno i pokriva sve delove ratničkog puta. Ono opisuje kako je društvo naguala stvoreno i odgajano, kako su generacije povezane u obliku loze, i ono ih vodi ka slobodi. Ali, ako želimo da ga koristimo kao ključ do moći, mi moramo da se u njega lično uverimo.”

“Kako možeš da se u njega uveriš?”

“Pravilo se dokazuje samo po sebi čarobnjaku koji vidi. Za početnika kao što si ti, najbolji način za proveru njegove funkcionalnosti počiva na otkrivanju uticaja koje Pravilo ima na tok njegovog sopstvenog života.”

Poreklo Pravila

Pitao sam ga kako je čovek došao u dodir sa tim obrascom.

Uzvratio je:

“On je uvek postojao. Međutim, vidovnjaci su ga otkrili i oni su njegovi čuvari.”

“Pravilo je izvor univerzalnog poretka. Njegovo delovanje i svrha se ignoriše, ne zato što je ono nepoznato, već zato što nije shvaćeno. Stotine generacija čarobnjaka je uložilo svoje živote u strastvenu želju da ga rastumače i da razrade praktična pravila za svaku od njegovih konceptualnih jedinica.”

“Na početku, niko nije ni pokušavao da rasvetli tu strukturu, zato što niko nije znao da ona postoji. Pošto su vidovnjaci došli u dodir sa drugim svesnim entitetima koji postoje na ovoj Zemlji i koji su mnogo stariji i iskusniji od njih samih, oni su počeli da stiču delove Pravila. Jednog dana su videli da se svi ti delovi međusobno uklapaju poput slagalice. Tada su otkrili ono što su nazvali ‘mapa’, i loza drevnih čarobnjaka je započela.”

“Pomoću svog viđenja, oni su proverili svaki deo povezan sa sanjanjem. Oni su isprobali sve kombinacije, određujući njihove efekte na svesnost. Oni su prakse sanjanja organizovali u sedam nivoa produbljivanja i tako su prodri do najskrivenijih kutaka i krivina univerzuma. Malo po malo, oni su razvili obrazac nagualove družine, strukture u obliku krajnje stabilne piramide, sposobne da iskaže dela moći sa očiglednom jasnoćom.”

“Ali, postojala je jedna stvar koju drevni nisu proverili: Pravilo za prikradače (tragače). Oni su gledali na prikradanje kao na skrivenu mogućnost koju nije vredno istraživati u praksi.”

“Zašto?”

“Zato što je u eri u kojoj biti čarobnjak znači biti na vrhu društvene lestvice, prikradanje umetnost koja nema svrhu. Ono se činilo kao uzaludan trud. Ali, kada se modalitet vremena promenio, takav način razmišljanja je stare vidovnjake doveo skoro do ivice istrebljenja.”

To se nije dogodilo Toltecima koji su primetili da je drugi, veliki deo Pravila, počeo da otkriva svoj čudni sadržaj. Loze koje su bile sposobne da ga upotrebe su bile jedine koje su preživle; ostale su nestale i izgubile se u vihoru koji je označio pad vladavine starih vidovnjaka. Prihvatanje prikradanja je odredilo rađanje novih vidovnjaka. Sa njihovom pojavom, Pravilo naguala je potpuno razjašnjeno.”

“Šta se onda desilo?”

“Period novih vidovnjaka je otpočeo pre oko pet hiljada godina, i doživeo je svoj vrhunac u periodu Tule. Pomoću prikradanja, ti su ratnici su dali suštinski doprinos čarobnjaštvu pomoću ideje ‘besprekornosti’.

Bezlični organizam

“Cij Pravila naguala je stvaranje družina; one su samosvesni organizmi sposobni da odlete tamo negde u tu ogromnost. Takve organizme sačinjavaju grupe ratnika koji su uskladili svoje individualne namere. Svrha te zamisli je da se ovekoveči ne - ljudska dimenzija svesti.”

“Ne - ljudska?”

“Tako je. Dimenzija u kojoj ličnost više nije cilj.”

“Ljudska bića su nesposobna da uđu i opstanu duže vremena u području kosmičke svesti - u stanju koje je don Huan nazivao 'treća pažnja'. Ili ćemo to stanje napustiti i zaboraviti ga, ili ćemo u njemu ostati i stopiti se sa tim beskrajnim morem. ”

“Ali, moć koja nas vodi je pronašla način kako da prevaziđemo ova ograničenja tako što je stvorila organizme u kojima individualna bića funkcionišu kao udovi.”

“U srcu tih organizama se stvara radikalno nova vrsta pažnje, jedna namera usmerena ka istraživanju nepoznatog, timsko istraživanje onoga što se na drugi način ne može saznati. Osećaj individualnosti više nije njihov operativni centar jer je on zamenjen nečim mnogo intenzivnijim: življenjem osobe kao dela celine, što je jedno energetsko stanje koje nijedan prosečan čovek ne može čak ni da zamisli. Ne postoje navike, nema ega, nema neznanja, nema tumačenja. Ta vrsta organizma je samo jedan stadijum na beskrajnom putu svesnosti, ali za nas, ljudska bića, taj stadijum je konačan.”

Upitao sam ga kako funkcioniše svesnost družine.

On je to uporedio sa fizičkim telom.

“Svaka od naših ćelija, iako na maglovit način, svesna je svog jedinstva, i uz određena ograničenja, svaka od njih može samostalno da deluje. Međutim, njihova lična namera je podređena jednoj nadmoćnoj svrsi koja se sastoji u tome da se oblikuje celina koju zovemo 'ja'.”

“Kada konačno stignemo do neverovatnog podviga shvatanja opšte svrhe, možemo primetiti jednu nadmoćnu razvojnu liniju. Opažamo mogućnost da budemo ujedinjeni sa energetskim bićima koja su nam komplementarna, što stvara oblik života čija je svrha toliko udaljena od preokupacija svakodnevnog sveta, koliko je i svest jedne ćelije udaljena od naše celokupnosti. Novi vidovnjaci nazivaju taj oblik života 'družina naguala'.

“Ko su naša komplementarna bića?”

“To su ljudska bića koja poseduju svetlosne karakteristike koje se međusobno dopunjavaju.”

“Energija periodično stvara obrasce koje svi delimo. Uopšteno govoreći, može se reći da postoje četiri osnovna svetlosna obrasca u dvanaest

varijanti koje udružuju nagual muškarac i nagual žena. Što tonal bliži idealnoj svetlosti za svoj tip, on ispoljava sve superiorniji nivo svesnosti."

"Kada se idealni obrasci sretnu oni se sjedine. Osećanja privlačnosti među ljudskim bićima se mogu objasniti kao rezultat stapanja njihovih energetskih karakteristika. Obično je takvo stapanje nepotpuno ali ponekad se dogodi neočekivani i nepojmljivi talas simpatije - vidovnjaci bi rekli da je došlo do čina energetskog upotpunjavanja. "

"Ratnici družine se sjedinjavaju na takav način da njihovi odnosi stvaraju najpovoljnije rezultate u smislu sticanja i akumuliranja moći."

"Teško je pronaći specifična svetlosna tela koja su dostupna za zadatak naguala; obično se nalaze tonali koji su deformisani životom u svetu. Ali kada je nagual sposoban da sastavi svoju družinu, energija njegovih ratnika će se ujediniti. Oni žrtvuju svoju individualnost zarad uzvišenog cilja i povratak njihovoj prijatnoj izdvojenosti više nije moguć, to bi za njih značilo jedino smrt. Može se reći da družina nije sastavljena od individua, već je pre svega jedinstveni, živi organizam koji poseduje sposobnosti koje nisu ljudske."

Sastavljanje Družine

"Kakvu svesnost o cilju družine ima svaki njen član?"

"Potpunu svesnost. Svi članovi znaju moćne priče koje se odnose na njihovu specijalnost i znaju da je njihova funkcija deo svrhe koja ih prevazilazi."

"Odnos između Pravila i družine se ispoljava kroz njene zadatke. Na primer, kada ženski ratnici iz grupe prime komandu da prate energiju u prostoru dok ne pronađu moguće kandidate za novu generaciju čarobnjaka, one se usredsređuju na taj zadatak kao na svoj put u slobodu. Ništa ih drugo ne zanima. Ako disciplina te namere popusti, rezultati mogu biti haotični."

Dao mi je primer efekta koji nastaje kada se lične brige umešaju u čarobnjakov zadatak.

"Kratko vreme pošto sam započeo svoju obuku, iako niko nije tražio da to učinim, ponudio sam don Huanu pomoć u sastavljanju nove družine. Kad god bi neka lepa devojka obratila pažnju na mene ja bih u njoj video svoje energetski komplementarno biće i pokušavao da je 'utrapim' don Huanu, veličajući njene kvalitete."

"Isprva su ratnici to uzeli kao šalu. Ali, malo po malo, to im je dojadilo i jednog dana, kada sam doveo moju novu 'nagual ženu' da im je predstavim, nisam mogao da ih pronađem. Oni su se svi odselili iz kuće. Osećaj usamljenosti mi je pomogao da povratim trezvenost."

"Družina je samosvesno biće koje nas potpuno nadilazi. Učešće u njegovoj nameri je nešto toliko neobično da čim učenik nazre njegovu celokupnost, njegov ego se jednostavno raspadne. To ne znači da on automatski postaje besprekoran; godnama će i dalje morati da čini napore da savlada svoj karakter i uništi samovažnost kao i svoju opsednutost snagom."

"Samo nagual muškarac i nagual žena imaju potpunu viziju o funkcionisanju

družine. Nastavljajući poređenje, oni će ti reći da su oni nervni sistem družine; jedinica koja upravlja procesom ovekovečenja. Ostali članovi služe kao podrška i oni se brinu o konkretnim zadacima i stvaranjem kopije grupe."

"Nagualov posao je iscrpljujući. On mora da ima savršenu kontrolu nad umetnošću prikradanja i sanjanja, on mora da nauči da vidi i da razvije svoju sposobnost rukovođenja do maksimuma i mora da služi kao primer trezvenosti kako bi sačuvao jedinstvo grupe; ako oni dopuste da zastrane zbog svojih emocija, rezultat je raspad."

Upitao sam ga zašto je to tako.

"Zato što je družina organizam kritične mase. Ako bilo koji od njegovih delova zastrani od cilja, nastali poremećaj izaziva kolaps i sve mora da se započne iz početka. Zato je nagual u obavezi da zahteva od svojih ratnika da daju sve od sebe, i on mora da rasporedi njihove zadatke tako da svi oni mogu učestvovati u njima sa optimizmom i poverenjem. Ulje koje podmazuje motor družine je besprekornost njenih članova, a njeno pogonsko gorivo je čežnja za totalnom slobodom."

Struktura Družine

"Koliko ratnika sačinjava grupu?"

"Normalna struktura družine je četvorodelna, to jest, zasnovana je na broju četiri, jer Pravilo ima oblik piramide. Njena formacija i hijerarhija su određeni u skladu sa tom osnovnom strukturom. Kao i kod piramida, arhitektura grupe počiva na osnovi sa četiri ugla a svaki ugao čine tri ratnika: jedna žena sanjač, jedna žena prikradač, i jedan muški pomoćnik. Uglovi su međusobno povezani pomoću glasnika a par naguala je iznad svih njih."

"Pravilo se ispoljava dvostrukom muškarcu ili ženi preko vizija, i oni moraju da ih prihvate kako bi bili mudri naguali. Sledeći to usvajanje, naguali se pomoću svojih ratnika sjedinjuju malo po malo, uvek prateći znakove koje daje duh. Njihova sposobnost da vode je prirodna i neosporna jer pošto su dvostruki oni odražavaju svaki od energetske tipova svoje družine."

"Naguali mogu biti definisani kao muškarac i žena izvanredne energije uključeni u čin začeca jedne svrhe koja je beskrajno veća od ičega što je ljudima poznato. Dok su zajedno, oni se obično u društvu predstavljaju kao muž i žena."

"Sposobnost naguala muškarca je da pronade i koristi najpogodnije reči i da izrazi stvari sa preciznošću, intelektualnom jasnoćom, lakoćom izražavanja i lepotom. Među vidovnjacima loze kojoj je don Huanova grupa pripadala, znamenje (duha) koje je okupiralo družinu je bilo umiranje. Sve njihove vođe, osim mene, su pronađene pod takvim okolnostima."

"Zašto je u tvom slučaju bilo drugačije?"

"Zato što sam ja, pravilno rečeno, suvišni nagual. Nisam došao da nastavim lozu već da je zapečatim."

“A kakvo je pravilo za nagual ženu?”

“Nagual žena je svetlo koje predvodi sve napore, prava majka. Ona obično odlazi pre svih ostalih iz grupe i njiše se između prve i druge pažnje, posećujući učenike u snovima. Ona služi kao svetionik i ako je potrebno, ona može da se vrati iz druge pažnje da začne novu generaciju vidovnjaka.”

“Kad smo kod ratnika, oni nastupaju u dve skupine, kao prikradači i sanjači. Oni imaju dve vrste funkcija: vratari i čuvari. Vratari pripadaju južnom pravcu. Oni su mreža filtera kroz koji učenik mora da prođe. Oni odlučuju da li ratnik ostaje ili odlazi, i oni imaju glavni uticaj na to kako su članovi tima snabdeveni. Oni su takođe organizatori moćnih sastanaka.”

“Čuvari su vrsta spoljašnje verzije vratara; postoje beli i crni. Oni su nadležni da nadgledaju miran rad grupe, što znači da oni upozoravaju na moguće spoljne napade a takođe su spremni da rešavaju bilo kakve unutrašnje probleme. Kod novih vidovnjaka, za sve te funkcije su zadužene žene.”

“Zašto je to tako?”

“Zato što su žene pokretljivije i energičnije od muškaraca. Praktično ceo univerzum je ženski po svojoj prirodi, i grupe veštica putuju kroz njega kao da su u svojoj sopstvenoj kući. Ta sposobnost da se kreću bez smetnji od strane tamne energije, stvara od njih izvor energije za grupu.”

“S druge strane, mi muškarci smo odmah otkriveni jer je naša energija blistava i odaje nas. Takođe, pošto nismo stvoreni da rađamo, mi nemamo specijalni organ za sanjanje (matericu). Osim naguala, muški članovi družine ne unose previše živahnosti u grupu.”

“Uprkos tome, Pravilo nalaže da postoje četiri muška ratnika koji organizuju, istražuju i razumeju. Zbog toga su oni učvrstili svoje skupne tačke na veoma posebnim energetskim položajima. Njihova svrha služi tome da uravnoteže grupu, tako što će ublažiti učestale eksplozije snage koje nastaju uvek kada ratnice uđu u novu fazu. Da nema njih, organizacija bi eksplodirala čim bi ratnice postigle određeni nivo efikasnosti. Dakle, uloga muškaraca je da budu sidra; oni učvršćuju grupu sve dok ona ne dosegne maksimum moći.”

“Radi takve pojavnosti, don Huan je nazvao tu družinu ‘udruženje zmije’. To je koncept koji je preuzeo od starih vidovnjaka i koji se odnosi na kvadratne šare na koži zvečarke. On je tvrdio da životinjska glava sa svojim fiksiranim i hipnotičkim očima predstavlja par naguala. Prsa odgovaraju ratnicima sanjačima čija je uloga da udahnu vizije i isporuče ih ostatku grupe. Stomak predstavlja prikradače koji su sposobni da svare svaku zamislivu situaciju. Rep je potpora čija je obaveza da obezbedi pokretljivost grupi. To je veoma dinamičan poredak.”

Postoje li družine koje su drugačije ustrojene?”

“Ratnici su u velikoj većini rezultat besprekornog vođenja od strane naguala. Siguran sam da možeš videti kako posle više godina tog stalnog pritiska organizacija grupe postaje vrlo posebna. To je razlog što postoji toliko puno loza čarobnjaka. Ali, svi oni u osnovi prate piramidalni oblik udruživanja koji sam ti opisao, zato što je iskustvo pokazalo da je to najstabilniji obrazac.”

Svrha Pravila

“Koja je svrha družine?”

“Sa tačke gledišta Orla to je: istražiti, proučiti i uveriti se u Pravilo. Svaka generacija ratnika treba da se usredredi na to, zato što je pravilo akumulativno. Nasleđe vidovnjaka se bazira na položajima skupne tačke tih vidovnjaka kojima naredne družine pridodaju svoje sopstvene tekovine. Prirodno je da loze stvaraju ‘dnevnik’ događaja u kome naguali beleže svoja otkrića.”

“Osnovni nagon nekog organizma je da se razmnoži. Zbog toga bi jedan od načina objašnjavanja bio da se kaže kako je Pravilo uputstvo za proces razmnožavanja. Ono teži ka ovekovečenju svesnosti, nečemu što se ne može samostalno izvesti kada se prekorače izvesne granice. Moći koje svaki ratnik samostalno dosegne tokom svog uvežbavanja su sporedna postignuća.”

“Prema čarobnjačkoj tački gledišta, cilj njihovog udruživanja je da osiguraju svoj prelazak u drugi nivo pažnje, zato što bez energije grupe, nema poletanja.”

“Hoćeš da kažeš kako samostalni ratnici nemaju šansu?”

“Ne. Ono što govorim je da družina može više da postigne.”

“Zamisli da živiš u koloniji gusenica koje su u fazi metamorfoze. Iznenada se jedna od čahura provaljuje i njen obitavalac je napušta u bljesku svetla i boja. Imaš utisak da je gusenica nestala. Sa druge strane, za tu gusenicu njen istinski život kao leptira tek započinje. Dakle, usamljena gusenica će verovatno završiti u stomaku ptice.”

“Isto tako, krajnji cilj ratnika je konačni skok u treću pažnju; oslobađanje od svih oblika tumačenja (verovanja, prim. prev.) Količina energije koja je za to potrebna, može se postići jedino pomoću posebnog usklađivanja kritične mase, sa ciljem stvaranja neophodne saglasnosti da se sastavi energija.”

“Međutim, pošto većina družina nisu sposobne da postignu celovitost svoje energije, naguali su sačinili jedno utočište unutar druge pažnje, jednu ogromnu građevinu namere smeštenoj u zabačenoj oblasti sanjanja, u koju vidovnjaci odlaze sami ili u malim grupama. Ja to nazivam ‘kupola namere’ jer je njen vidljivi oblik u obliku kubeta, ali don Huan je više voleo da to nazove ‘groblje naguala’.”

“Zašto je on to tako nazvao?”

“Zato što opstajanje na tom mestu uzrokuje smrt čarobnjaka u bukvalnom smislu. U smislu koji nije sasvim alegorijski, to je groblje. Iako postoje oni kojima se više sviđalo da njihova sudbina bude produžavanje svesnosti za ogromne periode vremena, i oni će ipak morati da se sa njim suoče kada dođe njihov čas.”

Dakle, za većinu čarobnjaka, glavni cilj udruživanja je ta kupola naguala, u nadi da će postati sposobni da je upotrebe kao usputnu luku u kojoj bi se snabdeli za veliko putovanje. Da bi pristigli tamo, nije neophodno da cela

družina ode u isto vreme. U tom slučaju, oni mogu da se delimično vraćaju sve dok se ne sastavi celokupnost energetske strukture grupe."

"Kao što možeš videti, izazovi sa kojima se ratnici suočavaju tokom svoje ljudske egzistencije su tek predigra; one zaista strahovite stvari dolaze kasnije. Ne pitaj čemu su se oni posvetili dok obitavaju na ovom svetu; to bi ti zvučalo poput bajke. Važno je sledeće: sve njihove aktivnosti su vođene Pravilom."

Prokomentarisao sam da se, imajući na umu cij udruživanja, Pravilo može protumačiti kao pre-španski ekvivalent onoga što druge kulture nazivaju 'božije zapovesti' koje su zbir zakona sačinjenih za spasenje čoveka."

Uzvratio je:

"To nije isto, zato što Pravilo ne dolazi od božanskog bića. Mehanizam Pravila je bezličan, njemu nedostaje dobrota ili sažaljenje. Ono nema drugog cilja osim svog nastavljanja."

"Dopuštajući sebi da budu zavedeni poređenjima, drevni vidovnjaci su načinili grešku tako što su poistovetili Pravilo sa svojim nepotpunim tumačenjima i iskvarili su ga tako što su podigli hramove u njegovu čast. Novi vidovnjaci su sve to odbacili. Kada su savladali prikradanje, oni su poništili suštinu čarobnjaštva i iznova otkrili cilj totalne slobode koji ni slučajno ne obnavlja religiozne ciljeve. To je zbrisalo opčinjnost ljudskim oblikom, ali, to je imalo sekundarni efekat koji sam ti već objasnio: divlji entuzijizam starih vidovnjaka je zamenjen tajanstvenim i sumnjičavim ponašanjem."

"Na kraju je učinak koji je prikradanje imalo na družine naguala bio taj da su oni izneverili svoje početne motive. Tokom vremena, cilj totalne slobode je bio sveden na priče. Većina čarobnjaka don Huanove loze su naginjali ka tome da odlete u drugu pažnju. Izuzev naguala Huliana Osoria, niko od njih nije želeo da ispita avanturu i uzbuđenje tokom posete kupoli naguala, sastavljenoj od namere, a koja je smeštena na jednoj od zvezda u sazvežđu Orionu."

Trozubi Naguali

Pravilo je konačno, ali njegov plan i konfiguracija su u konstantnoj evoluciji. Ali za razliku od evolucionista koji gledaju na prilagođavanje života kao na slučajnu akumulaciju genetskih mutacija, vidovnjaci znaju da kod Pravila ne postoji ništa slučajno. Oni vide kako Orlove komande u obliku talasa energije s vremena na vreme potresaju loze moći, stvarajući nove faze u čarobnjaštvu.

"Mnogo precizniji način da se to opiše je da se prihvati kako su sve moguće varijante Pravila sadržane u materici potencijala i ono što se menja tokom vremena je stepen znanja koji čarobnjaci dobijaju iz tog totaliteta a što označava njihovo usmeravanje na njegove posebne delove. Takvi periodi promene se naizmenično javljaju i predstavljeni su brojem tri."

"Zašto baš brojem tri?"

"Zato što stari Tolteci povezuju broj tri sa dinamikom i obnavljanjem. Oni su

otkrili da trinitarni oblici - oblici zasnovani na broju tri - donose neočekivane promene."

"Pravilo nalaže da se s vremena na vreme u lozama pojavi poseban tip naguala; nagual čija energija nije podeljena na četiri dela već umesto toga ima samo tri odeljka. Vidovnjaci ih nazivaju 'trozubi naguali'."

Upitao sam ga na koji način se oni razlikuju od ostalih.

Odgovorio je:

"Njihova energija je prevrtljiva, oni su uvek u pokretu i radi toga otkrivaju kao im je teško da akumuliraju moć. Sa tačke gledišta loze, njihov sklop je pogrešan; oni nikada neće biti pravi naguali. Kao kompenzacija, njima nedostaje plašljivost i rezervisanost koji karakterišu klasične naguale, i oni poseduju neobične sposobnosti za improvizaciju i komunikaciju."

Može se reći da su trozubi naguali poput ptice kukavice koja se izlegla u gnezdu drugih ptica. Oni su oportunisti ali su neophodni. Za razliku od naguala sa četiri šiljka čija je sloboda u tome da prođu neprimećeni, oni sa tri šiljka su javne ličnosti. Oni otkrivaju tajne i izazivaju fragmentaciju učenja, ali bez njih, loze moći bi se odavno ugasile."

"Prema novim vidovnjacima, po Pravilu nagual sastavlja novu družinu kao naslednika svoje vlastite. Neki od njih, zahvaljujući ogromnom višku energije, sposobni su da pomognu i u sastavljanju druge ili treće generacije vidovnjaka. Na primer, nagual Elijas Uloa je živeo dovoljno dugo da stvori družinu koja će naslediti njegovu i da ima uticaj i na stvaranje sledeće. Ali to ne znači račvanje loze; sve te grupe su deo iste linije prenošenja."

"S druge strane, trozubi nagual je određen da radikalno prenosi znanje što dovodi do razlaza loze. Njegova svetlosna čahura ima dezintegracioni efekat na grupu, što ruši linearnu strukturu prenošenja (znanja) i kod ratnika podstiče želju za promenom i akcijom i jednu aktivnu sklonost da saraduju sa bližnjima. "

"Je li to ono što ti se dogodilo?"

"To je ono što se dogodilo. Zbog sklonosti moje svetlosti, nemam nikake neodlučnosti da napustim jezgro znanja gde god krenuo. Znam da mi je potrebna ogromna količina energije kako bih ispunio svoj zadatak i da ga mogu izvršiti samo pomoću masovnosti. Radi toga sam voljan da nadaleko i naširoko širim znanje i da izmenim i redefinišem njegove modele."

Deo Pravila Koji Se Odnosi na Trozubog Naguala

"Kao što znaš, moj učitelj je postao svestan Pravila trozubog naguala kada je pokušao da shvati izvesne nepravilnosti u novoj grupi. Bilo je očigledno je da se nisam mogao uskladiti sa ostalim učenicima. Zato mi je posvetio više pažnje i video da ja maskiram svoju energetsku konfiguraciju."

"Misliš da je don Huanovo viđenje bilo pogrešno?"

"Naravno da nije! Ono što je bilo pogrešno je njegovo posmatranje. Viđenje

je konačna forma percepcije; ona se ne bavi spoljašnošću, tako da nije moguće prevariti se. Međutim, zbog pritiska koji je on godinama vršio na mene, moja energija se napregla da se oblikuje prema njemu. To je uobičajeno među učenicima. Pošto je on bio podeljen na četiri odeljka, ja sam takođe počeo da iskazujem slične energetske osobine u svojim akcijama.”

“Kada sam jednom postao sposoban da se otremem od njegovog uticaja (trebalo mi je skoro deset godina teškog napora), otkrili smo nešto začuđujuće: Moja svetlost ima samo tri odeljka; ona ne odovara običnoj, savremenoj osobi koja ih ima samo dva, niti nagualu. Ovo otkriće je uzazvalo veliku pometnju u grupi vidovnjaka, jer su svi oni to videli kao znak suštinske promene za lozu.”

“Tada se don Huan vratio nasleđu svojih predaka i skinuo prašinu sa zaboravljenog aspekta Pravila. Rekao mi je da izbor naguala ne može ni na koji način biti razmatran kao lični ćef, jer je duh onaj koji oduvek bira naslednike loze. Prema tome, moja energetska nepravilnost je deo komande. Suočen sa mojim uspaničenim zapitkivanjem, on me je uveravao da će se u određenom trenutku pojaviti glasnik koji će mi objasniti smisao mog postojanja kao trozubog naguala.”

“Godinama kasnije, tokom posete jednoj od prostorija Nacionalnog Muzeja Antropologije i Istorije, spazio sam indijanaca obučenog u staromodni Tarahumara kostim, koji je izgledao kao da sa najvećim interesovanjem posmatra jedan od izložbenih predmeta. Istraživao ga je sa svih strana sa tako totalnom koncentracijom, da sam postao radoznao i prišao bliže da pogledam.”

“Kada me je spazio, čovek mi se obratio i započeo da objašnjava značenje grupe izvanrednih reljefa urezanih u kamenu. Dok sam bio usredsređen na ono što mi je govorio, setio sam se don Huanovog obećanja i shvatio da je taj čovek izaslanik od duha koji mi isporučuje deo pravila koje se tiče trozubog naguala.”

“I šta taj deo kaže?”

“On tvrdi da, kao što družine imaju jednu energetska matricu zasnovanu na broju sedamnaest (dvoje naguala, četiri žene sanjača, četiri žene prikradača, četiri muška ratnika i tri izviđača), tako i loza koja je nastala nasleđivanjem družina, takođe ima strukturu moći na bazi broja pedeset dva. Orlova komanda je da će se posle svakih pedeset i dve generacije četvorozubih naguala pojaviti trozubi nagual čija je uloga da pokrene katarzičnu akciju na umnožavanju novih četvorostrukih loza.”

“Pravilo takođe kaže da je trozubi nagual destruktivan za ustanovljeni poredak, jer njegova priroda nije da stvara niti da neguje, i on ima sklonost da zarobi sve one koji ga okružuju. Da bi došli do slobode, ti naguali to moraju da učine sami, jer njihova energija nije pogodna za vođenje grupe ratnika.”

“Kao i sve ostalo u svetu energije, blok od pedeset dve generacije je podeljen na dva dela; prvih dvadeset šest je posvećeno širenju i stvaranju novih puteva, a ostale su okrenute ka čuvanju i izolaciji. Ovaj obrazac ponašanja se ponavljao kroz milenijume tako da čarobnjaci znaju kako je on

deo Pravila.”

“Kao posledica aktivnosti trozubog naguala, znanje postaje široko poznato i formiraju se nove ćelije četvorozubih naguala. Počevši od te polazne tačke, loze ponovo sastavljaju tradiciju prenošenja učenja u linearnoj formi.”

“Koliko često se pojavljuju trozubi naguali?”

“Otprilike jednom u hiljadu godina. To je starost moje loze.”

Zadatak Današnjih Vidovnjaka

“Dok je ispitivao Pravilo trozubog naguala, don Huan je došao do zaključka da je neizbežno nastupilo vreme nove vrste ratnika; ja sam ih nazvao savremeni ratnici.”

“Da li postoje ikakve osobenosti svetlosne kompozicije kod tih ratnika? Ne. U svakoj eri, energetski obrazac čoveka je bio vrlo ujednačen tako da je organizacija družine ista. Međutim, današnji ratnici doživljavaju pomeranje ka zelenoj boji u svojoj svetlosti, što znači da oni obnavljaju osobine starih vidovnjaka. To je nešto neočekivano, iako je svakako obuhvaćeno Pravilom.”

“Prava razlika između vidovnjaka iz prošlosti i ovih današnjih je u njihovom ponašanju. U sadašnjem trenutku, mi nismo predmet istih proganjanja kao što je to bilo u prethodnim erama, i radi toga čarobnjaci imaju manje ograničenja. Jasno je da to ima svrhu: Popularizacija učenja.”

“Doživeo sam trenutak obnove. Moj zadatak je da zatvorim lozu don Huana zlatnim ključem i da otvorim mogućnosti za one koji će doći kasnije. Zato sam rekao da sam ja poslednji nagual moje loze, ne u apsolutnom smislu već u smislu radikalne promene.”

Tada je Karlos prekinuo svoje izlaganje i podsetio me na razgovor koji smo vodili kada smo se prvi put sreli.

U to vreme, zamolio sam ga da mi govori priče o moći. Uzvratio je da ne može odbiti moju molbu, ali da bi besciljno rukovanje tim pričama dovelo do do njihovog pretvaranja u nešto trivijalno.

“Nadam se da je ono što si video tokom ovih godina ispunilo tvoja očekivanja. Učinio sam koliko sam mogao imajući u vidu tvoja ograničenja isto koliko i moja. Znaš da si već počeo sa uvežbavanjem svog sanjajućeg dvojnika i to garantuje da ćeš moći sam da nastaviš; tvoj dvojnik te neće ostaviti sve dok ne stigneš do svoje celokupnosti. Teoretski deo je završen, i vreme je da ti dam poslednji poklon.”

Ton Karlosovog glasa dok je izgovarao te reči koji je bio negde između zvaničnog i familijarnog, učinio je da usredsredim svu svoju pažnju.

“Konačno učenje kaže da kada se poveže sa namerom, svaka osoba koja pristupi nagualu, kakva god da je, ima svoje mesto unutar totalnog konteksta Pravila. Dakle, nisi sam; čarobnjaci nešto očekuju od tebe.”

“Šta?” upitao sam pomalo zbunjen.

Objasnio je:

“Svi ratnici imaju zadatak. Tvoj je da ispuniš ono što ti je duh rekao da učiniš; to je tvoj put do moći.”

“I koji je to zadatak?”

“Pa, tvoja lična misija je nešto što će ti jednog dana reći tvoj dobročinitelj. Ipak, u skladu sa Pravilom za trozubog naguala, ja sledim dugotrajnu strategiju zamišljenu od don Huana koja će te povezati sa namerom mog učitelja.”

“Ono što se od tebe očekuje je da kažeš onima koji te okružuju: ‘Vi ste slobodni, vi možete samostalno da letite! Imate sve neophodne informacije, šta čekate? Delujte besprekorno, i vidite kako će energija pronaći način.’”

“Upozori svakoga da je sa kulminacijom don Huanove loze, znanje širom otvoreno. Svaki ratnik je odgovoran za samog sebe i može da obezbedi sebi minimalnu šansu, a to je da organizuje svoju sopstvenu družinu.”

Sadržaj

4. DEO: SVET STARIH ČAROBNJAKA DANAS

Sa dozvolom onog koji nema ime, nastavljam sa svojim svedočenjem kako bih dovršio ovaj izveštaj i predstavio istinu u njenoj potpunosti.

Jednog dana, vrlo rano izjutra, probudio me je telefonski poziv. Bio je to Karlos i zaista je zvučao loše. Rekao je da se nalazi u hotelu Kamino Real u Meksiko Sitiju i da je veoma bolestan. Dodao je kao te noći nije mogao da zaspi i da je čekao zoru kako bi mogao da me pozove.

Upitao sam ga kako mogu da mu pomognem.

Odvrtatio je da mu je hitno potreban izvesni lek specijalno spremljen za njega od strane jednog travara iz susednog grada i zamolio me ako bih mogao da odem tamo i da mu ga donesem.

Stavio sam se pod njegovu komandu. Dao mi je uputstva i ime osobe kod koje se nalazi napitak.

Tada je načinio kometar koji mi se učinio čudnim jer nije imao ništa sa onim o čemu smo razgovarali.

“Kada je Herman Kortes stigao u Meksiko, dao je naređenje da se spale njegovi brodovi. To je bio magični čin koji garantuje pobedu. Za njega je to značilo da mora pobediti ili umreti; nije imao drugog izbora. Trebamo imati na umu da svaki naš poduhvat može biti poslednji.”

Tvrdio je da ima gadne bolove u stomaku i da je ta biljka jedina stvar na svetu koja može ublažiti njegov bol.

Nisam oklevao. Kada sam spustio slušalicu, smesta sam krenuo u Tepoctlan

(Tepoztlan), slikoviti grad pribijen uz planinsku strminu, na sat vožnje autobusom udaljen od Meksiko Sitija. Moja namera je bila da se vratim sa paketom što je pre moguće, kako bih Karlosu olakšao bolove.

Danas, iz perspektive koju sam stekao nakon svih ovih godina, razumem na šta je mislio kada je rekao da svaki poduhvat može biti naš poslednji.

Sišao sam iz autobusa i krenuo pravo ka pijaci. Dok sam hodao ulicom, nisam mogao prestati da se divim lepoti predela. Visoko gore na brdu iznad grada, videla se piramida Tepocteca.

Bio je sunčan dan i trebalo mi je samo par minuta da stignem do centra grada. Na pijaci sam potražio deo sa lekovitim biljem i upitao za don Eladija. Izgledalo je da ga niko ne poznaje, ili možda nisu želeli da odgovoraju na moja pitanja.

Stajao sam ne znajući šta da činim, sve dok me jedan sredovečni gospodin domorodačkog izgleda, obučen u belo i sa slamnatim šeširom i sandalama, nije upitao kako mi može pomoći.

Uzvratio sam da tražim travara don Eladija, i da sam došao u interesu g. Hozea Kortesa. Lice mu je zablistalo; sa velikim osmehom mi je pružio ruku u znak pozdrava i rekao mi da je on Eladio Zamora i da mi stoji na usluzi.

Rekao sam da sam došao po lek koji je propisao.

Izgledalo je da ne zna na šta mislim, ali kada sam mu rekao da g. Hoze Kortez pati od jakih bolova u stomaku, reagovao je kao da se setio nečega. Dramatičnim tonom, rekao mi je da zna o čemu se radi ali da nažalost nije u mogućnosti da ubere biljku o kojoj je reč, tako da mu trenutno ona nije pri ruci kako bi pripremio napitak.

Uspaničio sam se jer sam znao šta se desilo sa onima koji nisu uspeli da izvrše neke zadatke koje im je Karlos dao: takvi su jednostavno bili odbačeni.

Upitao sam don Eladia da li bih mogao da nabavim biljku negde drugde.

Odmahnuo je glavom.

“Uzaludno je da je tražiš jer je ovde niko ne prodaje.”

Insistirao sam kako mora postojati mesto na kome bih je mogao pronaći.

Videći moje očajanje, rekao mi je da on ne može da ode i nabavi je u ovom trenutku, ali možda, ako bih se vratio preko vikenda...

Postao sam veoma nervozan i rekao mu da ako mi opiše tu biljku i mesto gde raste, ja bih bio voljan da odem i da je sam potražim, kako bih mu omogućio da pripremi lek.

Videći moju rešenost, don Eladio je pristao, ali me je upozorio kako je doći do mesta na kome ta biljka raste naporno i opasno.

“Spreman sam da bilo šta učinim!” uzviknuo sam.

Izgleda da je cenio moje reči jer je doneo neku staru knjigu iz botanike i nakon što je prelistao, pokazao mi je crtež biljke. Rekao je da je jedino mesto na kome ona raste uski kanjon u planinama koji je prilično udaljen odavde, i objasnio mi kako da tamo stignem.

Izračunao sam da će mi trebati nekoliko sati da stignem do tog mesta, zato sam se smesta oprostio od njega i krenuo na put.

Lepota tih predela je očaravajuća. Bio sam ispunjen zadovoljstvom pri pomisli da su ratnici drevnih vremena nekada putovali tim pustim stazama starim hiljadama godina.

Brda su bila udaljenija nego što mi se činilo. Kada sam stigao do tesnog kanjona, ušao sam u njega najbolje kako sam umeo, boreći se sa visokom travom koja je posvuda rasla. Mesto koje sam tražio je oblikovano na sastavu dva brda gde se akumulirala voda nekadašnjih kiša i u raštrkanim lokvama tekla u sporoj, lenjoj struji.

Dugo vremena sam tragao za biljkom. Konačno sam je pronašao, ali kada sam se sagao da je uberem, pogodio me je jak udarac u glavu, i ja sam izgubio svest.

Probudio me je prodoran miris. Ležao sam na prostirci, na vrhu gomile biljaka. Pogledao sam unaokolo i otkrio da se nalazim u primitivnoj kućici. Pod je bio načinjen od sabijene zemlje, a drvene grede potamnele od dima su pridržavale krov pokriven crepom.

U blizini zemljane peći u kojoj je gorela vatra, sedela je neka stara žena odevena u indijansku nošnju. Primetio sam da je njena koža bela.

Videvši da sam budan, ona se nasmešila i rekla:

“Neka sam prokleta! Dobrodošao nazad u zemlju živih! Na trenutak sam pomislila da si najebao!”

Nisam znao šta da kažem. Pokušao sam da se pomerim i osetio sam zažareni bol u glavi; bolelo me je i celo telo.

Stara gospođa mi je pritrčala i uspaničenim glasom mi naredila da se ne pomeram jer sam preživeo samo zahvaljujući čudu.

Sudeći po bolu koji sam osećao, jasno mi je bilo da je moje stanje ozbiljno i učinio sam kako mi je rekla.

Upitao sam je šta mi se desilo.

Uzvratila je da ne zna. Pomislila je da su me napali razbojnici koji su me pretukli i ostavili da umrem u brdima. Pokazujući na odeću u koju sam odeven, rekla je da sam bio go kada me je pronašla. U trenutku sam shvatio da sam obučen u belu nošnju izvezenu slikama kolibrija, poput one koju je indijanka nosila.

Stara gospođa se predstavila. Rekla mi je da je njeno ime Silvija Magdalena i da je posvećena travarstvu i da ona leči moje povrede.

Naglasila je kako je sreća što me je pronašla kako ležim kao da sam bačen na njen put, krvareći skoro mrtav. Dodala je da sam proveo tri dana u nesvesti i da ću za nekoliko dana moći da ustanem.

Njene reči su me zaprepastile. Ponovo sam pokušao da ustanem, ali bio sam toliko slab da sam se svalio nazad na asuru.

Rekao sam joj koliko sam šokiran onim što mi je rekla i stenjući sam joj objasnio kako sam došao ovde u potrazi za nekim biljem za prijatelja, ali zato što nisam ispunio svoj zadatak, verovatno ga više nikada neću videti.

Slušajući moje žalopojke, počela je da se smeje. Nije mi bilo jasno zbog čega. Videvši moj zbunjeni izraz, rekla je:

“Ne obraćaj pažnju na mene! Ja samo imam napad smejanja.”

Naredni dani su bili najčudniji u mom životu. Svakog dana sam imao priliku da proučavam kako donja Silvija leči svoje pacijente koji su patili od svih vrsta bolesti. Kada sam se malo opravio od svojih povreda, ona me je čak zamolila da joj pomazem. Na taj način, bez da sam to zaista shvatio, počeo sam da radim kao iscelitelj.

Vremenom sam naučio sve što je u vezi sa tom veštinom. Ona me je naučila kako da ljudima očistim energiju, i kako da sačinim terapije za različite vrste bolesti, isto kao i puno hiropraktičarskih tehnika - i ogroman broj čajnih mešavina.

Uskoro sam shvatio da je donja Silvija veštica, i da sam odabran za njenog učenika. Jednostavna činjenica što sam bio u njenoj blizini, donosila mi je istinsko uživanje. Humor i drama u svemu što je činila su bili veličanstveni i podsetili su me na Karlosove opise njegovih učitelja.

Proveo sam skoro tri meseca na toj prostirci. Najteže mi je bilo na početku, kada nisam bio sposoban da se krećem i kada je isceliteljka morala da me vodi u toalet. To što je toalet bio van kuće nije učinilo situaciju nimalo lakšom.

Jednog dana kada mi je bilo puno bolje, donja Silvija mi je rekla da će sledećeg punog meseca biti organizovana uvodna ceremonija za mene. Već sam puno naučio o njenom svetu, tako da mi je bila istinska čast da prihvatim poziv.

Dodala je: “Sve što mogu reći, je da se oni koji učestvuju u tim obredima zauvek menjaju, i nikada više neće biti isti. Nema povratka.”

Kao i obično, nisam razumeo na šta misli. Uvek je koristila neobične izraze.

Bilo je oko devet sati uveče kada me je zamolila da pođem sa njom. Hodali smo u tami skoro jedan sat, sve dok nismo stigli na mesto gde su neki ljudi sedeli oko vatre. Kada smo prišli bliže, učinila je kretnju kojom mi je ukazala da je potrebno da sednem na određeni kamen.

Mesto sastanka se nalazilo pokraj vodopada; mogao sam da čijem njegovom hućanje i osetim vlažni vazduh koji je lebdeo do mesta na kome smo se

nalazili.

Vatra je davala dovoljno svetlosti kao bi se videli ostali učesnici. Bila je to grupa od petnaest ljudi, većina su bili mladi, a bilo je i nekih starih poput donje Silvije. Osećao sam se malo neugodno i izdvojeno zato što je izgledalo da sam ja tu jedini novajlija.

Nikada nisam prisustvao obredu te vrste, i nisam zanao kako da postupam i šta je u pitanju; to me je učinilo veoma pronicljivim. Učesnici su svečano pevali nešto što nisam mogao da razumem, ali me je ispunilo neopisivom čežnjom.

Pošto smo malo sačekali, iz tame se pojavio čovek odeven u kožu kojota. Prišao je vatri plešući na čudan način. Nosio je životinjsku masku na glavi tako da nisam mogao da mu vidim lice. Iz njegovog ponašanja i pokreta, odmah sam shvatio da je u pitanju čarobnjak.

Bez i jedne reči, čovek mi je prišao. Veoma veštim pokretom, zgrabio je moju levu ruku i privukao je ka sebi pritiskajući je na svoje rame dok se okretao. Osetio sam oštar bol između prstiju i hteo sam da izvučem ruku, ali on je nju držao jakim stiskom. Kada me je oslobodio, video sam da je načinio posekotinu između mog srednjeg i domalog prsta. Krv je šikljala iz posekotine.

Bio sam u šoku; pobegao bih da nisam bio paralizovan od straha. Onda je čarobnjak stegnuo moju ruku kako bi istisnuo još više krvi i sipao je malo na tlo, nešto na vatru a ostatak u glinenu posudu.

Posle toga mi je naredio da ustanem, skinem odeću i držim oči zatvorene. Bilo je toliko snage i autoriteta u njegovom glasu da sam se povinovao.

Čarobnjak je dugo vremena molio i pevao oko mene. Onda sam osetio kako duva u mene i trlja celo moje telo lomljivim biljem. Na kraju me je pročistio vatrom baklje ili nečim sličnim.

U jednom trenutku, osetio sam vrelu i želatinoznu materiju kao se razliva po mojoj gavi. Bio sam žestoko radoznao ali se nisam usudio da mu budem neposlušan i da pogledam.

Konačno, naredio mi je da otvorim oči. Kakav šok - moje telo je bilo prekriveno krvlju! Na kamenu koji je bio ispred mene, video sam telo malog, crnog jarca. Želeo sam da se pobunim, ali zvaničnost situacije me je sprečila.

Onda su mi rekli da odem da se operem. Hodao sam go pred njima i otišao do vodopada. Voda je bila hladna, ali je moje telo bilo vrelo i hladna voda mi je veoma prijala dok sam spirao krv koja je prekrivala moje telo.

Kada sam izašao iz vode, neko me je očekivao sa peškirom tako da sam mogao da se obrišem. Dali su mi moju odeću i obukao sam se, još uvek ošamućen tim neočekivanim dešavanjima. Posle toga sam se vratio da zauzmem svoje mesto kraj vatre.

Samo što sam seo, ti kružno poređani ljudi su počeli da dodaju jedan drugome korpe ispunjene pupoljcima pejotla. Svako od njih je uzeo pupoljak i dodao korpu onome sa svoje leve strane. Pomislio da je odbijem, ali nije

bilo razloga za to; već sam bio doneo odluku, tako da sam rekao sam sebi: "Pa šta onda?", i sa uživanjem se prepustio učešću u obredu.

Jeli smo pejotl i pevali tokom većeg dela noći.

U jednom trenutku, kada je efekat biljke počeo da slabi, čarobnjak mi je prišao, stao pred mene i skinuo masku. Mogao sam da se zakunem kako je on ona ista utvara koju sam video u kripti katedrale!

Jeza mi je prostrujala niz leđa i poželeo sam da vrisnem, ali čarobnjak mi se obratio čudnim glasom; bio je vrlo hrapav ili nekako suv. Rekao mi je da je njegovo ime Melhor Ramos i da sam dobrodošao među njih.

Nisam znao šta da odgovorim, jednostavno sam blenuo.

Bio sam u veoma posebnom stanju svesti i jasnoća u koju sam u tom trenutku doživeo nije bila uobičajena u mom svakodnevnom životu.

Malo niže, pomoćnici su načinili ogromnu spiralu od žara iz vatre. Don Melhor mi je prišao i rekao da treba da gledam u spiralu dok mi se ne prikaže Ksolostok (Xolostoc).

Sa rastućim strahom, učinio sam ono što mi je naredio, govoreći sebi da je sve to samo simbolično. Ali, posle trenutka u kome sam zurio u žeravicu počelo je da mi se vrti u glavi i osetio sam da propadam kroz tunel prema totalnom crnilu u kome više nisam mogao da raspoznam samog sebe.

Posle te noći, više se nikad nisam vratio u svet iz koga sam došao. Sada razumem sve što mi se desilo i zahvalan sam na neverovatnoj sreći koja me je dovela do tih veličanstvenih bića koja su moj učitelj i moj dobročinitelj.

Sadržaj